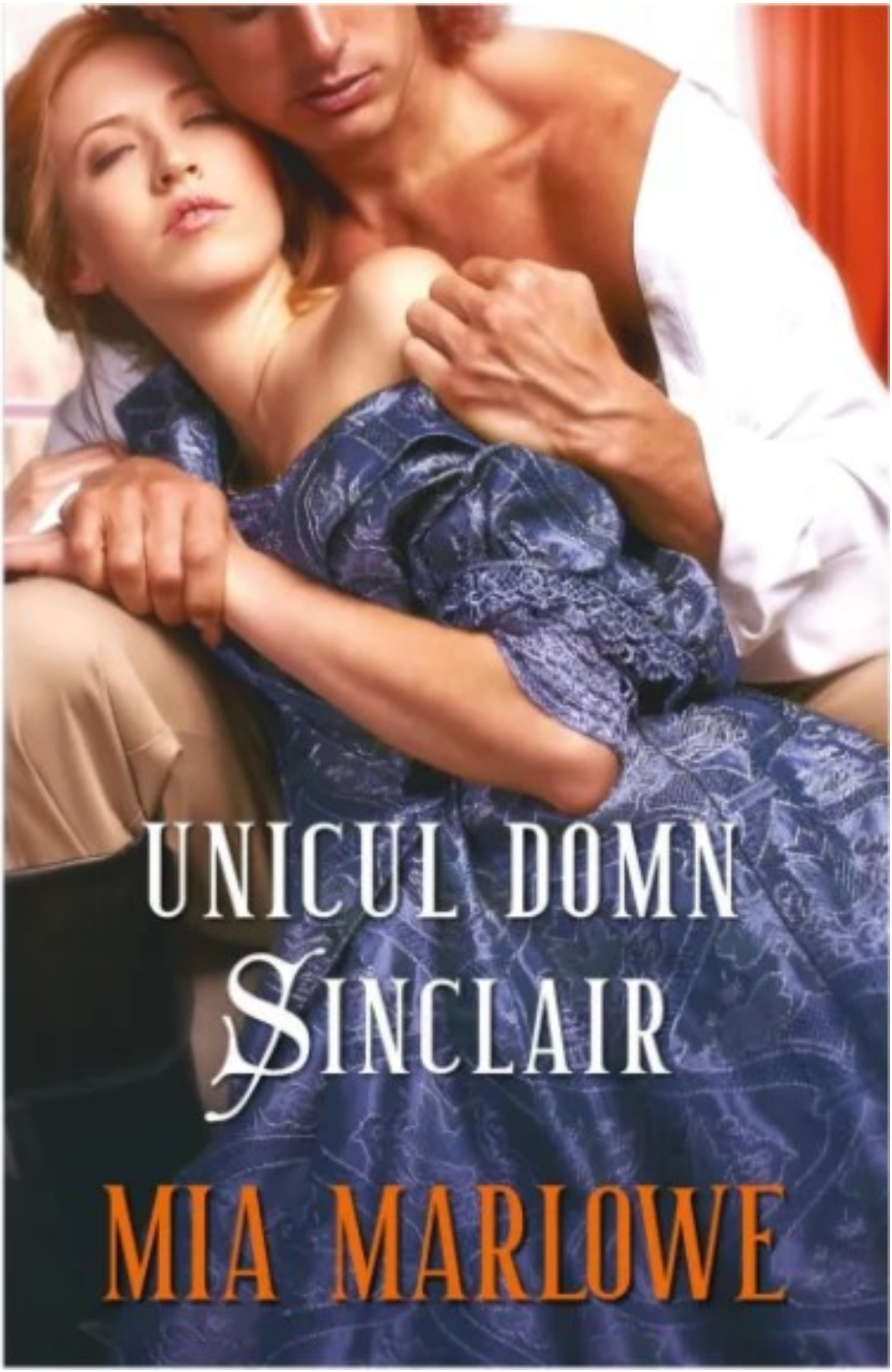
UNICUL DOMN
SINCLAIR
MIA MARLOWE

MIA MARLOWE
UNICUL DOMN SINCLAIR
SERIA CASA LOVELL 1

***The Singular Mr. Sinclair by* Mia Marlowe**

Copyright © 2018 Diana Groe
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Unicul domn Sinclair
Mia Marlowe

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARLOWE, MIA
Unicul domn Sinclair / Mia Marlowe
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2019
Traducere din limba engleză Valeria Iordăchescu
LITERA
2019

Prolog

Moşia Ware, Cumberland, 1796

Până la vârsta de zece ani, Lawrence Sinclair era sigur de un lucru.

Nu avea să fie bun la învăţătură.

Preceptorul lui, domnul Hazelton, era disperat că Lawrence nu reţinea nimic de la cursurile lui. Astfel că, şi după ani de practică, caligrafia lui rămăsese o mâzgăleală, arătând ca nişte scrijelituri şi linii inegale.

— Nu e vina mea, Excelenţă, îi explică domnul Hazelton lui Lord Ware, unchiul lui Lawrence. Băiatul continuă şi să folosească mâna stângă dacă nu i-o leg la spate.

Domnul Hazelton nu-i spusese contelui şi faptul că obişnuia să îl lovească pe Lawrence cu o riglă peste încheietura stângă până ce se înroşea ca racul. Nimic nu funcţiona. Băiatul se încăpăţâna să rămână stângaci.

Poate că efortul lui de a scrie citeţ se putea dovedi bun la alte materii de studiu, însă eşua sub îndrumarea domnului Hazelton. Lord Ware, în schimb, era încântat de progresul fiului său, Ralph. Deşi era cu un an mai mic decât el, vărul lui Lawrence era deja cu mult înaintea acestuia la gramatică, oratorie şi latină. Ralph putea să adune în minte sume din coloane lungi, iar traducerile lui în franceză din poeziile lui John Donne erau aşa de frumoase, că te încântau.

Singura sclipire de inteligenţă a lui Lawrence era că stătea pe cal cu eleganţă. El şi calul lui făceau salturi cu uşurinţă, chiar pe cele de care călăreţii mai în vârstă şi mai experimentaţi se fereau. În plus, îşi dăduse seama că tendinţa lui de a-şi folosi mâna stângă îl avantaja la scrimă.

— Adversarul o să ştie cum să vină spre tine, îi spusese bătrânul lui profesor scoţian de scrimă. Dar să nu-i zici Excelenţei Sale că te-am lăsat să exersezi aşa. Trebuie să ne asigurăm că poţi să schimbi mâna, da?

Cu toate astea, un gentleman fără avere nu se putea baza doar pe talentul acesta pentru a se descurca în lume.

Căci era nevoit să se descurce pe cont propriu.

Lawrence nu avea să moştenească nimic. El şi mama lui se aflau în grija lui Harcourt Sinclair, Lord Ware, pentru că tatăl lui, fratele mai mic cu un minut al contelui, murise într-un accident de trăsură cu o lună înainte să se nască Lawrence. Băiatul regreta că nu avea nicio amintire despre tatăl lui, dar se întreba dacă ar fi fost cazul. Când adulţii din viaţa lui credeau că el nu era atent, şopteau că bărbatul „doar călcase strâmb” şi că „se prostise cu o pasăre a paradisului”.

Oamenii remarcau şi cât de diferit era tatăl lui Lawrence faţă de fratele lui, contele. La înfăţişare, dar şi la caracter, Harcourt era un cal de povară solid şi aşezat. Tatăl lui Lawrence, Henry, fusese un cal de curse suplu şi puternic. Aşa erau gemenii uneori, spunea lumea. Contele îi moştenise pe cei din partea mamei, în timp ce Henry semănase cu străbunii lui Sinclair, arătoşi şi bruneţi.

Uneori, Lawrence stătea în faţa portretului tatălui său din galeria familiei din conacul Ware, uitându-se la ochii negri şi adânci care îi semănau aşa de bine, încercând să îl descifreze. Îşi imagina adesea cât de diferită i-ar fi fost viaţa dacă tatăl lui nu ar fi murit „prostindu-se” cu sau fără vreo pasăre.

În primul rând, Lawrence nu ar mai fi trăit sub acoperişul unchiului său. Asta ar fi fost o binecuvântare, fără îndoială. Ware era o moşia prosperă, cu pământuri întinse, dar oricât de bine ar fi fost îngrijită, o cuşcă rămânea o cuşcă. Lawrence era criticat aspru de Lord Ware, însă acesta conducea întreaga familie cu stricteţe.

Băiatul s-ar fi bucurat ca mama lui să îl contrazică pe unchiul lui fie şi o singură dată. Dar era o femeie tăcută, care de-abia zâmbea, şi atât de ascultătoare şi de fragilă, încât Lawrence se întreba dacă îi păsa vreodată de ceva. Totuşi, sigur ar fi fost mai fericită, se gândea el, dacă i-ar fi fost permis să se întoarcă la familia ei, în Wiltshire.

Lawrence nu îi întâlnise niciodată pe cei din familia

mamei sale. Se părea că bunicul lui din partea mamei ar fi fost un baronet, dar Lord Ware spunea întotdeauna că fratele lui „se căsătorise sub rangul lui, dacă asta era posibil”. Fiica unui nobil minor şi recunoscut de curând nu însemna nimic în comparaţie cu fiul unui conte.

Fie şi cel de-al doilea.

Dar Lord Ware nici nu voia să audă ca Lawrence şi mama lui să se întoarcă în sud. Nu îi plăcea contelui prea mult de Lawrence – sau de mama lui, dacă stătea să se gândească dar era datoria lui să se ocupe de creşterea nepotului său.

Căci, dacă era ceva de care contele era sigur pe lumea asta, acest lucru era datoria.

— Băiatul e din sângele meu, la naiba! Poartă numele Sinclair. Nu o să permit să devină sălbatic ca un scaiete şi să sfârşească precum tatăl lui. Nu mai avem nevoie de alt accident prostesc care să păteze numele casei de Ware.

Apoi, cu doar câteva zile înainte de aniversarea de unsprezece ani a lui Lawrence, se petrecu alt accident. Nu fu însoţit de şoapte de ruşine şi de dizgraţie, dar se dovedi a fi oribil şi de neaşteptat – un afront faţă de Ceruri şi de ordinea naturală a lucrurilor şi, cu siguranţă, faţă de voia Domnului. În comparaţie cu el, păcatele tatălui său – inclusiv acel „călcat strâmb” – păreau neînsemnate.

Iar Lawrence fu sigur de al doilea lucru pe lumea asta.

Unchiul lui îi dorea moartea.

Capitolul 1

Londra, 15 martie 1818

Există vreo privelişte mai atrăgătoare decât răsăritul soarelui peste o mare necunoscută?

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell, singura fiică a contelui de Chatham, care nu călcase în viaţa ei

pe o ambarcaţiune mai mare decât o barcă

— Şi apoi, pentru că Lord Ware a ajuns târziu, spuse Horatia Englewood, făcând o pauză grăitoare, Lady Jersey i-a ordonat să nu mai vină pe la ea de atunci încolo.

Când această frântură de informaţie o făcu pe Frederica Tilbury să scoată un icnet şocat, Horatia adăugă:

— Politicos, bineînţeles.

Zvonul legat de un mic scandal era îndeajuns să o atragă pe Caroline de la fereastra salonului înapoi la grupul vorbăreţ al prietenelor sale. Dar erau atâtea trăsuri care treceau pe lângă casa familiei ei din St. James Square, încât nu putea să se uite în altă parte. Era prea plăcut să-şi imagineze încotro se puteau îndrepta.

Era adevărat că majoritatea călătorilor se duceau tot în saloane ca al ei, unde li se ofereau delicatese, atât miniprăjituri, cât şi zvonuri picante despre înalta societate. Până la urmă, era timpul zilei dedicat vizitelor, iar aristocraţia trăia ca să meargă în vizite şi să fie vizitată.

Dar sigur unele trăsuri mergeau spre docuri. Şi poate că unii călători mai norocoşi aveau să se îmbarce pe corăbii.

„Se îndreaptă spre Zanzibar, sau Madagascar, sau… spre alte locuri exotice a căror denumire se termină în *ar.* Culorile sunt mai strălucitoare acolo, sunt sigură. Până şi cântecele păsărilor trebuie să sune încântător de misterios. Cel mai bine ar fi când aş merge la plajă şi aş simţi nisipul cald sub picioare, în locul pietrelor oribile de la Brighton”.

Caroline oftă, mişcându-şi degetele în pantofi şi visând cu ochii deschişi cum s-ar fi simţit nisipul acela din străinătate. Închise ochii strâns şi, pentru o secundă sau două, chiar simţi o briză uşoară.

Când îi deschise, perdelele fine se mişcau uşor. Una dintre ferestrele salonului nu fusese bine închisă când menajerele şterseseră praful.

Caroline oftă din nou, dorindu-şi ca obrazul să-i fie mângâiat de vântul de pe o corabie. Fanteziile ei erau întotdeauna mai interesante decât ce se întâmpla în jur.

Oricum, prietena ei Frederica, despre care putea spune că nu avea cine ştie ce imaginaţie, era fascinată de ceea ce spunea Horatia despre Lord Ware. Fata chicotea zgomotos la auzul poveştii, probabil mai mult din nervozitate.

Era un obicei prost, de care Caroline încerca s-o dezobişnuiască. Freddie era destul de drăguţă, iar zestrea ei era mai mult decât adecvată, dar mulţi tineri ar fi putut da bir cu fugiţii din pricina chicotitului ei.

— Nu se poate ca Lady Jersey să fi făcut aşa ceva, spuse Frederica, mai degrabă bolborosind decât să lase cuvintele să iasă lin, ca într-un discurs demn de o doamnă.

Era un alt lucru pe care Caroline încerca să îl îmbunătăţească la prietena ei. Vorbitul iute trăda o lipsă de încredere, insista ea. Analizând acest lucru, îşi dădu seama că Frederica făcea progrese, dar, când era incitată, draga ei Freddie se întorcea la stilul de iepure repezit. Acum trăncănea.

— Nici măcar o patroană nu ar îndrăzni să-l alunge pe Lord Ware de la Almack. Chiar nu ar face asta. Cu siguranţă.

— Oh, ba da, chiar aşa a făcut! Cu siguranţă. Horatia îşi îndreptă spatele şi deveni băţoasă. Apoi se uită în jos, spre lungul nasului, şi o imită incredibil de bine pe Lady Jersey în cea mai arogantă ipostază a ei. Chiar aşa a zis: „Dacă nu îl primim pe ducele de Wellington pentru că a ignorat codul vestimentar, să nu crezi nicio clipă că nu o să te refuzăm şi pe tine, Lord Ware, de vreme ce ai curajul să întârzii la cină!”

— De parcă cina la Almack ar impune punctualitate, murmură Caroline.

Să fi numit *cină* servirea promptă a unor gustări insuficiente era un lucru extrem de exagerat. Se ştia prea bine că punchul slab şi pâinea tăiată subţire erau groaznice.

— Totuşi, adăugă Frederica şi ridică din umeri, imaginează-ţi cum e să ai curajul de a-l izgoni pe Lord Ware.

— Oh, Freddie, gâsculiţo! Lady Jersey nu are nevoie de curaj. Are regulile de partea ei.

Horatia îşi luă ceaşca de ceai şi bău delicat din ea, cu degetul mic ridicat cuviincios.

Avea dreptate. Lady Jersey avea puterea de a-i anula lui Lord Ware permisul care îi dădea dreptul de a intra la Almack. Era acceptabil să nu ai acel permis râvnit în cazul în care nu l-ai fi cerut. Dar era cu totul altceva să primeşti unul şi să îţi fie luat pentru un comportament considerat neobişnuit. Oricât de bogat, de influent sau de important era contele de Ware în Camera Lorzilor, Lady Jersey conducea un club cu mai mare greutate în înalta societate.

Frederica ridică din nou din umeri.

„Ca o pitulice care îşi scutură aripile. Alt lucru pe care trebuie să-l corectez înainte să înceapă sezonul”.

Pentru că numărul de trăsuri se împuţinase, Caroline părăsi locul de la fereastră şi se întoarse la prietenele ei. Se aşeză în fotoliul Sheridan din faţa canapelei şi luă un biscuit.

— Horatia, ia spune-mi, ai auzit cu urechile tale acest dialog incredibil dintre Lady Jersey şi Lord Ware?

Buzele prietenei sale se schimonosiră într-o expresie nemulţumită.

— Nu, dar…

— Atunci ai putea să-mi spui cum ai aflat aceste teribile frânturi de informaţie?

— Vezi tu, prietena intimă a verişoarei mele Violet, Amelia, a auzit de la…

— Deci nici verişoara ta, nici prietena ei intimă nu au fost martore la umilirea lui Lord Ware?

— Nu m-ai lăsat să termin, se plânse Horatia. Amelia a auzit asta direct de la mătuşa ei Harriet, care jură că este discreţia întruchipată. Iar mătuşa Ameliei a auzit despre incident de la domnişoara Penelope Braithwaite, care a fost *acolo.*

— Penelope Braithwaite, repetă Caroline, gândindu-se la nenumăratele persoane cu care fusese nevoită a face cunoştinţă de-a lungul ultimelor două sezoane, încercând

să şi-o amintească pe tânără.

— Cred că obişnuieşte să cânte, interveni Freddie. Nu am fost la unul dintre recitalurile ei?

„Am suportat unul dintre ele”, fu cât pe ce să spună Caroline, dar se abţinu. Draga ei mamă îi amintea mereu că, dacă îi vorbea de rău pe ceilalţi, era ca şi cum s-ar fi rugat la diavol. Caroline nu era sigură dacă aşa ceva era de crezut, dar nu voia să rişte.

— Oh, da, acum îmi amintesc! Noi două am auzit-o cântând, Freddie.

— Şi eu, dar o singură dată, adăugă Horatia, chicotind. A abuzat de *Alleluia* al lui Mozart cu un asemenea entuziasm, încât mi-a fost de ajuns o singură dată. Horatia clătină din cap. Şi se crede soprană lirică!

— Ah, da, cred că aşa zice, confirmă Freddie.

„Dragă Freddie, dacă Horatia ar spune că Miss Braithwaite se crede un cimpanzeu îmbrăcat într-o tunică pariziană, ai clătina din cap şi ai fi de acord”.

Caroline îşi promise din nou să aibă grijă de prietena ei impresionabilă de-a lungul următorului sezon. Nu avea nicio îndoială că blonda Frederica avea să întoarcă numeroase capete. Era palidă şi pistruiată, aşa cum cereau standardele de frumuseţe. Dar fetele drăguţe cu zestre considerabilă, dar cu imaginaţie săracă puteau fi lesne amăgite.

Pentru ea nu era o problemă să protejeze interesele Fredericăi. Până la urmă, era al treilea sezon al lui Caroline. Nu avusese niciun gând de măritiş şi era greu de crezut că îşi putea schimba părerea acum. Deja refuzase vreo şase propuneri şi evitase alte câteva, descurajându-i cu tact pe admiratorii ei.

Asta îi supărase foarte tare pe părinţii ei, dar ei i se păruse convenabil. Cu cât realizau mai devreme că era imposibil ca ea să se căsătorească, cu atât mai repede urma să devină propria stăpână. Odată ce împlinea magica vârstă de 21 de ani, avea acces la mica avere oferită de bunica ei. Of, mai avea un an până să ajungă la acea vârstă!

„Apoi Zanzibar, atenţie că vin! Dar, momentan, înapoi la chestiunea cu Lord Ware şi Lady Jersey”.

— Chiar crezi că Lady Jersey l-ar fi denigrat pe Lord Ware în situaţia în care Penelope Braithwaite era *singura* martoră, oricât ar fi ea de lăudată, de respectabilă şi… de talentată la muzică? întrebă Caroline.

Horatia şi Freddie se uitară întrebătoare una la alta, de parcă se mirau de ce nu îşi puseseră acea întrebare logică.

— Dacă Lady Jersey decide că o persoană are nevoie de o mustrare, atunci nu ratează nicio oportunitate să o declare în public, continuă Caroline. Cred că putem să ignorăm fără probleme această informaţie.

Umerii Horatiei se încovoiară.

— Dar e cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit săptămâna asta.

— Cum să zici aşa ceva? Frederica îşi dădu peste cap ochii albaştri. De parcă voiam să aud despre scandalul ăsta.

Caroline se chinui să îşi menţină expresia neutră. Îi plăcea atât de Freddie, cât şi de Horatia, dar ele trăiau pentru scandaluri şi savurau fiece bârfă de parcă ar fi fost cea mai rafinată prăjitură. În schimb, Caroline considera că, dacă auzea asemenea poveşti, doar aduna nişte informaţii folositoare.

„Cum ar fi…”

— Fiicele lui Lord Ware s-au căsătorit bine acum câţiva ani. Din câte ştiu, nu are nicio nepoată căreia să-i aranjeze vreo partidă. Atunci de ce ar vrea să intre la Almack? întrebă ea.

— Poate că îi place să joace cărţi, sugeră Freddie.

Caroline clătină din cap.

— Nu, bărbaţii fac asta la Almack doar când trag femeile de ei. Păstrează jocurile de cărţi adevărate pentru White sau Boodles.

Nu avea nicio dovadă în privinţa asta, căci nu fusese în niciunul dintre locurile acelea obscure în care mergeau bărbaţii, dar avea sens.

„Masculii speciei păstrează toate lucrurile bune numai

pentru ei. Acele cluburi misterioase şi exclusiviste în care dispar sunt doar un exemplu. Un gentleman poate să voteze, să facă parte din parlament sau să studieze ce poftește. Iar bărbaţii îşi rezervă în special libertatea de a călători – neînsoţiţi şi fără să li se pună întrebări”.

— Oh! Cred că ştiu de ce Lord Ware încerca să intre la Almack. Horatia se repezi spre canapea, aplecându-se peste Caroline. Apoi brusc îşi închise ferm gura şi îşi încrucişa braţele la piept. Dar nu mai scot un cuvinţel până când nu îmi promiţi că nu mă mai baţi la cap să-ţi spun unde am auzit.

Frederica se uită plină de speranţă la Caroline.

— Te rog, Caro!

Ea oftă.

— Bine.

Dar era rezervată în privinţa adevărului celor spuse de Horatia.

Cu ochii ei căprui şi strălucitori, Horatia îşi coborî vocea.

— Se zvoneşte prin oraş că Lord Ware îşi caută soţie pentru *el însuşi.*

— Cu siguranţă, e prea bătrân pentru asta. Nu e văduv de când lumea? Cred că are peste 50 de ani, zise Freddie cu cruzimea specifică tinereţii. În timp ce încerca să îi ghicească vârsta lui Lord Ware, îi apărură nişte linii pe frunte. Poate chiar aproape 60. Nu a născut gemeni de curând cea mai tânără fiică a lui?

Horatia se bătu peste nas, apoi arătă spre Frederica pentru a indica faptul că ea ajunsese la miezul problemei.

— Dacă îmi aduc bine aminte…

„În cazul Horatiei, asta se întâmplă întotdeauna. Adună mai multe poveşti despre înalta societate decât nucile pe care le strânge o veveriţă pentru iarnă”.

— …singurul fiu al lui Lord Ware a murit în copilărie, iar soţia lui a murit la câţiva ani după aceea, încercând în zadar să îi ofere alt fiu, îşi aminti Horatia. Excelenţa Sa are nepoţi, dar nu şi un fiu.

— Ah! Atunci are nevoie de un moştenitor, spuse

Caroline.

— Are deja unul, replică Horatia. Nepotul lui, domnul Lawrence Sinclair.

Poate că punea la îndoială majoritatea bârfelor Horatiei, dar Caroline nu se amesteca atunci când venea vorba despre identitatea celor din înalta societate. Uneori, se întreba dacă nu cumva prietena ei înghiţise accidental un exemplar din *Debrett's.*

Se tot întrebă cine era Lawrence Sinclair, dar nu putea să îl asocieze cu niciun chip. În mod clar, nu fusese în Londra în ultimele două sezoane, pentru că altfel l-ar fi întâlnit la vreun bal, la vreun recital, la vreo lectură sau la altă reuniune.

— Dacă Lord Ware are un presupus moştenitor, atunci ce rost mai are să umple odaia copiilor la vârsta lui?

Horatia îşi ridică bărbia şi le aruncă o privire de superioritate.

— E bine-cunoscut că Lord Ware îl dispreţuieşte pe nepotul lui.

— De ce? întrebă Frederica.

Bărbia Horatiei coborî puţin.

— Motivul e mai puţin ştiut. Ceea ce însemna că nu ştia. Să spunem doar că metehnele nepotului sunt îndeajuns de teribile încât Lord Ware ar face orice ca acesta să nu-l moştenească. Inclusiv să se căsătorească la vârsta lui.

— Doar ne putem imagina cât de oribil e nepotul lui, observă Frederica şi iar se cutremură.

Dar gândurile lui Caroline o luaseră pe alt făgaş, aşa că nu se îngrijoră în acel moment în privinţa proastelor obiceiuri ale lui Freddie.

— Deci numai fetele tinere şi probabil fertile pot încerca să devină următoarea doamnă Ware.

— Caro, te rog! Obrajii lui Freddie se îmbujorară. O doamnă nu vorbeşte despre asemenea lucruri.

— De ce nu? E adevărat, nu?

Era de aşteptat ca proaspetele soţii să nască la intervale regulate, deşi nu prea se vorbea despre asta, iar

femeile care rămâneau însărcinate se străduiau să stea departe de ochii societăţii. Cele trei fete îşi împărtăşiseră puţinele cunoştinţe, încercând să îşi dea seama cum ajungeai să dai naştere. Până atunci, niciuna dintre ele nu putea spune că ştia întreaga poveste.

— Caro, zise afectată Horatia, ai ratat esenţialul.

— Te rog, luminează-mă!

— Dacă se întâmplă ca vreuna dintre noi să dea peste domnul Sinclair în timpul sezonului, trebuie să-şi amintească un lucru.

— Că probabil e oribil? ghici Frederica.

— Da, şi asta. Dar poate că sunt două lucruri, spuse Horatia. Pe lângă faptul că probabil e oribil, ce trebuie să ne rămână întipărit în minte este că nu e nici cal, nici măgar.

— Adică? îşi înălţă Caroline capul.

— Ori Lawrence Sinclair o să fie următorul conte de Ware, ori e un gentleman fără niciun viitor, zise Horatia. Nu aş risca. Chiar nu aş face asta. Eu vreau un pretendent statornic, cu dorinţe clare în ce priveşte viitorul. Eu, una, nu am de gând să risc totul, oricât de strălucitoare ar putea părea o tiară de contesă.

— Nici eu, fu de acord Freddie, deşi ar fi sărit şi de pe podul Londrei dacă Horatia ar fi fost dispusă să o facă.

— Măcar ar fi incitant dacă am risca totul, mormăi Caroline. O asemenea mezalianţă ar fi sporit încântarea de a-şi supăra familia şi mai de tare.

Poate că, dacă se prefăcea că era brusc interesată de domnul Sinclair cel în mod sigur oribil, atunci tatăl ei ar fi cedat şi i-ar fi permis să îşi pună în acţiune planurile de călătorie şi de aventuri. Caroline spera să urmeze excelentul exemplu al doamnei Hester Birdwhistle. Citise tot ce se putea despre isprăvile cutezătoare ale acelei doamne călătoare, şi asta de multe ori.

După cum spunea neconvenţionala doamnă Birdwhistle, lumea largă îi făcea semn să vină. „Numai sufletele curajoase răspund când aventura bate la uşă” – acesta era crezul ei.

Caroline era pe punctul de a cere să li se aducă ceşti

ceai proaspăt, pentru că se răcise, când se auzi o bătaie în uşa din faţă.

„Ce aventură bate aşa de tare la uşă?”

Se părea că persoana de la uşă era mai degrabă frustrată de lipsa răspunsului la bătăile politicoase şi se hotărâse să bată puternic. Dudley, lacheul lor aiurit, probabil că iar plecase de la postul lui, lăsându-l să răspundă pe domnul Price, bătrânul majordom al familiei Lovell.

Chiar şi aşa, Caroline nu i-ar fi menţionat lipsa lui Dudley tatălui ei. Camerista ei, Alice, se ataşase de acel servitor. Caroline se distra prea tare auzind povestea de iubire care se înfiripase sub scări ca să îi pună în pericol poziţia lui Dudley.

Apoi se auzi strigându-se un „Salut!”, urmat de paşii greoi ai unor cizme de bărbat, care veneau dinspre holul care dădea în salon.

Fratele mai mare al lui Caroline apăru în uşă, cu părul lui de culoarea nisipului răvăşit de vânt şi cu faţa bronzată. Părea mai mare, umerii lui erau mai masivi decât îşi amintea ea. Domina încăperea cu simpla lui prezenţă. Totuşi, chiar dacă nu îl mai văzuse de aproape trei ani, l-ar fi recunoscut oriunde.

Caroline era supusă chinului de a i se lua măsurile pentru noua garderobă, destinată primului ei sezon, când acesta plecase să vadă lumea în marele său tur. După ce se încheiase războiul cu acel Bonaparte odios, tinerii englezi civilizaţi se înghesuiseră spre continent ca să-şi desăvârşească educaţia, călătorind prin noi locuri. Fratele ei şi prietenul său, Lord Rowley, gustaseră din vinurile Parisului, văzuseră Alpii cei maiestuoşi şi văzuseră splendorile Romei.

„Toate locurile la care eu doar visez”.

Dar nu găsea nicio urmă de invidie în ea în acel moment. Era suficient că fratele ei preferat se întorsese, în sfârşit, acasă. Şi, chiar dacă lumea îl numea Lord Bredon pentru că era moştenitorul lui Lord Chatham, fiindu-i permis să aibă unul dintre titlurile mai mici ale tatălui său, pentru

Caroline el avea să fie întotdeauna…

— Teddy! Zburã de-a lungul camerei să-l îmbrăţişeze. Oh, dragă, dragă Edward, ai crescut aşa de mult! Cel puţin câţiva centimetri.

— Asta face călătoria pentru un bărbat, spuse Edward cu o voce mai gravă decât îşi amintea ea. Când îţi întinzi picioarele, e de aşteptat să crească puţin.

— Oh, aştept cu atâta nerăbdare să aud totul despre asta! Vino! Îl luă de mână şi îl conduse în cameră. Trebuie să ne spui totul.

— Un bărbat înţelept rareori îi spune unei femei totul.

Din spatele fratelui ei, se auzise o voce mult mai pătrunzătoare şi mai răsunătoare.

Pentru prima dată, Caroline observă că acolo se mai afla un bărbat. Era îmbrăcat la fel ca Edward, cu pantaloni din piele de căprioară, cămaşă albă, vestă şi o jachetă neagră. Întreaga lui înfăţişare, de la lavaliera legată cu pricepere la ghetele lustruite, arăta grozav.

Dar nu părea a se simţi foarte lejer în hainele acelea la modă. Era o *încordare* în acest bărbat.

Lui Caroline îi amintea de leul pe care îl văzuse la menajeria regală cu aproape o săptămână în urmă. Îl urmărise mai mult de o jumătate de oră cum păşea prin micul spaţiul, cu coada lui deasă lovindu-şi coastele, cu muşchii lui puternici mişcându-se sub blana roşiatică. O asemenea creatură magnifică nu îşi avea locul într-o cuşcă. Era născută să cutreiere prin savanele Africii, rege peste alte animale.

Se întrebă unde îi era locul acelui bărbat.

— Unde îmi sunt manierele? spuse Edward. Faţă de acest amic am o mare datorie. Ne-am cunoscut în Roma, unde ne-a scos pe mine şi pe Rowley dintr-o încurcătură destul de mare. De atunci, am rămas prieteni şi tovarăşi. Pot să vă fac cunoştinţă?

— Te rog.

Caroline întâmpina cu inima deschisă orice persoană care îl stima Teddy.

Mai ales un gentleman care îi amintea de un leu

fioros.

Edward se întoarse spre prietenul lui.

— Am marea onoare să ţi-o prezint pe scumpa mea soră, Lady Caroline Lovell. E sora mea preferată, ai grijă, aşa că vezi cum te porţi! îl avertiză pe celălalt bărbat cu un zâmbet binevoitor.

— Opreşte-te, Teddy! Sunt singura ta soră, aşa că, atunci când îmi spui că sunt preferata ta, e un compliment mai neînsemnat decât îţi imaginezi, spuse ea râzând.

„Cerule! Ce neobişnuit! De i-ar spune Teddy aşa ceva?”

Atunci Edward îi zâmbi lui Caroline.

— Pot să-ţi fac cunoştinţă cu Lawrence Sinclair?

Bărbatul făcu o plecăciune scurtă şi simplă. Caroline îi oferi la rândul ei reverenţa cuvenită.

„Deci acesta e domnul Lawrence Sinclair cel de-a dreptul de oribil”.

Ştia că nu trebuia să se apropie de o persoană despre care propria familie avea o părere proastă. Mai ales după avertizarea fratelui ei drag ca el să se poarte frumos.

Dar la tot ce se putu gândi când se uită în ochii negri şi ţintuitori ai acelui bărbat fu că nu arăta deloc oribil.

Capitolul 2

Să mă păzească Domnul de femeile respectabile!

Lawrence Sinclair

Lawrence întâlnise puţine femei stilate în toată viaţa lui. Lord Ware îl trimisese la şcoală imediat ce putuse, minţind în privinţa vârstei lui pentru a-l înscrie la Harrow cu un an mai devreme. La început, Lawrence fusese recunoscător. Totuşi, chiar dacă traiul la conacul Ware fusese insuportabil, ar fi preferat să fie crescut de lupi decât să ajungă la o şcoală publică.

Până când îşi demonstrase abilitatea de a se apăra singur şi de a fi indispensabil pe terenul de cricket, elevii de elită de la Harrow îi făcuseră viaţa iadul pe pământ. Dar, în timp, ajungeai să te obişnuieşti cu iadul. Lawrence era nevoit să rămână la şcoală în timpul sărbătorilor când ceilalţi băieţi se întorceau pentru a merge la petreceri şi la baluri. Avusese prea puţine ocazii să dobândească abilităţile sociale necesare pentru întâlnirile amoroase cu sexul frumos.

Îşi spusese că nu conta. Nu credea că avea să-i folosească vreodată acea eleganţă. Oricum îi era mai bine la şcoală decât la Ware. Măcar nu mai era la mâna unchiului său.

Lawrence se folosise de săptămânile în care holurile răsunaseră a gol ca să îi prindă din urmă pe colegii lui. În final, reuşise să termine şcoala, deşi nu cu multe onoruri. Lawrence nu fusese printre cei mai buni din clasă.

— Un fel de cale de mijloc, îi spusese unchiului său.

— Să înţeleg că încerci să găseşti virtutea în mediocritate, îi replicase Lord Ware.

Lawrence nu avea nicio dorinţă să înveţe despre legi. Ar fi vrut să înţeleagă mai bine algebra sau geometria. Pentru că nu ardea de nerăbdare să îşi continue studiile, nu mai avea sens să meargă la universitate. Totuşi, unchiul lui nu era de acord ca Lawrence să se întoarcă la moşia Ware.

În schimb, contele îi cumpărase un brevet de locotenent şi îi ceruse în mod special să servească în cavaleria grea. Din moment ce cavaleria Maiestăţii Sale ducea greul în orice acţiune majoră, Lawrence nu îşi făcea iluzii legate de sentimentele din spatele darului de absolvire al unchiului său.

Cu toate astea, Lawrence descoperise că viaţa de militar i se potrivea. Lecţiile bătrânului său profesor de scrimă îi folosiseră din plin. Pentru că se simţea mai în largul lui cu caii decât cu oamenii, faptul că devenise membru al cavaleriei îi adusese beneficii. În sfârşit, Lawrence găsise un domeniu în care excela. Mânuise foarte bine calul în lupta ofensivă, se descurcase onorabil în

acţiune, iar agresiunea lui controlată îi salvase adeseori atât pe el, cât şi pe călăreţul din preajma lui.

Era pregătit pentru orice ar fi făcut inamicul.

Dar timpul lui petrecut în serviciul Maiestăţii Sale nu îl pregătise deloc pentru reacţia la ochii uimitori de ambră ai lui Lady Caroline Lovell.

I se uscă gura. I se tăie răsuflarea şi dintr-odată i se înmuiară genunchii, simţindu-se precum un tinerel, nu ca un bărbat sigur pe el, aşa cum se considera.

Sora lui Bredon era o zeiţă sau asemănătoare cu ce îşi imagina Lawrence că ar fi aşa ceva. Era atât de graţioasă, atât de inocentă şi totodată senzuală, era atât de *femeie,* toate acestea fiind împachetate frumos în faţa lui, învelite în câteva straturi de sifon şi de dantelă.

— Ne însoţeşti la ceai, domnule Sinclair? întrebă ea.

Joasă şi muzicală, vocea ei era amestecul perfect dintre un înger şi o seducătoare.

Nu îi venea să creadă ce norocos era.

Apoi observă că zeiţa avea întăriri. Celelalte două domnişoare, mai puţin divine, se ridicaseră de pe canapea. Spre deosebire de graţioasa Lady Caroline, care îi zâmbea dulce, cele două îl priveau pe Lawrence de parcă ar fi fost cel mai groaznic trântor.

Se făcură prezentările. Apărură mai multe ceşti de ceai şi un platou cu biscuiţi. Lawrence spera că avea să se simtă mai în largul lui cu ceva în mâini. Nu prea ştia ce putea face cu ele. Dar a sta în echilibru cu o ceaşcă delicată de porţelan pe un genunchi şi o tăviţă cu biscuiţi pe celălalt nu era o alegere bună. Când domnişoarele de pe canapea continuară să îl studieze pe furiş, Lawrence îşi dori să fi refuzat gustările.

Şi i se făcu dor de primele lui zile la Harrow.

— Domnule Sinclair, de unde eşti? întrebă cea numită Horatia Englewood.

— Da, se înecă el.

Lawrence abia dacă putea să spună mai mult; muşcase din biscuit cu puţin înainte ca ea să i se adreseze. Ware era casa lui. Era precum orice alt loc, deşi nu avea

amintiri frumoase de acolo. Era oarecum jenant ca această domnişoară Englewood să constate că el era din Ware. Nu ştia nimic despre ea, mai puţin că îşi lipea buzele într-o linie subţire de fiecare dată când se uita la el.

— Reşedinţa, domnule, unde… este?

— Este, confirmă Lawrence, întrebându-se de ce domnişoara Englewood voia să elaboreze subiectul.

Se născuse pe moşia Ware. Ce sens avea acest subiect de conversaţie? Oare voia să sugereze că, deşi era moştenitorul presupus al contelui, nu era bine-venit acasă prea curând?

Domnişoara Englewood scoase un pufnet care nu se potrivea deloc cu prestanţa ei.

— Ei bine, dacă nu vrei să îmi spui…

Atunci Bredon râse, apoi îl bătu pe spate. Prietenul lui păru a nu-şi da seama că punea în pericol covorul turcesc de sub picioarele lui, căci Lawrence aproape că îşi vărsă ceaiul.

— Te întreabă de unde eşti, Sinclair. Frate, ştiu că au trecut ani buni de când ai terminat şcoala, dar nu recunoşti un omonim când îl auzi?

— Un ce?

Gramatica nu fusese punctul lui forte.

— Un omonim, spuse angelic Lady Caroline. Două cuvinte care sună la fel, dar se pronunţă diferit şi înseamnă altceva. *Where*[1] şi Were, înţelegi?

Cele două fete de pe canapea chicotiră ca o pereche de canari.

— Sincer, doamnelor, nu ar trebui să râdeţi de o biată neînţelegere. Domnul Sinclair e oaspetele nostru, le apostrofă Lady Caroline.

Lawrence fu impresionat că reproşul ei blând le făcu pe celelalte să plece capul, după toate aparenţele, puse la punct.

— Şi, în plus, dacă fratele meu l-a întâlnit pe domnul Sinclair pe continent, atunci cu siguranţă a trăit în locuri în care nimeni nu vorbeşte engleza. Poate chiar o vreme

1 În traducere din engleză, *where* înseamnă unde. (n.tr.)

îndelungată. Pun pariu că, dacă purtăm această conversaţie în franceză, s-ar descurca de minune.

— Sau în italiană ori în spaniolă, adăugă fără şovăială Bredon. Lawrence are o înclinaţie deosebită spre limbile străine.

— Ah! Atunci cu siguranţă o să-i facă plăcere să ne povestească un lucru încântător de străin din călătoriile sale! spuse domnişoara Englewood. Văzând că Lawrence nu răspunde imediat, adăugă sec: Poate că are o înclinaţie deosebită către limbile străine, dar nu îi merge şi limba, după cum se vede.

Domnişoara Englewood avea dreptate. Oricât de mult ar fi vrut Lawrence să o impresioneze pe Lady Caroline cu ceva potrivit pentru cei prezenţi, singurele lucruri care îi veni în minte în acel moment fură cuvintele unui poem obscen spaniol despre un servitor cu maniere efeminate şi un cântec italian de beţie.

Caro nu s-ar fi potrivit câtuşi de puţin cu salonul lui Lady Caroline.

Din fericire, zeiţa însăşi preluă hăţurile conversaţiei şi o îndreptă spre călătoriile fratelui său. Bredon era obişnuit să fie în centrul atenţiei, iar în curând cele trei doamne fură numai ochi şi urechi.

Lawrence era recunoscător. Asta îi permitea să participe fără să facă un lucru anume, inclusiv să verse ceaiul. Ceilalţi patru râdeau aşa de uşor! Îşi împărtăşeau noutăţi despre prietenii comuni. Vorbe de duh erau schimbate dintr-o direcţie în alta ca într-un joc de tenis. Stând în umbra lor, Lawrence aproape că se simţea bine.

Dar apoi Lady Caroline se întoarse spre el.

— Acum că te-ai întors din călătoria ta în străinătate, o să rămâi în Londra pe durata sezonului, domnule Sinclair?

Lawrence înghiţi în sec. Nu ştia sigur ce avea să facă. Plănuia să îşi găsească o locuinţă temporară şi ieftină, poate lângă Wapping Dock, în timp ce se dumirea ce avea să facă. Se gândea să o contacteze şi pe mama lui. Poate că reuşea să o convingă să îi permită să o ducă la Wiltshire, să îşi viziteze familia.

— Nu mi-am făcut planuri să rămân în Londra, Lady Caroline.

— Atunci trebuie să-ţi faci, spuse ea cu un zâmbet răvăşitor. Dinţii ei erau mai albi ca stâncile din Dover la apus. O să aibă loc baluri şi recepţii, serate muzicale şi atâtea lucruri fascinante de făcut!

Acele lucruri fascinante sunau ca o tortură groaznică pentru Lawrence, dar, dacă ea era acolo, probabil era în stare să le îndure.

— Ei bine, eu…

— S-a stabilit. Bredon îl bătu pe spate. O să stai cu noi, Sinclair.

— Poate că ai vrea să discuţi cu Lord Chatham despre asta, replică Lawrence.

— Tata o să fie de acord. Oricum, am cinci fraţi în total, iar când o să vină şi ceilalţi, abia dacă o să bage de seamă că mai e un gentleman la masă, interveni Lady Caroline. În plus, încă avem multe de aflat despre acea situaţie încâlcită din Roma din care i-ai scos pe Teddy şi pe Lord Rowley. E un mister pe care mor de nerăbdare să îl aud. Spune-ne!

Lawrence îşi drese glasul. De două ori. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să prezinte frumos o poveste care implica un bordel, un creditor care îşi flutura iataganul şi o nevăstuică moartă. Când ceaşca îşi alese exact acel moment să cadă de pe genunchiul lui, fu uşurat.

— Îmi cer scuze, Lady Caroline, zise el, îngenunchind imediat să şteargă pata cu batista.

— Prostii, omule, ridică-te! spuse Bredon. O să se ocupe servitoarea de asta.

Lawrence se ridică, dându-şi seama brusc că nimeni din acea cameră nu s-ar fi înjosit cu o asemenea sarcină domestică. Oricât de joasă ar fi fost poziţia lui la moşia Ware, tot era nepotul contelui. Nici măcar când era copil nu se aştepta cineva ca el să şteargă o pată. Dar, evident, stătuse aşa de departe de acel stil de viaţă, încât nu mai ştia cum să se poarte în societate.

— Cu siguranţă, eşti obosit după toate călătoriile tale,

domnule Sinclair. Poate vrei să fii condus în camera ta, sugeră Lady Caroline, apoi sună din clopoţelul de pe masa de lângă ea.

Lui Lawrence îi veni să o sărute. Era alt lucru nepotrivit, dar părea tare tentat.

— Mulţumesc, milady.

Voia să spună altceva, un lucru care ar fi putut şterge proasta impresie pe care o crease până atunci. Dar singurul lucru la care se putu gândi fu cât de albe şi de graţioase erau mâinile lui Lady Caroline, ca o pereche de porumbei. Nu consideră că exprimarea acelui gând stupid avea să-i îmbunătăţească situaţia. Aşa că, în schimb, făcu o plecăciune către toate doamnele, dădu din cap spre Bredon şi îl urmă pe majordomul lor, domnul Price, afară din cameră.

Cu recunoştinţă.

*

— Ei bine, Lord Bredon, se pare că o să oferi înaltei societăţi o mare distracţie cu noul tău prieten, zise Horatia imediat după ce domnul Sinclair ieşi cu Price din salon. Sub ce piatră ai găsit un asemenea tovarăş ciudat?

— Vârâ-ţi la loc ghearele, domnişoară Pisică. Zâmbetul lui Edward deveni tensionat. Spui că Sinclair e prietenul meu, şi e adevărat. Poate vrei să-ţi corectezi afirmaţia, altfel o să consider că am fost serios ofensat.

Surprinsă, Horatia făcu ochii mari.

Deşi fratele lui Caroline o tachinase peste măsură pe vremea când crescuseră împreună, de obicei fusese amabil cu prietenele surorii lui. Dar Caroline – şi Horatia, după cum se părea – uitaseră că el putea să îi domine pe ceilalţi cu statutul lui. Toată lumea ştia că Edward avea să moştenească titlul de conte de la tatăl lui cândva – cu voia Domnului, într-un viitor îndepărtat –, dar el nu se folosise de asta în relaţia cu cei pe care îi cunoştea din copilărie, cum erau Horatia şi Frederica.

Doar dacă nu se supăra prea tare pe ei.

Caroline puse mâna pe braţul fratelui ei în semn de reconciliere.

— Nu a vrut să insinueze nimic cu asta, Teddy.

— Nici eu, Lord Bredon, zise Frederica, deşi ea nu spusese nimic rău de domnul Sinclair.

După câte se părea, avusese şi ea pe limbă un gând nepotrivit, căci se simţi la fel de vinovată de parcă l-ar fi rostit cu voce tare.

— Totuşi, dragă Edward, trebuie să recunoşti că prietenul tău a…

— Ai grijă, surioară! o întrerupse el. Aminteşte-ţi ce spunea mama. Dacă vorbeşti de rău pe cineva, inclusiv pe straniul domn Sinclair, atunci…

— …te rogi la diavol, continuă Caroline. Prea bine. Ca să ne arătăm bunăvoinţa, hai să spună fiecare ceva drăguţ despre domnul Sinclair, da? O să încep eu. Are… Se gândi preţ de câteva secunde – bărbatul era impresionant la prima vedere, ba chiar arătos, dar nu prea stăpânea conversaţia ca să iasă basma curată. Caroline spuse într-un final: Acest bărbat are trăsături simetrice.

Apoi se întoarse întrebătoare spre Horatia, care îşi dădu ochii peste cap.

— Să zică Freddie prima. Mai am nevoie de timp să mă gândesc.

— Ei bine, mi se pare că domnul Sinclair… Frederica se uită spre Horatia în semn de sprijin moral, după care zise: Pare curat.

— Da, într-adevăr. O trăsătură admirabilă pentru un gentleman. Mulţumesc, Freddie, spuse Caroline. Şi acum tu, Horatia.

— Foarte bine. Incidentul cu ceaşca de ceai a demonstrat că domnul Sinclair are reflexe rapide, milord. A căzut imediat în genunchi.

Edward îşi încrucişă braţele, părând neimpresionat.

— Trăsături simetrice, curat, reflexe rapide… Sper că realizaţi că tocmai aţi descris o pisică domestică.

Horatia şi Freddie chicotiră, dar apoi îşi înăbuşiră râsul când îşi dădură brusc seama că Edward nu râdea.

— Haide, Teddy, trebuie să fii de acord că domnul Sinclair nu e chiar genul de prieten cu care umbli de obicei.

— Nu îi ştii pe toţi prietenii mei.

— Oh! Dar îi cunoaştem pe unii dintre ei, punctă Horatia, de parcă nu fusese mustrată mai devreme de viitorul conte de Chatham. Lord Rowley, de exemplu. A fost dintotdeauna aşa de vesel! Şi sigur a fost un excelent tovarăş de călătorie pentru tine. Sunt convinsă că preumblarea ta cu el pe continent nu i-a schimbat felul de a fi.

— Nu, Rowley nu se schimbă niciodată, zise Edward enigmatic.

— Sunt uşurată să aud asta, rosti Horatia scoţându-şi evantaiul şi făcându-şi vânt cu dantela lui. Ce păcat că nu a venit cu tine în dimineaţa asta! Caro vorbeşte aşa de frumos despre el…

Dacă Horatia ar fi fost mai aproape, Caroline i-ar fi dat un ghiont în coaste. Înainte ca Edward să plece în marele său tur, fratele ei nu pierduse nicio ocazie să o tachineze când venea vorba despre micile ei pasiuni, care îl includeau şi pe Oliver Rowley cel veşnic amuzant. Era lesne să-şi imagineze că era îndrăgostită de Oliver. Arăta bine, în stilul regelui David cel bronzat şi tânăr, volubil şi fermecător. Chiar şi mama ei îl numea un derbedeu adorabil.

Dar pe vremea aceea Caroline era mult mai tânără şi incredibil de naivă. Acum, dacă simţea un mic fior pentru un gentleman, îi punea capăt imediat. Observând mai multe cupluri din cercul părinţilor ei şi citind istorisirile excelente ale *văduvei* Birdwhistle, îşi dăduse seama că, atunci când o doamnă se căsătorea, ea îi ceda totul soţului, fie că era vorba de avere sau de libertate de mişcare.

Ataşamentul faţă de un domn, oricât de minunat ar fi fost el, avea s-o oprească din călătoriile prin lumea largă. Nu mai putea avea niciun fel de pasiune. Nu dacă voia să-şi controleze propria viaţă.

Într-adevăr, părea un scop neobişnuit. Adevărul era că ezita să-l împărtăşească Horatiei sau lui Freddie, cele două bune prietene ale ei. Ar fi crezut-o prea excentrică. Cu toate

astea, era sigură că nu avea să ducă o viaţă aşezată, cosând haine pentru copii şi discutând cu bucătăreasa despre meniuri şi alte detalii care îi umpleau viaţa mamei sale.

Totuşi, deşi felul de viaţă pe care şi-l dorea nu făcea loc unui bărbat, Caroline întrebă despre Oliver Rowley.

— Lord Rowley nu s-a întors cu tine, aşa e?

Spre mirarea ei, Edward nu profită de ocazie să o tachineze în privinţa prietenului său.

— Ba da, dar nu are timp de petrecut pălăvrăgind într-un salon cu o grămadă de gâşte. Rowley avea o întâlnire, spuse el morocănos, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă. Se opri în cadrul uşii, apoi se întoarse cu faţa spre Caroline şi prietenele ei. Pentru o clipă scurtă, părea că Edward era mult mai mare decât vârsta lui.

Asta o făcu pe Caroline să se întrebe dacă toate aventurile lui de călătorie fuseseră fericite.

— Sinclair e loial şi descurcăreţ şi nu e nimeni altul pe care l-aş dori alături într-o luptă, dar după cum aţi văzut, e neajutorat într-un salon de conversaţie, zise Edward. Bărbatul ăsta are calităţi deosebite, multe dintre ele nefiind evidente pentru voi, dar mie mi le-a demonstrat cu vârf şi îndesat.

— Bineînţeles că te credem, Teddy, dar…

— Dar nimic. Sinclair a fost de acord să rămână în Londra, aşa că este potrivit din partea noastră să îl ajutăm să intre în societate. O să am grijă să fie primit la White. Dar în privinţa… părţii feminine a sezonului, ei bine, vouă vă stă în putere să-l ajutaţi ori să-l sabotaţi.

— Ce sugerezi? întrebă Caroline.

— Să-i faceţi calea mai uşoară. Nu prea are experienţă în oraş. Ajutaţi-l să intre într-o conversaţie. Faceţi-l să se simtă confortabil.

— Vrei să-l oprim să nu mai cureţe după ce a pătat ceva? spuse Horatia veninoasă.

Edward pufni.

— Doar aveţi grijă să aibă o bună legătură cu cei din jur, da?

— Desigur, răspunse Caroline. O să facem tot ce ne stă în putinţă.

— E tot ce vă cer, zise Edward şi plecă.

Horatia aşteptă până când sunetul cizmelor lui pe podele se stinse în depărtare.

— Excelenţa Sa nu cere chiar aşa de mult, nu?

— Nu, într-adevăr, zise Frederica, fără să simtă sarcasmul Horatiei. Chiar săptămâna trecută citeam în *Istoria completă a cavalerilor şi a heraldicii* că stăpânul casei putea cere *orice* vasalilor lui.

I se roşiră obrajii, iar Caroline hotărî că Freddie se gândea la misteriosul drept al stăpânului. Din toate informaţiile pe care ele trei le adunaseră despre acest vechi obicei, hotărâseră că, orice ar fi fost, era incredibil de ciudat.

— Dacă Lord Bredon cere să-l ajutăm pe domnul Sinclair, ei bine, cere teribil de puţin. În comparaţie cu alţii, vreau să spun.

Caroline se ridică şi se îndreptă înapoi spre fereastră. Văzu trecând o trăsură, cu un cufăr mare legat de platforma pentru bagaje.

„Cineva pleacă într-o lungă călătorie. Cândva, jur că aşa o să fac şi eu”.

— Sincer, Caro, parcă văd deasupra capului tău un plan în desfăşurare, zise Horatia. Zici că eşti într-una dintre caricaturile domnului Cruikshank.

Frederica se uită chiorâş spre Caroline.

— Serios? Eu nu văd nimic. Poate că aşa ţi se pare în lumina asta.

— Nu vorbeam la propriu, Freddie. Eşti aşa o gâsculiţă uneori! Dar o gâsculiţă iubită, se grăbi ea să adauge când în ochii Fredericăi se adunară lacrimi.

Supărarea trecu la fel de repede precum venise, iar Freddie zâmbi la ea larg. Apoi Horatia se întoarse spre Caroline.

— Ce intenţionezi să faci?

— Ce o să fac? Păi, cum a zis Edward, firește, răspunse Caroline, plănuiesc să-l fac pe prietenul lui să se

simtă extrem de confortabil.

— Dar adu-ţi aminte că Lord Ware caută o soţie. Dacă se căsătoreşte – şi, sincer, ce gentleman bogat şi cu rang înalt poate să eşueze în privinţa asta? –, atunci e clar că Ware o să aibă un moştenitor cât de curând. Domnul Sinclair este în toate sensurile un bărbat fără viitor, îi aminti Horatia. Nu îţi poţi irosi sezonul cu el.

— Nu o să fie irosit, zise Caroline şi se aşează înapoi pe locul ei. E îndeajuns de prezentabil, cel puţin atâta vreme cât nu i se cere să vorbească. De ce să nu-i facem pe cei din societate să creadă că ne face plăcere compania lui?

— Ah! Acum înţeleg ce plănuieşti. Horatia îi aruncă o privire vicleană. Dacă fiica unui conte consideră că prezenţa lui e agreabilă…

— Scânteietoare, o corectă Caroline. Asta e cuvântul pe care o să-l folosesc când o să vorbesc despre el.

— Asta o să-i ridice foarte mult standardele domnului Sinclair, spuse Horatia încuviinţând din cap.

Iar părinţii ei aveau să-şi piardă liniştea văzând-o pe singura lor fată ţinând companie unui gentleman atât de departe de standardele ei. Caroline voia din toată inima să-l ajute pe prietenul lui Teddy, dar, dacă era sinceră cu ea însăşi, faptul că îşi alarma părinţii era principalul beneficiu în jocul ăsta.

— Dar ar trebui să fii văzută cu el ca oamenii să observe… spuse Frederica. Mă îndoiesc că vreo cunoştinţă de-a noastră o să-l invite la vreo cină privată.

Poate că Freddie se făcea de râs cu regularitate, dar avea momentele ei de sclipire. De data asta, avea dreptate şi ţintise exact problema din planul lui Caroline.

— Poate că o convingem pe una dintre patroane să-i permită să cumpere un permis la Almack, sugeră Horatia.

Caroline oftă.

— Ţi-l poţi închipui la un interviu cu Lady Jersey?

Horatia râse zgomotos.

— L-ar refuza imediat, iar ăsta ar fi sfârşitul domnului Sinclair în Londra. Ar fi obligat să se întoarcă la… Apropo, unde e Ware?

Frederica oftă.

— Oh, te rog, hai să nu o luăm de la capăt!

— Bun, deci planul e ca eu şi domnul Sinclair să fim văzuţi împreună, zise Caroline.

Prietenele ei încuviinţară din cap la unison.

— Dar problema e că sunt puţine locuri în care... Se opri brusc. Inspiraţia o înhăţă ca un vultur şi îi permise să vadă situaţia desfăşurându-se rapid din punctul de vedere al unui creator. Era perfect. Caroline le zâmbi prietenelor ei. Ştiu exact ce o să facem.

Capitolul 3

Dacă cineva are un vis, atunci trebuie să-l urmeze cu toată inima. Şi, dacă e nevoie, să fie în stare să-l vadă făcându-se fărâme.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell care, nu din vina ei, se înfrupta la micul dejun, la gustarea de la ora 11 şi la ceai din inima bărbaţilor care o plăceau

— Sper că vă e pe plac dormitorul, domnule, spuse Price în timp ce ţinea uşa deschisă pentru Lawrence.

Pe plac? Camera era mult mai spaţioasă şi mai bine mobilată decât în orice loc în care dormise. Un mic foc trosnea în şemineu, alungând răcoarea pe care primăvara timpurie încă nu o cucerise.

La conacul Ware, unchiul lui îi dăduse o cameră mică, şi nu la etajul al doilea, unde dormea toată familia, nici chiar la al patrulea, unde servitorii tremurau iarna şi mureau de cald vara, ci la etajul al treilea, lângă cea în care dormea dădaca vărului său. Era singura persoană din casă care nu era considerată nici parte din familie, dar nici servitoare.

Doar că Lawrence *era* parte din familie, chiar dacă unchiul său dorea sau nu.

Apoi îşi dădu seama că majordomul aştepta un comentariu din partea lui.

— E bine, domnule Price. E foarte bine.

Majordomul se lumină la faţă.

— Lord Bredon m-a informat discret că, atunci când o să vă întoarceţi, plănuieşte să vă ia drept oaspete la casa Lovell în viitorul apropiat. Aşa că mi-am luat libertatea de a vă desface conţinutul… desagii. Sper că vă e pe plac.

În mod evident, Price înţelesese că Lawrence nu avea de gând să refuze oferta de a rămâne acolo.

— Mulţumesc, domnule Price.

Price făcu semn din mână să nu îi mai mulţumească.

— Vesta şi jacheta care erau împachetate aici au fost periate şi puse pe umeraş. Cele două cămăşi şi pantalonii sunt la spălat, deşi nu pot să garantez cât de bine o să reziste pantalonii la spălat. Călătoria afectează garderoba, nu, domnule? Fără să aştepte un răspuns, Price continuă: Celelalte haine sunt puse în dulap. Să pun să vă fie trimise şi restul de bagaje?

— Nu o să fie necesar.

— Ah, bineînţeles. V-aţi ocupat singur de asta, cu siguranţă.

Când Lawrence îi înmânase desaga şi mantia domnului Price la uşă, majordomului nu îi trecuse prin cap că el tocmai îi dăduse toate posesiunile lui lumeşti. Sacul din piele era purtat şi zgâriat, ceea ce nu era surprinzător pentru că îl cărase cu el prin toată campania din Franţa. Un ofiţer de cavalerie trebuia să aibă bagaje uşoare. Chiar şi după ce îşi încheiase serviciul, Lawrence nu se dezvăţase de acel obicei. Ducea cu el ce avea nevoie. Nimic mai mult.

Lucrurile numeroase veneau şi cu multe griji, îşi spunea. Dacă era împovărat de multe obiecte, un bărbat nu era niciodată sigur dacă el le avea în stăpânire sau dacă ele îl stăpâneau.

Bineînţeles, adevăratul motiv pentru situaţia lui financiară strâmtorată era că trăise dintr-un salariu modic de ofiţer timp de câţiva ani.

Îmbrăcămintea pe care o purta acum era nouă în

întregime şi arăta chiar bine, ceea ce explica faptul că Lawrence se simţea aşa de incomod în ea. Trebuia să fie a lui Lord Bredon, dar acesta insistase să-l ia cu el la croitorul lui imediat ce debarcaseră la Wapping Dock în acea dimineaţă. Se părea că Lord Bredon primise înştiinţare înainte să plece din Franţa că un costum la comandă îl aştepta la Weston, pe Old Bond Street.

Din fericire, el şi Lawrence aveau aceeaşi măsură. Croitorul considerase că i se potrivea perfect şi se oferise să arunce hainele pe care le purtase Lawrence înainte, „ca domnul să nu fie nevoit să îşi bată capul cu asta”.

Lawrence refuzase şi îşi împăturise grijuliu pantalonii uzaţi, vesta, cămaşa şi jacheta. Apoi, spre groaza croitorului, le băgase înapoi în desagă. Un rând de haine asemănătoare, nişte rufărie, nişte ciorapi de schimb şi trusa de bărbierit fusese tot ce despachetase domnul Price.

„Nici nu-i de mirare că a crezut că mai am ceva”.

— E un birou pentru scris cu toate cele necesare lângă fereastră, domnule, spuse Price. Dacă doriţi să trimiteţi o scrisoare, o să fiu fericit să o pun la poştă pentru dumneavoastră.

— Aş putea să fac asta.

— Prea bine, domnule. Masa se serveşte la ora opt. O să-l trimit pe Dudley să vă asiste când sună gongul la ora şapte. E primul nostru lacheu, înţelegeţi, nu e chiar un valet adevărat, dar sper că…

— Nu e cazul. Nu am nimic mai bun de purtat decât ce am pe mine.

Când îşi încheiase serviciul, nu i se mai permisese să-şi poarte uniforma şi o vânduse ca să aibă bani de călătorie.

— Ah! Garderoba dumneavoastră a întârziat pe drum, înţeleg. Călătoria asta are tot felul de dezavantaje, nu, domnule? Nu contează. Sunt sigur că putem găsi ceva de îmbrăcat la Lord Bredon până când ajung hainele dumneavoastră.

Şi se rezolvă. Trebuia să adauge la lucrurile lui oricâte griji aveau să aducă. Nu ar fi meritat să se facă de râs şi să

fie un oaspete îmbrăcat necorespunzător.

Imediat ce se retrase Price, Lawrence se aşeză la birou, luă ceva de scris şi câteva coli. Peniţa era pentru un dreptaci, dar Lawrence se obişnuise cu asta. Înclină hârtia în direcţia opusă pentru că lângă el nu mai stătea un profesor nerăbdător, şi luă peniţa. Scrisul lui era la fel de greu de înţeles – se chinui să nu şteargă ce scrisese cu dosul mânecii –, dar se îmbunătăţise de-a lungul anilor. Se îndoia că unchiul său avea să-l mai recunoască.

Prea onorabile conte de Ware,

Milord,

Îţi scriu să te informez că am supravieţuit în serviciul cavaleriei a patra a Maiestăţii Sale şi că m-am descurcat chiar bine.

De fapt, Lawrence servise cu onoare la Waterloo în cavaleria grea, iar pentru meritele sale, primise o medalie şi salariul pe alţi doi ani. Fusese avansat de două ori şi ridicat de la rangul de locotenent la cel de maior. Una peste alta, slujise zece ani pentru rege şi ţară. Când primise ordin să meargă cu corabia în peninsula spaniolă şi să conducă acolo un batalion de cavalerie, hotărâse că fusese departe de Anglia destul de mult timp. Îşi dăduse demisia şi îşi vânduse brevetul fiului unui cavaler cu titlu recent. Tânărul era dornic de aventură şi de glorie.

Lawrence văzuse destul de multă *aventură* pe câmpurile de luptă ale Franţei cât să-i ajungă o viaţă întreagă. Ca nu cumva fantomele acelei aventuri să iasă la suprafaţă şi să-l bântuie, se întoarse la scrisoarea lui.

Te asigur că nu vreau nimic de la tine; mi-am vândut brevetul şi mă descurc destul de bine în urma acestui lucru.

Lawrence râse trist. Chiar dacă ar fi ajuns cerşetor, tot nu ar fi vrut să primească nici măcar un penny de la Lord

Ware. Se îndoia că unchiul lui ar fi binevoit să scuipe pe el dacă ar fi luat foc.

În plus, nu avea nevoie de averea lui Ware. O grămadă de militari trăiau confortabil după ce se retrăseseră doar din vânzarea brevetului.

Dar confortabil nu însemna şi la modă, iar dacă Lawrence urma să ia parte la sezonul londonez, trebuia să se integreze cumva. Cel mai uşor mod era să se asigure că arăta corespunzător. A doua zi de dimineaţă, avea să meargă la Weston şi să îşi facă rost de o garderobă potrivită. Ceva pentru baluri, serate, evenimente muzicale şi pentru toate celelalte mijloace de tortură pe care avea să le îndure bucuros dacă era şi sora lui Bredon acolo.

Noul costum pe care îl purta în prezent, precum şi invitaţia de a sta în casa Lovell se datorau probabil faptului că Bredon i se simţea dator. După ce Lawrence le sărise în ajutor lui Bredon şi lui Rowley în Roma, îi scăpase şi de alte fleacuri când se treziseră în nişte situaţii mai puţin salubre. Încercase să-l convingă pe Bredon că acţiunile lui nu necesitau genul de caiet de datorii. Lord Bredon nu îi datora nimic. Era prietenul lui. Era un motiv suficient ca Lawrence să-şi exerseze talentul la luptă.

Şi mai mult decât suficient, căci Lawrence îşi putea număra prietenii pe degetele de la o mână.

Cu toate astea, resursele lui nu erau nelimitate. Cheltuiala pentru acele haine la modă îl îngrijora. Şederea în casa Lovell îi mai salva nişte bani. Dar, chiar şi aşa, ultimul lucru pe care îl voia era să rămână la mâna lui Bredon. Avea să-şi găsească altă locuinţă în curând ca să nu-şi incomodeze prietenul.

Sau pe fermecătoarea Lady Caroline.

Lawrence se uită în gol, gândindu-se la acea fiinţă drăguţă atât de mult timp, încât că i se uscă peniţa şi fu nevoit să o înmoaie din nou ca să-şi continue scrisoarea.

Chiar dacă nu am nevoie sau nu aştept sprijin financiar de la tine, îţi cer în schimb veşti despre mama. Pentru că nu a răspuns la numeroasele mele scrisori,

presupun că nu le-a primit.

Refuzase să creadă că *nu* i-ar fi răspuns. Probabil că unchiul lui le ascunsese de ea. Era singura explicaţie.

Singura pe care Lawrence voia să o ia în calcul.

Peniţa lui zăbovise prea mult pe coala de scris, iar sub ea apăru un strop de cerneală. Ultimul cuvânt din frază devenise ilizibil. Aproape că putea auzi vocea aspră a contelui.

„Tot nu reuşeşte să termine ceva uşor ca o afurisită de scrisoare. Băiatul e mai mult decât nefolositor”.

Lawrence împături coala într-un ghemotoc strâns şi îl azvârli în şemineu. Acesta se răsuci şi luă foc, după care se transformă în cenuşă şi se făcu scrum.

Cel mai rău lucru era că nu putea fi sigur că unchiul lui se înşela.

*

În fiecare dimineaţă de când Lawrence se instalase în casa Lovell, Lord Bredon insistase să-l însoţească în scurtele sale plimbări. Merseseră la White pentru cafea şi să citească un exemplar din nou ieşitul de sub tipar *Times. O* dată, el şi Bredon ieşiseră din oraş în trăsura Excelenţei Sale la o cursă de cai, unde ochiul ager al lui Lawrence fu pus la treabă. Bredon pariase o sumă mare conform recomandărilor lui şi se întorsese acasă cu un portofel gras, pe care încercase să-l împartă cu Lawrence.

Acesta nu acceptă defel. Deja dormea sub acoperişul lui Bredon şi mânca la el la masă. Caietul de datorii al prieteniei lor se umplea prea mult în defavoarea lui. Bredon răsese de fiecare dată când Lawrence aducea în discuţie subiectul.

— Caietul de datorii? Nu există aşa ceva între mine şi tine, spunea Bredon.

Dar pentru Lawrence, care de când se ştia trebuia să merite chiar şi cea mai mică aprobare, soiul ăla de prietenie necondiţionată nu părea să dureze.

„Echilibru. Asta e de dorit”.

Lawrence nu era sigur că putea să contrabalanseze situaţia.

Bredon se asigurase ca Lawrence să fie prezentat tuturor prietenilor şi cunoştinţelor lui. Când cineva întreba la ce universitate fusese Lawrence, Bredon îl salva de la a da un răspuns vorbind despre faptul că servise în cavaleria a patra a Maiestăţii Sale la Waterloo. Subiectul educaţiei lui superioare ieşea din discuţie. Aristocraţia – cel puţin bărbaţii – îşi dorea să primească în rândul ei un erou de rangul lui, mai ales unul care era moştenitorul probabil al uneia dintre cele mai mari case ale Angliei.

Despre Rowley, bărbatul în compania căruia colindaseră prin capitalele Europei, nu mai auziseră nimic.

În ziua aceea, Dudley se strecură în camera lui Lawrence şi încercă să îl trezească dintr-un somn greu.

— S-au trezit toţi? întrebă Lawrence şi îşi acoperi capul cu o pernă. Dacă nu, lasă-mă până când trebuie să cobor.

El şi Bredon stătuseră până târziu la clubul de box în noaptea de dinainte.

„De fapt, am stat acolo până dimineaţa devreme”.

La răsărit, cerul devenise de un cenuşiu-gălbui când ajunseseră la casa Lovell. Sau poate pentru că era ca şi cum se uita prin ceaţa îmbibată în gin.

— Dacă vrei să fii considerat un bărbat de oraş, trebuie să faci parte din scena sportivă, îi explicase Bredon în timp ce pariau alt boxer.

Sau, mai bine zis, Bredon paria. Aşa cum făcuseră şi la curse, Lawrence îi alegea pe luptătorii pe care prietenul lui ar fi trebuit să îi susţină. Avea un dar în a judeca gradul de agresiune cu care intrau boxerii în ring – umerii, grosimea unui muşchi de la gât, o anume privire de oţel. Lawrence îşi putea da seama cine voia să facă tot ce era necesar să-şi doboare adversarul.

„O brută o recunoaşte pe alta”.

Acum Lawrence se uita urât de sub pătură încercând să-şi tempereze agresiunea faţă de Dudley, lacheul

transformat în valet.

— Îmi cer scuze, domnule, dar Excelenţa Sa m-a trimis să vă trezesc, spuse Dudley în timp ce dădea la o parte draperia, dezvăluind o rază de lumină care tăia camera de-a curmezişul şi care îi veni lui Lawrence drept în faţă.

— Intenţionam să dorm până mai târziu, zise Lawrence, potolindu-şi dorinţa de a adăuga nişte înjurături.

— Asta aţi făcut, domnule, spuse Dudley cu o urmă de melancolie.

Servitorii se trezeau cu noaptea în cap sau chiar şi mai devreme.

— E ora trei şi jumătate.

Ar fi putut jura că de-abia pusese capul pe pernă.

Dudley îi scoase unul dintre costumele cele noi, acordând atenţie în special lavalierei apretate. Croitorul de la Weston terminase rapid noua garderobă a lui Lawrence pentru că era prietenul lui Bredon.

Chiar dacă fusese încântat să primească noile costume într-un timp record, lui Lawrence nu îi era clar dacă îi plăcea să i se ofere lucruri doar pentru că se împrieteniseră. La şcoală, muncise din greu. În armată, propriul efort îi adusese onorurile. Nu ar fi trebuit ca banii lui să fie suficienţi ca acel croitor să-şi facă treaba la timp, fără să mai fie nevoit să se bazeze pe legăturile lui sociale?

Lui Bredon îi plăcea să spună:

— Poate că eşti cel mai înzestrat luptător pe care l-am văzut, dar în ce priveşte aristocraţia, eşti o carte cu pagini albe, prietene! Nu contează, Sinclair. O să înveţi în curând cum merge lumea asta.

Între timp, Dudley încerca să-l zorească să se dea jos din pat fără să dea impresia că asta făcea.

— Excelenţa Sa aşteaptă, zise Dudley mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Credeţi că ar trebui… Vreţi să vă ajut cu bărbieritul?

Ca lacheu, Dudley fusese mut de-a dreptul. Ca valet, încă nu stăpânea lejeritatea cu care vorbea domnul Price cu cel pe care îl servea.

— Nu, e în regulă. Se urni gol din pat şi îşi luă pantalonii care îl aşteptau. Mă descurc singur, mulţumesc. Un bărbat trebuie să facă anumite lucruri singur.

— Domnule Sinclair, apa caldă e pregătită pentru… salvarea de dimineaţă, reuşi să îngaime Dudley.

— Spălarea, îl corectă blând Lawrence. Salvarea cere mai mult decât apă caldă şi e mai greu de găsit.

Lawrence îşi ascuţi briciul o dată, de două ori, îşi săpuni faţa cu pămătuful din păr de porc şi îşi dădu rapid jos barba de pe obraji şi de pe bărbie. Chiar şi aşa, probabil că era mai bine să-l lase pe Dudley să îl bărbierească.

„Sigur are nevoie de practică”.

Dar Lawrence făcuse asta de atâta vreme el însuşi, încât s-ar fi simţit prea ciudat. În plus, ceva din el se împotrivea gândului ca un alt bărbat, oricât ar fi fost de bine intenţionat, să îi ţină briciul la gâtul neprotejat.

Se forţă să stea locului în timp ce Dudley îl ajuta să se îmbrace. Asta îl făcu din nou să îşi dea seama cât era de diferit faţă de familia care îl găzduia. Genul acesta de lucruri erau la fel de naturale ca respiratul pentru Edward Lovell. Dar lui i se părea la fel de ciudat ca un câine cu două capete. În ciuda a ceea ce credea lumea, Lawrence Sinclair se născuse într-o familie bună – şi era chiar posibilul moştenitor al unui conte –, dar unchiul lui se asigurase ca el să nu simtă că acea poziţie îl favoriza în vreun fel.

Şi, în vreme ce societatea se aştepta ca el să moştenească titlul unchiului său, Lawrence ştia că Lord Ware ar fi făcut orice să-l împiedice.

— Unde e Lord Bredon? întrebă Lawrence în timp ce Dudley îl încălţa cu a doua cizmă. În salon?

— Nu, domnule. Vă aşteaptă în grajd.

Merita să se trezească pentru călărit. Lawrence se repezi pe scări, trecând mai întâi prin bucătărie ca să fure câteva chifle. Nu mai zăbovi la ceai. Nu voia ca Bredon să aştepte în grajd.

În spatele rândului de case alese de pe acea stradă din lumea bună, se afla o alee îngustă. Chiar în capăt, erau

grajdurile folosite de cei care stăteau în acele case. Majoritatea adăposteau doar o trăsură cu perechea de cai, însă grajdul Chatham era îndeajuns de încăpător pentru alte trei trăsuri.

— Iată-te, Sinclair, zise Bredon şi strânse mai tare de chinga murgului. Am crezut că trebuie să trimit după tine un grup de menajere şi de servitori ca să te aducă aici.

— Dudley a fost îndeajuns.

— Caro şi prietenele ei au luat trăsura, explică Bredon. Noi trebuie să călărim.

Asta îi plăcu lui Lawrence mai mult decât o ceaşcă de ceai. Nu ducea prea mult dorul carierei lui în cavalerie, dar îi lipseau mirosul de praf lăsat în urma calului şi senzaţia de a fi una cu murgul lui.

Verifică harnaşamentul şi încălecă uşor, dintr-o mişcare. Lumea părea un loc mult mai bun când o vedeai de pe spatele unui cal de rasă.

— Unde mergem? întrebă el în timp ce tropăiau pe alee.

— La casa Somerset. Expoziţia anuală a Academiei Regale de Arte începe azi.

Lawrence se strâmbă.

— Tu şi Rowley aţi tras de mine să merg la Vatican, unde ne-au înţepenit cefele tot uitându-ne în tavan. Ne-am târât picioarele prin Luvru fiindcă ai spus că nu poţi să dai ochii cu mama ta fără să o fi văzut-o pe Mama Lisa…

— *Mona* Lisa, mocofanule!

— Cum zici tu, acceptă Lawrence. Dintr-un motiv sau altul, insultele lui Bredon nu îl dureau la fel de mult ca acelea ale contelui. Chiar nu am văzut destule opere de artă pentru o viaţă întreagă?

— Ai încredere în mine, Sinclair! E vorba mai mult despre a fi văzut la expoziţia de artă decât despre a o vedea, spuse Bredon în timp ce o luară pe drumul principal şi îşi îndemnară caii la trap. În plus, de când mi-ai furat croitorul, te-ai transformat într-un individ şic. A venit timpul să ieşi în lume.

— Am ieşit deja, mormăi el.

— Cafenelele şi luptele de cocoşi nu se pun la socoteală, prietene neinstruit. Nu în cazul unui gentleman care vrea să treacă printr-un sezon.

La drept vorbind, singurul motiv pentru care Lawrence fusese de acord să rămână în Londra era că spera să o cunoască mai bine pe Lady Caroline. Dar ea rareori cobora la micul dejun înainte ca el şi Bredon să iasă din casă. La cină, familia Lovell umplea masa. Contele şi contesa îşi aduseseră aproape toţi fiii de la conacul de la ţară. Fraţii mai tineri ai al lui Edward, Benjamin, Charles şi Thomas, erau ca treptele unei scări în jurul mesei lungi. Toţi moşteniseră trăsăturile plăcute şi agerimea specifice familiei Lovell. Primii doi studiau dreptul la Oxford, iar Thomas alesese să iasă din tradiţia familiei şi să meargă la Cambridge, ceea ce le dădea fraţilor săi multe motive de a-l lua peste picior. După ce se încheiase semestrul la Lent, tânărul Harry, care era la Eton, avea să se întoarcă şi el cât de curând în casa din Londra.

Nu era de mirare că Lady Caroline spusese că părinţii ei nu aveau să bage de seamă încă un bărbat tânăr prin casă.

Dar observaseră. Cineva aranjase cumva ca Lawrence să nu fie niciodată aşezat lângă ea la cină. Nu îi era deloc permis să converseze cu ea. După acea primă zi dezastruoasă, Lawrence nu se aventurase pe lângă salon, mai ales dacă auzea chicotelile ascuţite ale prietenelor lui Lady Caroline în spatele uşii masive de stejar.

Cine putea să-l învinovăţească? Se făcuse complet de râs. Totuşi, amabilitatea lui Lady Caroline în faţa jalnicei sale purtări şi posibilitatea de a o vedea mai des îl ţineau într-o stare de perpetuă şi, probabil, imposibilă speranţă.

— O să fie şi sora ta cu prietenele ei acolo? întrebă el, pe un ton cât mai neutru posibil.

— O să fie. De fapt, la expoziţie o să fie mai multe frumuseţi care stau la rând să facă un tur al Academiei Regale de Arte decât operele de pe pereţi, îi promise Bredon.

Asta fu de ajuns pentru Lawrence ca să uite că îi

chiorăiau maţele, căci una sau două chifle nu fuseseră îndeajuns pentru micul dejun. În schimb, îşi dorea să-l fi lăsat mai multă vreme pe Dudley să-l aranjeze.

„Dumnezeu ştie că mi-ar fi fost de folos. Dar nu contează. Asta e şansa mea să schimb părerea iniţială a lui Lady Caroline despre mine. Jur că de data asta o s-o impresionez!”

Aşa că îşi îndreptă umerii când văzu casa Somerset cu trei etaje. Îi zvâcni un muşchi în obraz şi parcă vederea i se ascuţi.

Dacă s-ar fi văzut în acel moment, ar fi recunoscut expresia. Era un bărbat dornic să facă tot ce era necesar. Judecând după propria hotărâre, ar fi pariat pe propriii bani că Lady Caroline nu avea cum să-i reziste.

Capitolul 4

Se spune că norocul e de partea celor îndrăzneţi. În mod evident, nu au cunoscut-o pe Lady Caroline Lovell.

Lawrence Sinclair

Principala sală de expoziţie din casa Somerset ocupa trei etaje, până la tavanul cu boltă, care era decorat. Era împrejmuită de lucarne prin care se revărsau fascicule de lumină peste mulţimea de tablouri agăţate de la podea până în tavan. Ramele ornate erau înghesuite una într-alta ca nişte pasageri cu rău de mare pe o corabie suprapopulată, care îşi făceau loc cu coatele la balustradă. Partea de sus a celor mai multe picturi era înclinată, astfel ca lucrările să se poată vedea clar şi de la primul etaj. Aranjamentul dădea iluzia că şi pereţii erau înclinaţi spre mulţimea care se înghesuia acolo.

Erau atâţia oameni în holul principal, încât Lawrence tot încerca disperat să o zărească fie şi un pic pe Lady Caroline. Orăşeni îmbrăcaţi elegant şi filfizoni le făceau

curte tinerelor, care flirtau cu evantaiele în mână şi se uitau cu ochi de căprioară când credeau că însoţitoarele lor nu erau atente. Grupuri de tineri se plimbau de la o pictură la alta, le priveau superficial şi apoi se întorceau la flirtul lor. Mai multe matroane corpolente, cel mai probabil însoţitoare distrate, găsiseră nişte locuri libere în centrul holului. Acele doamne se uitau la tablourile agăţate lângă tavanul înalt prin nişte ochelari de operă, exclamând la vederea operelor artistice şi lăudând proaspetele talente. În tot timpul ăsta, habar nu aveau de poveştile de iubire care se înfiripau la câţiva paşi de ele.

— Acum înţeleg ce ai vrut să spui, Bredon, rosti Lawrence fără să se uite la prietenul său, care sigur îl urmase şi era în spatele lui. Nimic de aici nu are legătură cu arta.

— Aşa e. Atunci, te rog, domnule, spune-mi ce crezi tu că are legătură cu arta.

Se întoarse şi se pomeni cu Lady Caroline uitându-se la el cu colţurile buzelor ridicate într-un mic surâs. Cu urechile arzând, îşi aminti şi el în cele din urmă de maniere şi îşi scoase pălăria.

— Lady Caroline, zise el şi îşi înclină uşor capul. Mă bucur foarte mult să te văd aici.

— Domnule Sinclair, răspunse ea şi îi făcu o scurtă reverenţă, cu expresia ei vag amuzată întipărită pe chip. Acum, că ne-am recunoscut, pot să îţi aduc aminte că mă vezi aproape în fiecare seară la cină?

— Da, e adevărat. Dar nu e acelaşi lucru… Ei bine, nu am avut niciodată şansa… Vreau să spun că am vorbit doar de câteva ori… de când am devenit oaspetele fratelui tău.

— Poate că e un lucru bun căci nu prea îţi vine uşor să vorbeşti.

Ea zâmbi mai larg, dar el nu simţi nicio răutate în zâmbetul ei.

Era un zâmbet indulgent, care spunea că era în regulă ca el să îşi ia timpul necesar pentru a i se adresa.

Până atunci, nu mai avusese probleme în a porni o discuţie cu femeile, deşi nu fusese niciodată în stare să

adune o mulţime în jurul lui, cum făcea Bredon. Nu avea niciun sens ca doar în prezenţa ei, cea pe care dorea să o impresioneze, să devină un mut fără speranţă. Şi totuşi, datorită zâmbetului ei, tensiunea dintre umerii lui mai scăzu.

— Când am dat peste tine, păreai că vorbeşti cu tine însuţi, zise ea. Vrei să explici ce spuneai?

— Despre ce?

Cerule, nu îşi aducea aminte!

— Exact, spuse ea. Ai dat de înţeles că expoziţia nu e despre artă. Despre ce ar putea fi?

Nu putea să spună că era vorba despre un dans de împerechere elaborat, care i-ar fi făcut de ruşine pe păuni. Nu era un lucru potrivit pe care un gentleman să i-l spună unei doamne. În plus, era la fel de vinovat precum ceilalţi iubăreţi plini de speranţă din acea sală. Venise cu intenţia de a da de urma acestei zeiţe aşa cum se furişa orice vânător de căprioare. Apoi plănuia să… plănuia…

Cumva, îşi pierdu şirul gândurilor şi rătăci în ochii aceia ai ei. Albul din jurul irişilor ei calzi arătau ca nişte mici canoe când îl priveau.

Pupilele i se măriră, întunecând umbrele calde de ambră şi trăgându-l şi mai…

— Domnule Sinclair? Te simţi bine?

— Da, da, bineînţeles. Sunt… sunt bine. Eu doar…

Poate că era el bine, dar nu vorbea chiar strălucit.

Lawrence spera că destinul avea să-i ofere câteva momente de conversaţie intimă cu Lady Caroline ca să o impresioneze cum se cuvine. Acum îşi arunca pe fereastră şansa aceea pentru că nu îşi putea pune ordine în gânduri. Nu se simţea în stare să se oprească din îndrugat.

Se întrebă dacă aşa s-ar fi simţit dacă şi-ar fi dat drumul de pe cea mai înaltă turlă din Westminster Abbey. Vântul înteţit, euforia de a fi în aer…

— Da? îl zori ea.

„Lovitura bruscă de caldarâm”.

Lawrence înghiţi în sec şi făcu o ultimă încercare de a spune un lucru care avea sens.

— Dacă expoziţia ar fi fost strict despre artă, nu ar fi trebuit ca toate lucrările să fie prezentate la nivelul ochilor? Nu înţeleg… Cum poate cineva să acorde atenţia potrivită picturilor situate mai sus pe perete? întrebă el, în sfârşit reuşind să îngaime ceva ce avea sens.

„La fel de elegant ca o pisică scuipând un ghem de păr”.

— Aveţi dreptate, domnule Sinclair. E o provocare să studiezi la fel de bine toate picturile având în vedere modul în care sunt agăţate, recunoscu ea, dar sunt atâţia artişti asociaţi ai Academiei, încât ar fi nedrept să nu i se acorde vreunuia dintre ei un loc aici.

Lui îi plăcu simţul dreptăţii al lui Caroline, dar se întrebă dacă artistul ale cărui lucrări se aflau pe tavan considera că era un lucru corect. Apoi, ca un fascicul de lumină puternică străpungând norii, îi veni o idee bună.

— Mi-ai face o mare onoare dacă mi-ai arăta lucrarea ta preferată, Lady Caroline.

Ea chicoti.

— Am zis ceva amuzant?

— Nu, dar ai cerut ceva imposibil. Nu se poate să ai o lucrare de artă preferată, spuse ea. Cel puţin nu pentru mult timp.

— De ce?

— Cred că fiecare are ceva din noi înşine când ne uităm la un tablou. Dacă mă simt rău, chiar şi cea mai frumoasă lucrare ar trezi ceva plictisitor în mine. Sau, dimpotrivă, dacă totul este în ordine, în orice pictură văd ceva foarte fermecător.

„Poate că Bredon are dreptate. Sunt o carte cu pagini albe. Cel puţin în privinţa surorii lui”.

— Chiar aşa de mult îţi schimbi opinia?

— Ca o morişcă de vânt, răspunse ea veselă. Tu nu?

— Nu, spuse el pe deplin serios. Mă cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu ce-mi place. Iar când găsesc ceva ce îmi place, nu îmi schimb părerea.

El se uită fix la ea, ceea ce, surprinzător, păru să o enerveze un pic. Pentru prima dată de când o cunoscuse,

se înroşi în obraji. Caroline îşi feri privirea câteva clipe. El se întrebă dacă era posibil ca o persoană ca ea să se simtă uneori jenată.

Apoi ea îşi înălţă privirea spre el şi îşi înclină capul într-o parte, de parcă voia să îl vadă într-un unghi nou.

Îşi trecu limba ei roz pe deasupra buzei de sus.

„De ce face asta? Nu prea pare să fie aer aici. Şi de ce Dumnezeu mă uit la buzele ei?”

Se considera că era grosolan să te uiţi fix la vreo trăsătură anume a unei doamne, dar adevărul era că şi ea se uita fix la el. Apoi, păru satisfăcută de atenta ei observare, ridicând una dintre sprâncenele ei delicate.

— Ei bine, statornicule domn Sinclair, spuse Lady Caroline, poate că o *să îţi arăt* lucrarea mea preferată.

— Cel puţin cea de azi, zise el, mulţumit că fusese de acord, căci asta însemna că avea să-şi petreacă mai mult timp vorbind cu ea.

Cu toate astea, nu ştia prea sigur ce se întâmplase. Cu siguranţă, fusese judecat conform unor standarde femeieşti şi ieşise câştigător.

Totuşi, era mai mult de atât. Cumva, acolo fusese o scânteie, o legătură care se formase între ei. Sigur o simţea şi ea. Altfel, de ce i se înroşiseră obrajii?

Se întrebă dacă, asemenea expoziţiei, nu cumva conversaţia lor fusese despre altceva decât artă.

Nu mai conta. Când ea îl binecuvântă cu alt zâmbet strălucitor, el hotărî că nu mai avea să-şi pună norocul sub semnul întrebării. Porniră în plimbare împreună prin sală.

Bineînţeles, fără să se atingă – mai puţin manşeta jachetei lui, care mângâia eşarfa subţire de pe umerii ei, care îi cădea peste braţe.

El era foarte conştient de acea apropiere şi îşi imagina că, dacă ar fi stat pe loc, i-ar fi simţit căldura trupului cum radia înspre el. Caldă ca o rază de soare, sau o flăcăruie veselă, sau…

„Opreşte-te, Sinclair!” îşi ordonă. Exact acea imaginaţie bogată îl făcea să se împiedice în cuvinte şi să arate ca un prostănac.

Lady Caroline se opri în dreptul unui peisaj lângă colţul cel mai îndepărtat de uşa pe care intrase el.

— Iată! zise ea. Asta mi-a făcut cu ochiul.

Lawrence îşi dezlipi privirea de ea şi şi-o îndreptă spre tabloul din faţa lor. Acolo, o serie de arcade sprijineau un pod cu trei niveluri, care trecea peste un râu. Era o reprezentare îndeajuns de realistă cât să ilustreze o scenă adevărată.

— Oh! spuse Lawrence. Ştiu locul ăsta. Se numeşte Pont du Gard.

— Ai fost acolo, să înţeleg. Din păcate, eu doar pot să citesc despre asemenea locuri sau să mă uit la picturi care le înfăţişează, zise ea visătoare, dar, când îi reveni zâmbetul, continuă incitată: Închipuie-ţi cât de deştepţi au fost romanii ca să construiască un asemenea apeduct de o mărime monumentală. Şi e incredibil că după aproape două mii de ani încă rezistă.

— Monumentul circular de pe câmpia din Salisbury e şi mai vechi, zise el, simţind nevoia să laude şi isteţimea englezească.

— Prostii! Monumentul ăla e un amalgam de pietroaie pe jumătate căzute în comparaţie cu această minune antică. Iar ruinele romane aveau un motiv anume. Cine ştie pentru ce erau lespezile acelea?

— Poate că voiau să fie artă. Arta are vreun scop?

— Acesta are. Cel puţin e clar ce a vrut artistul să arate. Arătă cu mâna înmănuşată spre redarea incredibil de corectă a priceperii romane. Şi, în plus, uită-te puţin la fascinantul peisaj de ţară de lângă apeduct! Şi la râul ăla frumos.

— E râul Gardon, adăugă Lawrence, sperând ca asta să îl ajute.

— Bineînţeles, ştii şi cum se numeşte, spuse ea sărindu-i ţandăra şi încrucişându-şi braţele la piept.

Acum ce mai făcuse? Părea supărată pe el tocmai când credea că adusese şi el ceva substanţial în conversaţie.

— Sudul Franţei e încântător, adăugă Lawrence, dar

nu e mai frumos decât la noi la ţară.

— Nu ai înţeles ce am vrut să spun. E *franţuzesc.* Sau din altă parte. Altundeva decât aici, rosti ea sacadat ca să-şi întărească spusele. Din pricina asta, flora şi fauna sigur trebuie să fie acolo mai… Ei bine, cel puţin aşa ar trebui să fie… ştii ce vreau să spun, diferită de…

Flutură un pic din mână cât încercă să-şi pună gândurile în ordine.

Pieptul lui Lawrence rezona cu ea. Nu era singurul care se chinuia uneori să dea peste cuvintele potrivite. Deşi în scurtul răstimp petrecut împreună Lady Caroline nu mai avusese o asemenea dificultate în a se exprima.

Era prea mult să spere că şi el o tulbura la fel cum îl tulbura ea pe el.

„Bineînţeles, dacă niciunul dintre noi nu poate să îndruge ceva coerent, atunci o să ne fie greu să ne înţelegem”.

Părând exasperată, ea spuse într-un final:

— Sigur în călătoriile tale ai fost mişcat de frumuseţea din jurul tău.

„Nu atât de mult pe cât sunt de mişcat în prezenţa frumuseţii de lângă mine”, se gândi el, dar nu îndrăzni să o spună. O sală de expoziţie plină ochi nu era locul pentru o asemenea declaraţie. Ea ar fi crezut că el o luase razna dacă i-ar fi ieşit aşa ceva pe gură.

— Şi nu doar pentru că e frumos, continuă ea, ci pentru că nu e ceva familiar, din pricina… diferenţei.

— Cred că înţeleg, spuse el.

Diferenţa era problema. Ea era Lady Caroline şi avea să rămână aşa. Era întruchiparea diferenţei. Dacă unchiul lui făcea cum îl tăia capul, atunci el avea să fie domnul Sinclair până în ultima zi de viaţă, de-abia ţinându-se cu ghearele de marginea înaltei societăţi. Scotoci prin minte ca să spună ceva care nu mai avea să lărgească prăpastia dintre ei.

În mod clar, ea nu voia să vorbească despre artă. Singurul motiv care o atrăsese la acel tablou fusese faptul că înfăţişa ceva din străinătate. Ochii ei dansau când

amintea despre locurile îndepărtate.

Poate că era momentul să o ducă într-un asemenea loc.

— Când am fost în Franţa, am văzut nişte peisaje frumoase. Deseori, în cele mai neaşteptate locuri. Îmi amintesc cum era dis-de-dimineaţă, spuse el încet în timp ce se cufunda în amintirile vii. Cum suflul calului meu lăsa urme în aer, cum strălucea chiciura pe câmp, iar fiecare fir de iarbă era dublat de umbra lui ascuţită. Lucruri mici, aşa e, dar de o asemenea frumuseţe încât mă durea pieptul.

— Vai de mine, domnule Sinclair! Cine ar fi crezut? spuse ea clar uimită. Ai un suflet de poet!

El clătină din cap.

— Nu, nu chiar. Doar am avut o grămadă de timp să mă gândesc.

— Am auzit că amintirile unor evenimente dramatice, ba chiar oribile, par mai intense decât altele, zise ea. Vorbeşti despre lucrurile pe care ţi le aminteşti din timpul serviciului tău în armată, cred.

El încuviinţă din cap.

— Cum ţi-ai dat seama?

— Nu fi aşa de surprins! Teddy mi-a zis că ai servit onorabil în bătălia de la Waterloo şi alte locuri. Dar au trecut mulţi ani de atunci şi trebuie să recunosc că detaliile amintite par foarte proaspete.

— Poate că aşa e. Când intri în acţiune, îţi creşte concentrarea.

Înaintea unei bătălii, simţurile lui păreau să se fi ascuţit. Era extrem de conştient de orice. Fiecare mic detaliu părea aşa de important, încât se cufunda în el. Scârţâitul şi zdrăngănitul harnaşamentului calului păreau îndeajuns de sonore ca să le audă şi duşmanul de pe cealaltă parte a câmpului. Lumina era şi blândă, şi aspră, iar culorile erau aşa de vii, încât îl dureau ochii. Pielea i se înfiora la orice senzaţie, iar muşchii i se contractau când se aşeza mai bine în şa. Aerul era plin de praf de puşcă, piele, miros de cal şi lână udă.

Şi, dedesubtul tuturor, o frică adâncă şi tăioasă.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Lady Caroline întrebă:

— Ţi-a fost vreodată frică? Apoi scutură scurt din cap. Ce impertinenţă din partea mea! Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să te întreb ceva aşa de personal.

— De ce? Nu vrei să ştii răspunsul?

— Ei bine…

— Da, recunoscu el. Răspunsul e da.

Ea se încruntă.

— Oh, ce rapid! Nu îţi faci griji că alţii o să creadă că eşti un laş?

— Mi-ar păsa dacă *tu* ai crede asta, dar, dacă ar fi aşa, te-ai înşela, răspunse el. Conversaţia lor se îndepărtase aşa de mult de artă, încât era sigur că nu aveau cum să se întoarcă la acel subiect, dar simţi nevoia să dea explicaţii chiar dacă ea ar fi crezut că era plictisitor şi îl dispreţuia din acest motiv. Să îţi fie frică nu te face laş. Doar demonstrează că ai conştiinţă.

— Nu m-am gândit aşa la asta. Poate că ai dreptate. Ea ridică din umeri. Dar, dacă faptul că îţi e frică nu te face laş, atunci ce te face?

— Să fugi, zise el. E vorba despre ce *ai face.* Aveam o datorie. Le datoram regelui, ofiţerului sub comanda căruia mă aflam şi camarazilor mei de arme să dau tot ce era mai bun. Oamenii care serveau sub comanda mea meritau şi ei un exemplu de statornicie. M-am străduit să le ofer asta. Nu conta ce simţeam, să fug nu a fost niciodată o opţiune.

— Deci tot timpul trăieşti după standardul acesta de a trebui să faci, de a dori o lume mai bună?

— Aşa încerc, milady.

Ea îşi îndreptă spre el ochii ei extraordinari.

— Chiar dacă e contrar dorinţelor tale?

— Am făcut un pact. Dorinţele mele nu contează.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire, iar asta îi aminti o clipă de prietena ei Horatia Englewood. Gândul era deranjant, dar apoi ea îşi trecu din nou limba ei roz peste buza de sus. Orice asemănare cu domnişoara Englewood se risipi.

— Şi dacă *nu ai fi făcut* un pact? Sprâncenele ei

arătau hotărârea. Dacă alţii doar s-ar fi aşteptat la anumite lucruri din partea ta, gesturi cu care nu ai fi fost neapărat de acord? Te-ai simţi în continuare obligat să renunţi la tine ca să le faci lor pe plac?

Orice pretenţie de a discuta despre lucrarea din faţa lor clar zburase prin lucarnele înalte. Întrebarea aceea conta, în mod evident, pentru ea, dar el habar nu avea de ce.

— Presupun, răspunse atent, că depinde de cine aşteaptă ceva de la mine.

— Ca de pildă?

Lui aproape că îi veni să spună *familia mea,* dar din pricina faptului că aceştia se aşteptau la prea puţin din partea lui, se temu că acele cuvinte nu ar fi sunat ca un adevăr.

— Dacă ar fi o persoană pe care o preţuiesc, ale cărei opinii ar conta pentru mine, zise Lawrence cumpătat, sigur mi-aş da silinţa să îi confirm aşteptările.

— Cu preţul de a-ţi subjuga propria voinţă?

— Dacă persoana ar fi îndeajuns de importantă pentru mine, da. Mi se pare culmea egoismului să cred că voinţa mea ar trebui să fie tot timpul neclintită.

Pe faţa ei se citea uimirea. I se puse un nod în stomac. Cuvintele lui cumva nu ajunseră la ţintă. Fu cât pe ce să îşi ceară scuze pentru că o tulburase, dar apoi ea nu mai păru aşa de lezată şi îşi ridică bărbia.

— Deci aşa, domnule Sinclair. Se pare că, din păcate, nu ai fost prezent când bunul Dumnezeu a oferit coloana vertebrală. O zi bună, domnule!

Lady Caroline făcu o plecăciune complezentă din cap, se întoarse şi îl lăsă în faţa picturii cu Pont du Gard.

— Bredon a avut dreptate, mormăi el. Asta sigur nu a fost despre artă.

Capitolul 5

Să trăieşti după propriul crez, asta e adevărata libertate.

Din *Povestirile unei doamne călătoare cutezătoare* sau *Cum să distrugi relaţia cu o persoană refuzând un tipar de comportament în favoarea unei vieţi plăcute,* semnate de doamna Hester Birdwhistle

„Afurisitul ăla de bărbat!”

Obrajii lui Caroline încă ardeau când ea şi prietenele sale se urcară în trăsura cu blazonul casei Chatham. Era aşa de supărată, încât le lăsă pe Horatia şi pe Frederica să se aşeze pe pernele râvnite ale locurilor, cu faţa spre drum. Când mergea cu spatele, deseori o apuca durerea de cap, dar acum mersul cu faţa nu i-ar fi îmbunătăţit starea.

Lawrence Sinclair o făcuse să se simtă fierbinte şi agitată. Tremura şi în acelaşi timp îi era cald.

Nu îi plăcea deloc.

De obicei, îi plăceau senzaţiile intense, cum era să i se facă pielea de găină pe tot corpul când unul dintre fraţii ei îi juca o festă. Sau încântarea care o cuprindea atunci când luna se ridica deasupra catedralei St. Paul, ca un disc perfect şi argintiu, ce se plimba pe cerul de cerneală.

Senzaţia asta însă nu era acel soi de incitare. Nu se putea compara nici cu ascultarea unei noi simfonii, nici cu premiera unei piese de teatru la Drury Lane. Nu era plăcerea de a te strecura într-o rochie nouă sau de a încerca o bonetă atrăgătoare.

În schimb, era un amestec între înţepătură, iritare şi frustrare, temându-se că acest sentiment era vinovăţia. Valul acela de senzaţii o rodea pe interior. Era ca şi cum Lawrence Sinclair îi zgâriase sufletul cu o bucată de lână aspră.

„Chiar subjugându-mi voinţa”.

După fete, bătrâna Anne Creassy fu ajutată să se urce în trăsură de către Sedgewick, la fel de bătrânul vizitiu al lui Lord Chatham. Anne fusese doica lui Caroline în copilărie,

iar acum era însoţitoarea ei pentru asemenea ieşiri. Ca de obicei, rolul acesteia era să se asigure că fata se purta frumos şi să le spună părinţilor ei dacă făcea altfel. Femeia se instală pe locul unde se mergea cu spatele, lângă Caroline, şi închise imediat ochii.

Cu toate astea, Caroline ştia din alte experienţe nefericite că ochii închişi însemnau rareori că Anna adormise.

Prietenele ei însă nu erau conştiente de acest lucru. Horatia şi Frederica flecăreau ca o pereche de veveriţe, nebăgând în seamă urechile ciulite ale însoţitoarei. Ca de obicei, conversaţia alunecă spre bârfă, astfel încât Caroline nu adăugă nimic la amestecul de aluzii viclene şi la sunetele de uimire în privinţa metehnelor celorlalţi.

În plus, nu putea să strecoare vreun cuvânt ambiguu. Prietenele ei se distrau pe cinste. Şi, oricum, nu avea chef să intre în vorbă.

Nu acum, când simţul teribil al datoriei lui Lawrence Sinclair o rodea pe interior.

— Oh, vai de mine, ai observat noua pelerină frumoasă a lui Penelope Braithwaite? izbucni Frederica, fără să aştepte vreun răspuns. Era cea mai drăguţă, în nuanţe palide de galben, cu aplicaţii de dantelă Vandyke la gât şi pe mâini. Ba chiar era mai multă la manşete. Le ador! Chiar sunt cele mai stilate forme de aplicaţii, nu? Frederica făcu o pauză bine-venită pentru a respira şi apoi oftă. Rochia domnişoarei Braithwaite e pur şi simplu divină.

— E la fel ca a mea, gâsculiţo, se încruntă Horatia.

— Oh! Frederica se întoarse şi se uită rapid la îmbrăcămintea Horatiei. Aşa este. Nu am observat, dar… nu cred că sunt tocmai la fel, nu? Chiar dacă materialul şi culoarea sunt asemănătoare, rochia ta are dantelă belgiană, nu Vandykes.

— E o diferenţă aşa de mică încât nu contează, rosti Horatia morocănoasă.

Caroline era sigură că prietena ei ştia asta, fiindcă se inventase un mecanism care aplica automat dantela din Bruxelles, decorarea era mai ieftină decât aplicaţiile

Vandykes.

— Domnişoara Braithwaite sigur a plătit mai mult pentru rochie ei. În afară de acel mic detaliu, rochiile seamănă ca două picături de apă.

— Da, dar... spuse Frederica, căutând cuvinte de consolare, culoarea asta te pune în valoare mai mult pe tine, dragă Horatia.

— Nu-i aşa? se făli Horatia un pic. Chiar cred că ar trebui să-i spună cineva să nu mai poarte galben. Pe cuvânt, ar fi o amabilitate. Nuanţa aia îi dă o paloare îngrozitoare şi, sincer, dacă aş fi în locul ei, aş vrea să ştiu şi aş binecuvânta numele celei care mi-ar spune asta.

„În acelaşi fel în care ar binecuvânta pe cineva care i-ar spune că are o bubă pe nas”.

— Serios, toată povestea asta a fost o pacoste. Rochia aia mi-a stricat toată după-amiaza. Horatia rupse o aţă care îi ieşea dintr-o manşetă. Dacă nu era atentă, putea să rupă tot şirul de mici cusături. Cum am zărit-o pe domnişoara Braithwaite, nu am mai putut să mă uit la nicio pictură.

— De ce? întrebă Caroline, hotărând că ar trebui să pară interesată. Era ce aştepta de la ea prietena ei. În plus, făcând ceva obişnuit, îşi putea lua gândul de la nefericitul domn Sinclair şi de la extremul lui simţ al datoriei.

— A trebuit să mă asigur ca nu cumva să mă întâlnesc cu Penelope, evident, explică Horatia. Mi-am petrecut tot timpul strecurându-mă de la un grup la altul, încercând să mă asigur că eu şi domnişoara Braithwaite nu sfârşim stând una lângă cealaltă. Horatia scoase un oftat lung de suferinţă. Ce ar fi crezut oamenii dacă ne-ar fi văzut una lângă cealaltă?

— Că mergeţi la aceeaşi croitoreasă? sugeră Caroline.

— Oh, ai dreptate! Cineva ar trebui tras la răspundere. Acest dezastru cade pe umerii lui *madame* Fournier. Eu şi mama sigur o să îi spunem vreo două vorbe. Dacă ea crede că poate să coasă aceeaşi rochie pentru două doamne, atunci a încurcat-o...

Caroline nu mai ascultă urmarea. Cuvintele lui Lawrence Sinclair încă aveau un ecou puternic în mintea ei.

„Dacă ar fi o persoană pe care o preţuiesc, ale cărei opinii ar conta pentru mine, sigur mi-aş da silinţa să îi confirm aşteptările”.

Părinţii ei aveau speranţe mari pentru ea. Iar mama şi tatăl ei erau importanţi pentru ea. Caroline îi adora. Poate asta era problema. Nu voia să le provoace neplăceri. Chiar nu voia.

Încă de când era copil încercaseră să o facă să le respecte noţiunile legate de ceea ce însemna să fii o lady. Când împlinise 13 ani, zilele ei de hoinăreală prin grădină pentru a aduna albine în borcane sau pentru a se strecura pe acoperiş să se uite la stele fuseseră întrerupte brusc. Se aşteptau ca ea să dezvolte calităţile unei lady. În acel scop, angajaseră o droaie de profesori specializaţi, astfel încât Caroline să fie „pregătită”.

— Este, îi explicase mama ei, un program pentru a-ţi îmbunătăţi conduita, ţinuta şi, în general, pentru a avea toate calităţile necesare pentru viitorul tău.

Ceea ce însemna că acea pregătire avea să-i îmbunătăţească şansele de a deveni o partidă strălucită, deşi nu se vorbea explicit despre asta. Doar se presupunea că mariajul, viaţa domestică şi naşterea copiilor îi erau sortite în viitor.

Procesul de perfecţionare implicase, printre altele, ore după ore de cântat la pian. În anii trecuţi, învăţase bazele claviaturii şi se bazase pe faptul că putea fi mai mult sau mai puţin fidelă partiturii muzicale. Dar noul ei maestru aşteptase mai mult de la ea decât să cânte pur şi simplu. El se aşteptase ca ea să facă muzică.

— După mai multe săptămâni în care nu am obţinut cine ştie ce îmbunătăţire, le spusese părinţilor plin de regret, cântatul lui Lady Caroline e tot oribil. Am putea să-l descriem drept o bătaie severă a urechilor, dar numai dacă te simţi generos.

După asta, Lord şi Lady Chatham hotărâseră că abilităţile ei muzicale aveau să atragă atenţia înaltei societăţi din motive greşite. Orele lungi la pian se încheiaseră. La vârsta ei, deja se considera că era prea

mare să înceapă lecţiile de vioară.

Atât Caroline, cât şi profesorul ei de pian fuseseră mulţumiţi. La fel şi înalta societate. O debutantă fără talent muzical care să nu mai fie mânată de la spate şi să le provoace suferinţă putea fi socotită o binecuvântare.

Apoi mama ei decisese să o înveţe pe Caroline arta domestică a cusutului. Era distracţia unei femei să poată dovedi că era şi creativă, şi practică. Dacă stăpânea arta cusutului, o femeie născută într-o familie bună nu avea nimic de pierdut, cu condiţia să nu fie plătită pentru asta.

Oricum, *nimeni* nu ar fi putut-o plăti pe Caroline pentru cusutul ei. Reuşea doar cusături strâmbe, să aibă degete înţepate şi cămăşi însângerate. Ca să mai scape de spălat şi de cheltuielile pe bandaje, încetară şi lecţiile de broderie.

Erau totuşi câteva lucruri femeieşti la care Caroline se pricepea de minune. Vorbea fluent franceză şi, mulţumită lecţiilor private cu Teddy, citea în latină destul de bine. Era o dansatoare sprintenă, dar numai pentru că îi plăcea. Până la 14 ani, se descurca onorabil la servitul ceaiului.

Când împlinise 16 ani, părinţii ei păruseră că renunţaseră la orice materii suplimentare. Tot ce se putuse face se făcuse. Caroline era considerată o tânără plăcută, era sortită unei căsătorii favorabile.

Dacă ar fi fost după tatăl ei, i-ar fi găsit deja o partidă strălucită. Însă mama ei îl încurajase să îi permită un sezon orbitor. În timpul vârtejului de baluri şi de cine, Caroline avea cu siguranţă să se îndrăgostească de un domn potrivit.

Până la urmă, fiica prezentabilă a unui conte, cu o avere care te lăsa cu gura căscată, nu avea să reziste prea mult pe lista căsătoriilor aşteptate.

— Atâta vreme cât nimeni nu îi cere să cânte la pian, spusese tatăl ei iritat înainte să îi permită contesei să meargă pe calea asta.

Totul ar fi putut merge conform planului dacă, la scurt timp după ce Caroline fusese prezentată în societate, nu ajungea la una dintre lecturile doamnei Birdwhistle despre

bucuria călătoriei de una singură. Libertatea, aventura, ideea de a vedea lumea aşa cum fraţii ei aveau s-o facă într-o bună zi fusese foarte atrăgătoare; nimic nu se mai putea compara cu asta în imaginaţia lui Caroline.

Era ca şi cum în ziua aceea sufletul ei se înaripase. Nimeni nu îl mai putea vârî înapoi în cuşcă.

— Cu domnul Sinclair, nu? Faptul că Horatia menţionase groaznicul nume al acelui bărbat o smulse din visare. Ambele prietene se uitau la ea întrebătoare, aşteptând să le povestească despre dialogul cu bărbatul acela îngrozitor.

— Ne-am salutat în treacăt.

— Scuză-mă, dar a fost mai mult de atât, zise Horatia. Practic, v-aţi plimbat împreună prin toată sala, după care aţi poposit în faţa unui tablou, într-un colţ, pentru o conversaţie privată.

Caroline se încruntă.

— Credeam că nu ai slăbit-o din priviri pe Penelope Braithwaite toată după-amiaza.

— Oricare ar fi frământările mele personale, ce prietenă aş fi fost dacă nu mi-aş fi luat un moment sau două să-ţi port de grijă?

Horatia se uită la ea cu viclenie. Ei bine, despre ce aţi tot vorbit tu şi clar necomunicativul domn Sinclair?

— Nu am vorbit aşa de mult.

— A durat cel puţin o jumătate de oră. Am auzit cum clopotele bisericii din apropiere au bătut ora, sfertul şi jumătatea de oră înainte să vă despărţiţi, spuse Horatia. Ba chiar s-ar putea să fi fost mai mult pentru că nu am prins exact momentul în care v-aţi întâlnit. *Cum* v-aţi întâlnit?

— Am făcut cunoştinţă în salonul tatii acum câteva săptămâni, zise Caroline. După cum ştiţi, căci aţi fost acolo.

Horatia îşi dădu peste cap ochii ei căprui.

— Azi, la expoziţie, doar ştii ce voiam să spun.

— Te rog, Caro! Domnul Sinclair părea aşa de bucuros când mergeaţi alături! Vai, chiar cred că formaţi un cuplu încântător şi… Freddie se opri brusc. De ce te încrunţi aşa?

— Da? Probabil de la soare.

Caroline se uită lângă ea, apoi la însoţitoarea ei şi observă că ochii Annei erau întredeschişi. Nu era momentul potrivit să redea conversaţia ei neliniştitoare cu domnul Sinclair.

„Mai bine zis cu integrul şi otrăvitor de bunul domn Sinclair”.

Imediat ce formulă asta în minte, ştiu că nu era o caracterizare potrivită. Nu era vorba despre faptul că el era aşa de bun, ci despre cât de rău se judeca ea însăşi.

— Aşteptăm, Caro, o zori Horatia. Spune-ne despre domnul Sinclair!

— Doar dacă vrei să tragi un pui de somn. Individul nu e sufletul petrecerii.

Nici asta nu era complet adevărat. Caroline nu se plictisise defel în timp ce vorbise cu domnul Sinclair. Când el îi povestise despre perioada petrecută în Franţa, fusese teribil de atrasă de el. Era un suflet sensibil într-un corp de luptător. Iar în ce privea restul conversaţiei, era dificil să fii şi plictisită şi iritată în acelaşi timp.

— Dar tu, Freddie? Ţi-a plăcut la expoziţie?

Frederica zâmbi cu toată faţa.

— Oh, m-am distrat de minune! Şi nu o să ghiciţi peste cine am dat. Nu, niciodată, chiar niciodată. Nici într-un milion de ani.

— Din moment ce nu avem atât timp, zise Horatia sec, poate că ar fi mai bine să ne spui tu.

— Bine. Eu îmi vedeam de treaba mea şi mă uitam la un tablou frumos de Reynolds. Era unul nou sau nu chiar nou cel recent descoperit de moştenitorii lui, spuse Frederica, vorbind încă lent. Apoi parcă cineva ţipă şi imediat se grăbi să-şi pună gândurile pe tavă: Nu e Sir Joshua cel mai bun pictor englez al timpurilor noastre? Sigur, mă refer la perioada de dinaintea noastră. A murit de ceva vreme, mare păcat, dar picturile îi supravieţuiesc, nu-i aşa? Şi nu vă place cum personajele din picturile lui par că se uită la tine? Pe cuvânt, jur că ochii ăia te urmăresc…

— Freddie, baţi câmpii, o întrerupse Horatia. Cu cine te-ai întâlnit?

Frederica se uită mai întâi la una, apoi la cealaltă.

„Ca să fie sigură că suntem atente”. Caroline se uită pe furiş la Anna, care deschisese ochii şi era atentă la ce rostea Frederica.

— Era Lord Rowley, anunţă ea cu aceeaşi frivolitate pe care ar fi avut-o dacă ar fi dat peste prinţul regent în faţa ochilor scrutători ai tabloului lui Reynolds.

— Serios? Fie şi în acea mulţime de oameni, Caroline fu surprinsă că nu îl zărise pe Oliver acolo. Până la urmă, îi plăcuse de prietenul fratelui ei când fusese mai tânără. Dar, ca să fie sinceră, după ce petrecuse o jumătate de oră cu domnul Sinclair, nu mai vedea exact bine. Nici nu ştiam că Rowley e în oraş. Edward spunea că a plecat la moşia lui de la ţară după s-au despărţit la Wapping Dock.

— Am crezut că Lord Bredon a zis că avea o întâlnire, replică Horatia.

— Poate că întâlnirea a avut loc la el pe moşie, zise Caroline încă bosumflată că Oliver nu se obosise să îşi facă apariţia la casa Lovell după ce se întorsese din marele său tur.

Întotdeauna povestea păţanii amuzante, iar cele care se petrecuseră în Nisa ori în Napoli ar fi fost chiar mai incitante decât cele obişnuite.

— Acum că tatăl lui nu mai este, Rowley are obligaţii de viconte, nu-i aşa?

— Ei bine, oriunde a fost, acum e în oraş, spuse Horatia. Aşa că spune-ne, Freddie, ţi-a zâmbit şi şi-a înclinat pălăria spre tine?

— Oh, da, chiar aşa a făcut. Frederica încuviinţă de câteva ori din cap ca să-şi întărească spusele. A fost foarte potrivit pentru că deja ne cunoscuserăm, înţelegi.

— Serios? Horatia îi aruncă o privire pe sub sprâncene. Când?

— Înainte ca el şi Lord Bredon să plece în călătorie. Rămăsesem la care peste noapte, iar Lord Rowley a venit să-l ia pe Lord Bredon să meargă împreună spre corabie şi…

— Aşa că a fost îndeajuns de politicos să îşi

amintească vag despre tine aşa, în trecere? zise Horatia.

— Oh, nu! clătină Frederica din cap.

— Rowley nu a fost politicos cu tine? întrebă Caroline.

Chiar dacă Oliver era sau nu prietenul lui Teddy, chiar dacă îl plăcuse sau nu în trecut, dacă Lord Rowley nu fusese respectuos cu prietena ei, intenţiona să îi zică vreo două cu prima ocazie.

— Nu, nu! A fost un gentleman desăvârşit, o asigură Frederica, dar nu şi-a amintit deloc vag despre mine. Lord Rowley ştia exact cine sunt, cine e tatăl meu şi unde ne-am cunoscut. Şi nu am vorbit în treacăt pentru că el… Ei bine, m-a întrebat câte ceva şi am vorbit aproape toată după-amiaza! Cred că au trecut ore pentru că a plecat de lângă mine doar când i-am zis că a venit timpul să mă întâlnesc cu tine şi cu Horatia ca să mergem împreună acasă.

— Ce Dumnezeu aţi găsit de vorbit toată după-amiaza? întrebă Caroline, fără să îi pese dacă însoţitoarea ei auzea detaliile savuroase.

Dacă Anna ar fi fost atentă, ar fi ştiut deja că Freddie îşi petrecuse o bună bucată de vreme cu Lord Rowley la expoziţie.

— La început, s-a oferit să mă însoţească prin sală şi să-mi povestească despre tehnici de pictură, şcoli şi lucruri din astea. În general, mi-a explicat câte ceva despre lucrările pe care nu le înţelegeam.

— Da, asta *ar putea* să dureze ore, mormăi Horatia îmbufnată.

Frederica nu păru să bage de seamă meschinăria din remarca prietenei sale şi continuă senină:

— Lord Rowley văzuse o grămadă de muzee minunate în timpul călătoriilor lui, vedeţi voi, şi putea să numească artistul doar uitându-se la tablou şi fără să citească plăcuţa cu numele. Atât e de deştept!

— Rowley a fost dintotdeauna isteţ, spuse Caroline, amintindu-şi de belelele în care obişnuia să-l atragă pe Teddy şi cum reuşea de obicei să iasă basma curată. Cum era? Ţi s-a părut schimbat?

— E la fel de arătos dacă asta întrebi, răspunse

Frederica şi îşi puse imediat palma la gură când îşi dădu seama că Anna era atentă la conversaţia lor. Bineînţeles, nu am apucat să-l cunosc prea bine înainte să plece, aşa că…

— De fapt, prima voastră întâlnire a durat una sau două secunde, spuse Horatia.

Caroline se uită la ea tăios, întrebându-se dacă Horatia simţea şi ea o *afecţiune* secretă pentru elegantul viconte.

Ignorând faptul că fusese întreruptă nepoliticos, Frederica îşi continuă povestea, placidă ca o raţă pe baltă:

— Nu pot să îmi dau seama dacă şi-a schimbat firea după călătorie. Dar, deşi Lord Rowley a fost foarte plăcut azi, pare să fie genul melancolic, meditativ. Se uita la tablou şi doar ofta. Era limpede că arta îl afecta profund, oricine putea deduce că are suflet mare. Şi văzând cât de bronzaţi sunt fratele tău şi domnul Sinclair, m-a surprins să-l văd pe Lord Rowley aşa de palid.

— Oliver a avut dintotdeauna o piele mai deschisă la culoare, zise Caroline. Se potriveşte cu părul roşu al celor din familia Rowley.

— Da, însă era mai palid decât mi-l aminteam. Sigur, poate pentru că a fost atent să poarte întotdeauna pălărie. Asta trebuie să fie, continuă Frederica şi încuviinţă din cap satisfăcută. Am o verişoară în Surrey care e roşcată – dacă nu poartă bonetă de fiecare dată când iese din casă, pielea ei prinde o nuanţă terifiantă de stacojiu. Apoi face bubiţe şi se cojeşte.

Caroline se strâmbă din pricina acelui gând neplăcut. Apoi îi trecu prin cap altul şi mai rău.

— Vai de mine, să sperăm că nu e cazul lui Oliver! Se spune că tuberculoza te face aşa de palid. Nu avea cum să ia boala în timpul călătoriei.

— Dar ce minunat ar fi! E la modă acum, ştii, zise Horatia. Până şi Lord Byron spune că, dacă mori de boala asta, ai suferit nobil şi ai murit uşor, dar cu o durere profundă.

— Nobilă sau nu, suferinţa nu mi se pare în regulă,

observă Frederica.

— Asta pentru că nu ai nici pic de romantism în oase, replică Horatia. Se ştie prea bine că, dacă suferi de tuberculoză, eşti văzut ca interesant, artist şi inteligent.

„Şi mort mai devreme sau mai târziu”, se gândi Caroline, dar nu mai spuse. Departe de ea gândul de a-l contrazice pe Byron.

— Staţi, că mai e ceva, continuă Frederica, roşindu-se până în vârful urechilor. Înainte să plecăm, Lord Rowley m-a întrebat dacă plănuiesc să merg şi eu la balul lui Lord şi Lady Frampton.

— Te duci, nu? întrebă Horatia.

— Da, bineînţeles. Mergem toate, Horatia, îi aminti Caroline. Am dat comandă de rochii la *madame* Fournier, îţi aminteşti?

— A, da, aşa e. Ultimul retuş e programat mâine. Horatia îşi ridică privirea spre cer. Cum Dumnezeu am uitat de un eveniment care necesită o rochie nouă?

— Acum cine e gâscă? întrebă Frederica, marcând un punct împotriva Horatiei pentru prima dată de când fetele începuseră să poarte corset. Apoi, ca să îmblânzească situaţia, adăugă dulce: Probabil confuzia cu rochia lui Penelope Braithwaite încă te derutează în privinţa lui *madame* Fournier. Oricum, am păstrat cele mai incitante veşti la sfârşit. Lord Rowley m-a implorat să îi trec numele pe carneţelul meu de dans. Pentru vals, adăugă ea cu subînţeles. Nu e delicios?

— Ia te uită! spuse Caroline, încercând să nu pară prea surprinsă.

În orice companie ar fi fost, Oliver fusese dintotdeauna ca un far, atrăgând oamenii spre el fără niciun efort. Frederica era foarte dulce şi plăcută, dar oamenii tindeau să o ia la goană când începea cu ploaia ei de cuvinte. Înainte să plece în călătorie cu fratele ei, Rowley făcuse ravagii prin înalta societate, lăsând în urma lui o grămadă de inimi frânte. Pentru binele lui Freddie, Caroline spera că Oliver se maturizase în timp ce hoinărise pe continent şi învăţase să aibă grijă şi de alţii.

— Dacă te-a invitat la vals, atunci Lord Rowley vrea să îşi petreacă întreaga seară cu tine, spuse Horatia încântată.

Frederica avea să fie agitată pentru că sigur era încântată de atenţia lui Rowley. Asta însemna că avea să flecărească de la supă la budincă.

Caroline spera că urechile lui Rowley aveau să reziste.

Capitolul 6

Pot să liniştesc un cal speriat doar cu glasul meu. Evident, când vine vorba de o doamnă temătoare, e nevoie de mai mult.

Lawrence Sinclair, care îşi dorea să fi fost mai atent
când Lord Rowley îl încântase lăudându-se
cu numeroasele lui cuceriri

Lawrence o urmărise pe Lady Caroline după ce plecase de lângă el. Paşii ei erau aşa de mari încât punea la încercare cusăturile rochiei. Dacă şi-ar fi dorit să o supere, ar fi reuşit din plin, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nicio idee cum o jignise!

Din nefericire, nu avea timp să ghicească. Lawrence simţi o mână pe umăr. Apoi o voce familiară spuse:

— Se pare că doamna se grăbeşte să renunţe la compania ta, prietene.

— Ce drăguţ din partea ta, Rowley, să observi asta. Lawrence nu se întoarse spre el. Nu voia să o piardă din ochi pe Lady Caroline până când nu dispăru în puhoiul de oameni. Chiar şi apoi zări din când în când cum se înălţa pana ei de pe boneta albastră până când ieşi pe uşa dinspre sala de expoziţii.

— Dacă nu mă înşel, continuă Rowley, femeia care a luat-o la goană de lângă tine era Lady Caroline Lovell.

Lawrence încuviinţă din cap.

Rowley chicoti.

— Fii atent, omule! Vrei să prinzi luna.

— Nu vreau să prind nimic, spuse Lawrence, deşi adevărul era că i-ar fi plăcut să o ia de mână. Doar vorbeam.

— Exact, zise Rowley sec. Din experienţa mea, *doar* vorbitul face femeile să o ia la sănătoasa.

Lawrence se întoarse şi porni pe lângă şirul lung de picturi. Spre consternarea lui, Rowley îl urmă.

— Credeam că petreci ceva timp la ţară, spuse Lawrence.

— Aşa credeam şi eu, dar ştii câte dimineţi în care să se trezească din pricina unui cocoş îi trebuie unui om înainte să o ia razna?

— Sunt moduri mai rele de a te trezi. Îi veni în minte sunetul strident al trompetei care anunţa trezirea. Un cocoş nu era nimic în comparaţie cu asta. De fapt, sunetele de dimineaţa devreme din Ware – scârţâitul fântânii din curte, freamătul servitorilor care se îmbulzeau în cămăruţele lor şi chiar sunetele păsărilor, inclusiv un cucurigu, erau amintiri plăcute din copilărie. Dar nu avea niciun chef să se întoarcă la ţară. Nu atâta vreme cât Lady Caroline se afla în Londra. Nu ţi-a plăcut acasă?

— Rowley End nu se compară cu Parisul. Dar ai dreptate. Plănuiam să mă retrag la ţară câteva luni. Cu toate astea, mi-am dat seama că aerul de ţară nu e de acord cu mine. Trase adânc aer în piept câtă vreme trecu pe lângă ei un grup de domnişoare. Dă-mi în fiecare zi parfumul unei femei şi rabd până şi mucegaiul Londrei! Când Rowley se întoarse spre Lawrence, nu zâmbea, ci mai degrabă rânjea. Aşa că mi s-au schimbat planurile.

Chiar dacă Rowley avea dreptul la un loc în Camera Lorzilor, nu prea îi păsa de politică. Din câte ştia Lawrence, nu era implicat nici în afaceri. Întreaga lui avere era legată de moştenirea familiei. Spre deosebire de el, unchiul lui Lawrence avea putere. Pe lângă câştigul obţinut din domeniul care înconjura conacul Ware, contele conducea o companie de corăbii, o bancă şi cel puţin o fabrică de bumbac. Lord Ware îşi ţinea sub strictă observaţie toate

bunurile. Dar Rowley, chiar şi după ce peregrinase pe continent atâta vreme, părea mulţumit să îşi lase treburile de zi cu zi în mâinile administratorului său.

— Ce plănuieşti să faci în oraş? întrebă Lawrence.

— Cât mai puţine cu putinţă.

O altă pereche de debutante mlădioase şi cu feţe proaspete trecură pe lângă ei. Rowley le făcu o plecăciune din cap, dar nu vorbi cu ele. Nu făcuse încă oficial cunoştinţă cu acele tinere, iar eticheta îl oprea să li se adreseze.

Lawrence spera că fostul său tovarăş de călătorie avea să urmeze eticheta acum că se întorseseră în Anglia. De-a lungul călătoriilor, Rowley îşi făcuse de cap, iar Lawrence se săturase să iasă din scandalurile în care intrase din pricina lui Rowley. Până şi Bredon, care îi era prieten din copilărie, ajunsese la limita răbdării.

— Mi se părea păcat să ratez sezonul când sunt atâţia boboci pe cale să înflorească, zise Rowley, urmărind cu privirea mersul legănat al debutantelor.

— Aminteşte-ţi că acum nu mai eşti într-un bordel italian, îl avertiză Lawrence. Acestea sunt doamne de familie bună.

— Doamne de familie bună, care sunt pregătite să devină femei, pun pariu.

Rowley se uită de-a lungul sălii şi ridică mâna într-un gest de rămas-bun către cineva. Lawrence îi urmări privirea şi o zări pe una dintre prietenele lui Lady Caroline, cea mai amabilă, cum îi flutură şi ea din degete.

— Cine sunt eu să le descurajez căutarea feminităţii? rosti Rowley şi se întoarse cu faţa spre Lawrence. Auzi, Sinclair, ai cumva o liră sau două?

— De ce?

— Nu prea am bani şi…

— …şi e aici cineva căruia îi datorezi o sumă frumuşică, continuă Lawrence.

Era o poveste mult prea familiară.

— De fapt, chiar aşa este. Ar fi trebuit să te angajăm ca ghicitor. În două săptămâni, am fi înotat în bani, spuse

Rowley. Îl vezi pe domnul acela înalt, lângă tabloul lui John Constable? Nu, nu fi aşa de direct! Dă dovadă de discreţie!

Lawrence se uită în direcţia pe care o indicase Rowley fără să îşi mişte capul. Individul cu pricina arăta impresionant. O doamnă îmbrăcată la modă era la braţul lui, iar el avea un baston cu mâner argintiu strălucitor. Evident, un gentleman.

Şi nu prea se cuvenea să nu-i plăteşti datoria unui gentleman.

— Şi aşa zici, o liră sau două ca să-ţi plăteşti datoria?

— Nu, de fapt îi datorez cam 50 de lire, dar eu am opt şi, cu cele două de la tine, pot să-i dau azi zece, spuse Rowley zâmbind, dar nu şi cu privirea.

— Nu am zis că o să-ţi împrumut.

— Dar o să-mi dai. Te ştiu, Sinclair. Nu rezişti şansei de a mă ajuta. Te face să te simţi încrezător şi virtuos.

Lawrence îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu şi de data asta.

Lui Rowley îi dispăru zâmbetul.

— Dar trebuie!

— Singurul lucru pe care *trebuie* să îl fac e să respir. Şi ceea *ce o să fac* e să plec. O zi bună! Lawrence se întoarse şi se îndepărtă câţiva paşi, dar Rowley se grăbi după el, potrivindu-şi pasul cu al lui.

— Nu, aşteaptă! strigă, şi bărbatul îl prinse de braţ.

Lawrence se uită la mâna de pe umărul lui şi apoi la Rowley. Avea o privire în care se citea prea mult avertizarea, aşa că vicontele se trase înapoi imediat.

Lawrence avea un temperament violent.

Oamenii care îl văzuseră în acţiune pretindeau că era foarte controlat. Dar el doar se controla pentru că ştia de ce era capabil. Era un butoi de pulbere. Când era serios provocat, exploda. Trăsătura aceea îi prinsese bine în armată. Ca un viking fioros, era o teroare în bătălie, dar ţinutul în lanţuri şi în ascunziş al acestui luptător necesita mult control şi cumpătare în viaţa civilă.

— Uite, Sinclair, o mână o spală pe alta. Trebuie să fie ceva ce îţi doreşti. Tonul lui Rowley deveni linguşitor. Ceva

ce pot face pentru tine.

„Lui Rowley chiar îi era frică de gentlemanul ăla şi de bastonul lui”.

— Acum că zici, s-ar putea să fie ceva, spuse Lawrence. Doamna aceea căreia i-ai zâmbit în sală…

— Trebuie să fii mai clar, ridică Rowley din umeri. Zâmbesc multor femei.

— Mă refer la prietena lui Lady Caroline.

Rowley încuviinţă din cap în semn de recunoaştere.

— Ah, da! Aceea este domnişoara Frederica Tilbury. O fată drăguţă. Cu o avere monstruoasă. Chicoteşte prea mult, dar nu poţi să le ai pe toate.

— Despre ea vorbesc. Lawrence se apropie mai mult şi se uită în ochii lui Rowley. I se spusese că, dacă vorbea mai încet, glasul îi suna şi mai ameninţător. Aşa că Lawrence scăzu vocea într-un şoptit răguşit. Vreau s-o laşi în pace.

Rowley se dădu în spate şi pufni, dar se feri de privirea lui.

— Ai pus ochii şi pe ea, şi pe sora lui Bredon?

— Nu. Dar nu vreau ca domnişoara Tilbury să fie rănită. Nu avea sens să îşi nege interesul faţă de Lady Caroline. Inima îi fusese furată.

— Te asigur, Sinclair, spuse Rowley, devenind brusc serios, că, dacă o să mă mai apropii de domnişoara Tilbury, o să fie cu cele mai onorabile intenţii.

— Asta înseamnă că e în siguranţă. Tu nu ai recunoaşte o intenţie onorabilă nici dacă te-ar muşca de fund. Lawrence îşi vârî mâna în buzunarul de la piept al jachetei şi scoase câteva monede. Ia-le şi gata cu asta! M-am plictisit să mă uit la tine.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să ne revedem, prietene. Linguşitorul fermecător se întorsese în plină forţă. Rowley ascunse monedele în buzunar şi bătu uşurel cu palma peste ele. Asta o să îmi dea timpul necesar să îmi plătesc toată datoria. Şi *o să te plătesc.*

Lawrence râse batjocoritor.

— Ziua în care o să se întâmple asta chiar că o să fie

de pomină.

— Râzi tu, dar aşa o să fie. Când nu m-am ţinut eu de cuvânt?

— Nu pot să număr aşa de mult.

Rowley râse şi îl bătu din nou pe umăr, de parcă erau prieteni din faşă. Devenea un obicei iritant. Lawrence îl tolerase pe Rowley de dragul lui Bredon. Dacă nu ar fi fost în public, probabil că l-ar fi culcat la pământ cum se cuvenea. Pumnul lui îl mai ţintise de câteva ori în trecut pe Lord Rowley. Poate că acum i-ar fi servit să-i mai dea o lecţie despre maniere.

Lawrence întinse o mână spre umărul lui Rowley şi îl strânse. Pentru oricine trecea pe lângă ei, gestul ar fi putut arăta ca un rămas-bun afectuos între prieteni. Doar dacă nu observa cum buzele vicontelui se strângeau şi deveneau palide.

— Am încredere că mă pot baza pe promisiunea pe care ai făcut-o, spuse Lawrence atât de încet încât numai Rowley îl auzi.

— Să ţi-i dau înapoi? Rowley tresări când Lawrence îl strânse mai tare. Sigur. Nu o să dau greş.

— Păstrează banii. Lawrence îi dădu drumul. Mă refer la promisiunea în privinţa domnişoarei Tilbury.

Rowley făcu ochii mari.

— Nu o să uit, Sinclair. *Pe asta* poţi conta.

*

După ce se despărţi de Rowley, Lawrence dădu peste Bredon, care se plimba pe lângă ieşirea din sala de expoziţie.

— După ce tot umbli? îl întrebă Lawrence. Casa Somerset are aşa de puţini uşieri încât au fost nevoiţi să angajeze şi lorzi?

— Nu. Am hotărât că, dacă motivul principal de a ajunge la expoziţia ăsta e să fii văzut, atunci ăsta e cel mai bun loc în care să fiu, spuse Bredon. Toată lumea trece prin uşile astea mai devreme sau mai târziu, aşa că nu o să fiu

nevoit să particip la conversaţii despre datul cu pensula şi culorile de pe paletă.

— Şi nu ai fi putut împărtăşi cu mine strategia asta?

— Îmi pare rău, bătrâne. În cazul expoziţiilor de artă, fiecare e pentru el, zise Bredon. Dacă mai văd alt portret împopoţonat al vreunui lord mort sau alt peisaj în ceaţă, o să îmi dau şi eu duhul.

Lawrence înţelese. Muzeele şi galeriile de artă erau în regulă, dar nu se puteau compara cu viaţa adevărată. Goana atâtor suflete care se intersectau, neascultătoare şi efervescente, nu putea fi redusă la o pânză fără adâncime.

El şi Bredon merseră spre grajdul din apropiere unde îi aşteptau caii.

— Azi am învăţat ceva nou despre tine, Sinclair.

— Cum e posibil? Am călătorit împreună luni întregi. Mă ştii deja mai bine ca oricine altcineva.

— Şi mai am de învăţat. De pildă, ai un dar neobişnuit de a o agita pe sora mea.

— Ai vorbit cu Lady Caroline?

— Pe scurt, în rolul meu de uşier, rânji Bredon. Când s-a strecurat pe lângă mine, am întrebat-o dacă te-a văzut în galerie.

— Ce a zis?

— Că a văzut prea mult. Jur că avea nişte mici fuioare de fum ieşind din urechi. Până la urmă, a fost un lucru bun că a plecat.

— De ce?

— Nu vrem ca toată expoziţia să ia foc, nu? chicoti Bredon. Ce i-ai spus de a provocat-o în asemenea hal?

— Nu am provocat-o. Lawrence se gândi la conversaţia lor. Nu, chiar nu îşi putea aminti niciun cuvânt sau vreun gest care i-ar fi putut stârni supărarea. I-am cerut să îmi arate pictura ei preferată.

— Ah! Asta trebuie să fi fost. Femeile urăsc când un bărbat se arată interesat de opinia lor. Bredon îl plăti pe îngrijitorul care se ocupase de cai şi încălecară. Dar nu te îngrijora, Sinclair! Adu-ţi aminte de Virgiliu: „O femeie e capricioasă şi schimbătoare”.

Lawrence citise foarte puţin din Virgiliu şi nu-i simţise lipsa niciodată. Până acum. Îşi dori să aibă mai multă înţelepciune, deşi nu părea că poetul făcuse vreo afirmaţie cutremurătoare. Ce înţelepciune era în a spune ceva evident?

— Schimbătoare. Lawrence rosti cuvântul ca să-l testeze şi i se păru potrivit. *Chiar* s-a descris ca o morişcă de vânt.

— Aşa e Caro. E ca o furtună de primăvară. La supărare, loveşte tare şi rapid. Apoi, la scurt timp, se întoarce numai lapte şi miere, debordând de bunăvoinţă pentru toată lumea. Probabil că i-ai atins un punct sensibil fără să îţi dai seama, spuse Bredon în timp ce treceau pe lângă birjarii care aşteptau la principala ieşire. Nu-i nimic. O să uite totul până la cină.

Lawrence nu era aşa de încrezător, dar supărase deja un Lovell în acea zi. Nu avea sens să îl necăjească şi pe al doilea, nefiind de acord cu el.

Îi făcu bine să călărească. Timpul petrecut pe cal îl ajuta întotdeauna să găsească un sens în lume. Imediat ce ajunseră la casa Lovell, Bredon avu chef de un joc de şah în bibliotecă. Rândaşul le luă caii să-i îngrijească.

— O să mă îngrijesc eu de calul meu, dacă nu te deranjează.

Lawrence simţea întotdeauna că îi datora atenţie calului pe care îl călărise.

— Cum vrei, dar nu zăbovi prea mult. O să aşez piesele şi o să cer să ne aducă ceai.

Aşa că Lawrence rămase în grajd, cercetă copitele calului şi îi perie spatele puternic şi coastele. În timp ce îngrijea animalul, parcă îşi desfăcea nodurile din suflet. Când termină, se simţi mult mai optimist în privinţa lumii în general şi a lui Lady Caroline în special.

Lawrence avea din nou speranţă.

Asta dură până când dădu peste domnul Price în holul de la baza scărilor principale.

— Ah, aici eraţi, domnule Sinclair. Majordomul ţinea un platou de argint pe care se afla o singură scrisoare de

culoarea smântânii. Era sigilată cu o picătură de ceară roşie şi cu un blazon care părea important. A venit asta în lipsa dumneavoastră, domnule.

Lawrence îi mulţumi domnului Price şi acceptă scrisoarea. O deschise şi citi:

Lord şi Lady Frampton au plăcerea de a-l invita pe domnul

Lawrence Sinclair la balul ce are loc la ei acasă joia viitoare. Dansul începe la 10. Apoi urmează cina. Vă rugăm să confirmaţi participarea.

Lawrence oftă şi se rezemă de perete. Era un dezastru de proporţii biblice.

— Doriţi să trimiteţi un răspuns? întrebă Price.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Lawrence.

— Ei bine, domnule, în general oamenii trimit fie o scrisoare de acceptare, fie regretele lor.

— Ştiu, domnule Price, spuse Lawrence ţâfnos. Oare şi servitorul credea că era un imbecil? Dar nu mă aşteptam să se întâmple una ca asta.

— Hei, ce ai acolo? strigă Bredon de la etajul de deasupra.

— O invitaţie la balul lui Lord Frampton.

— Splendid! Bredon coborî scările şi îşi frecă mâinile. Mesagerul aşteaptă un răspuns, Price? Când majordomul încuviinţă din cap, Bredon continuă: Atunci trimite complimente şi confirmarea din partea domnului Sinclair.

— Prea bine, milord.

Majordomul făcu o plecăciune şi se retrase.

Lawrence îl întâlnise pe Lord Frampton la clubul White şi jucase cu el câteva mâini de whist, dar nu crezuse că îl impresionase aşa de mult pe acel domn.

— Ai vreo legătură cu asta?

Bredon ridică din umeri.

— S-ar putea.

— Mi-aş fi dorit să nu o faci.

— Cum să nu strecor un cuvânt bun la urechea

potrivită în favoarea prietenului meu? spuse Bredon încruntându-se nedumerit. Toată familia merge, până şi mama şi tata. Nu ar fi fost potrivit să te las aici singur să-ţi numeri degetele.

— Chiar ar fi fost drăguţ din partea ta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Pentru că eu… Lawrence clătină din cap. Nu avea sens. Nu ar fi contat că era în mod constant politicos sau că ştia ce furculiţă să folosească. La un bal, nu conta că respecta părerile celorlalţi, aşa cum se aştepta de la el înalta societate. Singurul lucru important era că nu îşi însuşise niciodată eticheta unui gentleman asociată îndeobşte cu cei născuţi în familii bune. Bredon, spuse el, şi oftă, nu ştiu să dansez.

Capitolul 7

Mama spune că a fi o lady înseamnă să îţi controlezi comportamentul astfel încât cei de lângă tine să se simtă confortabil. E ca şi cum ar spune că trebuie să îmi strâng corsetul aşa de tare încât să nu mai pot respira numai ca să nu deranjez faldurile rochiei.

din jurnalul lui Lady Caroline Lovell

— Intră, strigă Caroline când auzi o bătaie uşoară la uşa camerei sale. Strecură cartea care îi conţinea gândurile secrete în sertarul de sus al biroului şi o încuie rapid. Apoi îşi luă privirea de la locul ascuns al jurnalului, la timp cât s-o vadă pe camerista ei cum îşi iţeşte capul de după uşa deschisă. Mai avem cam o oră până la gongul care anunţă să ne îmbrăcăm. Ce e, Alice?

— Îmi cer scuze, milady.

Camerista făcu o scurtă reverenţă. Caroline încercase să o facă să renunţe la acest obicei, spunând că nu are rost să menţină o postură oficială. După ce Alice făcea atâtea

pentru ea, de ce să adauge o reverenţă superficială care avea să-i afecteze genunchii până la urmă? Cu toate astea, înainte să vină în casa Lovell, Alice slujise la văduva unui marchiz care ţinea la reguli. Chiar dacă acum era slujnica unei stăpâne mai puţin exigente, Alice refuzase să renunţe la obiceiul de respect.

— Excelenţa Sa vă solicită prezenţa la etajul al patrulea.

— Ce ciudat!

— Aşa o fi, milady, dar vă imploră să vă grăbiţi.

De când tatăl ei suferise o uşoară apoplexie în urmă cu un an, nu mai urca aşa de multe scări decât dacă nu se putea altfel. Caroline nu-şi putea închipui de ce contele dorise să viziteze spaţiul cavernos de la etajul superior al casei. Nu era folosit decât când Lord Chatham găzduia o seară pentru mai mulţi oaspeţi care aveau loc în jurul unei mese enorme sau în rarele ocazii în care mama lui Caroline îl convingea să ţină un bal privat.

Dar asta nu explica de ce era nevoie de prezenţa ei imediată.

Cu toate astea, Caroline se ridică imediat să-i dea ascultare tatălui ei, urmată de Alice. Când ajunse la etajul superior, îl găsi acolo doar pe fratele ei, Benjamin. O şuviţă de păr îi cădea de-a curmezişul capului. Se mândrea cu aerul de Byron de când terminase şcoala la Oxford.

Pe Caroline o mâncau palmele să i-o aşeze la loc, dar ştia că aşa încerca el să arate ca un bărbat cu aer artistic şi cu emoţii puternice. Îl tachina adesea în privinţa asta, dar acum se întrebă dacă nu cumva Ben se confrunta cu aceleaşi sentimente, la fel ca ea. Pentru că era moştenitorul de rezervă, trebuia să-şi găsească un rost dacă nu voia să se agaţe de Bredon toată ziua.

Benjamin nu îşi ridică privirea de la vioara pe care o acorda.

— Ce e asta? întrebă Caroline. Mi s-a zis că mă aşteaptă tata aici.

Ben se încruntă.

— Din ce ştiu eu, contele nu are nimic de-a face cu

treaba asta. De fapt, dacă am păstra secretul, ar fi mai bine.

— Îmi cer scuze, milady, spuse Alice şi iar făcu o scurtă reverenţă. Ştiu că am zis că Excelenţa Sa are nevoie de dumneavoastră, dar trebuia să fiu mai clară. Nu Lord Chatham v-a solicitat aici. Lord Bredon e cel care m-a pus să vă chem.

— Teddy e motivul pentru care sunt aici, spuse Benjamin în timp ce făcu o serie de arpegii complicate ca să-şi încălzească degetele.

În timp ce lui Caroline îi lipsea, din nefericire, talentul la muzică, fratele ei Ben i-l compensase din plin. Fusese înzestrat dublu. În calitate de al doilea fiu, era sortit mai degrabă bisericii, dar până când nu îşi încheiase studiile la Oxford şi nu era hirotonisit, Benjamin nu fusese în stare să studieze un tratat teologic. Nu dacă putea să pună mâna pe o vioară de concert.

— Mi s-a zis că e o chestiune urgentă, spuse Caroline.

— Aşa este. Vocea lui Teddy se strecură dinspre hol. Apoi apăru în capătul scărilor trăgând de domnul Sinclair. Mai avem doar o săptămână.

— Pentru ce?

Teddy îi oferi unul dintre zâmbetele lui solare. Era o capcană, dar nu se putu abţine să nu îi zâmbească şi ea. Era fratele ei preferat, până la urmă. Apoi el zise:

— Trebuie să îl înveţi pe Sinclair să danseze înainte de balul lui Lord Frampton.

— Nu avem destul timp. Caroline îşi stăpâni uimirea când auzi că o persoană care crescuse în casa unui conte ajunsese la vârsta asta fără să deprindă acel talent. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept. Nu e posibil.

— Asta am încercat şi eu să-i zic, spuse domnul Sinclair cu braţele puse la fel.

— Atunci suntem şi noi o dată de acord, domnule, îi spuse ranchiunoasă Caroline. O săptămână nu e de ajuns. Îţi trebuie ani întregi să stăpâneşti dansul.

— Nu are nevoie să-l stăpânească. Trebuie doar să nu se facă de râs prea rău. Iar tu o să fii o profesoară

minunată. Tu, draga mea, eşti unul dintre cei mai buni dansatori pe care i-am văzut, continuă Bredon. Sigur…

— Nu mai zice nimic! Ştiu când cineva vrea să mă linguşească, Teddy, ripostă Caroline, aruncându-i o privire lungă fratelui ei. În plus, a şti să faci ceva şi a învăţa pe altcineva să o facă sunt două lucruri tare diferite.

Teddy clătină din cap.

— Caro, ce s-a întâmplat cu tine? Nu credeam că eşti genul care să fugă dintr-o provocare.

— Nu e corect, Bredon. Asta nu e o provocare, zise domnul Sinclair, luându-i apărarea. În armată îi spunem „o speranţă cu slabi sorţi de izbândă”. O sarcină imposibilă. Nu ar fi trebuit să fiu de acord să încerc. Făcu spre Caroline o scurtă plecăciune din cap. Te rog să mă scuzi. Trebuie să le trimit lui Lord şi doamnei Frampton regretele mele.

Iritarea lui Caroline faţă de el se risipi puţin. Bărbatul era sensibil, cavaler şi dezgustător de decent în faţa acelei situaţii. Oftă.

— Dacă refuzi invitaţia, nu o să mai primeşti niciuna la vreun alt bal în sezonul ăsta.

— Ce bine ar fi!

Domnul Sinclair se întoarse şi se îndreptă spre scări.

La început, ea intenţionase să se folosească de apropierea de domnul Sinclair ca să-şi irite părinţii. Acum, când ştia că el era mai mult decât capabil să o irite *pe ea,* nu mai părea un plan la fel de bun.

Dar, dacă petrecerea timpului cu un gentleman nepotrivit i-ar fi convins pe Lord şi pe Lady Chatham să renunţe la visurile lor de căsătorie pe viitor, poate că asta merita. Şi acest domn Sinclair nici cal, nici măgar era deosebit de nepotrivit.

— Stai! spuse Caroline.

El se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nu pot promite succesul, continuă ea, dar o să încerc.

— Nu pot cere mai mult de atât.

Domnul Sinclair îi zâmbi sincer. Expresia aceea o surprinse. Nu îl mai văzuse făcând asta înainte. Îi

transforma ochii negri din ţintuitori în blânzi şi primitori, iar asta îi schimba expresia dintr-odată.

„Bărbatul ăsta ar trebui să zâmbească mai des”.

— Sunt la dispoziţia ta, milady.

— Ce femeie nu-şi doreşte să audă asemenea cuvinte? spuse ea râzând.

O căldură stranie îi cuprinse pieptul, dar o ignoră. Nu era momentul să devină prea sentimentală din pricina cuvintelor dulci ale unui gentleman. Doar îi făcea o favoare lui Teddy. Şi ei însăşi, odată ce vestea că îşi petrecea timpul cu domnul Sinclair ajungea la urechile părinţilor ei.

— Haide, să începem. Caroline se îndreptă de spate şi luă o poziţie formală, cu degetele îndreptate spre exterior. Din fericire, trebuie să înveţi doar câţiva paşi.

— Nu pare aşa de greu.

Benjamin chicoti.

— Nu e. Trucul e să ţii minte ordinea în care trebuie să-i faci.

*

— Nu e nevoie să adaugi înfloriturі, spuse Lady Caroline după ce repetaseră o vreme. Fără gesturi în plus, te rog!

— Aşa o să fac. Devenit conştient de sine, Lawrence se chinui să îşi lase braţele să atârne de o parte şi de alta. Simţea că erau prea lungi, de parcă şi-ar fi putut scărpina genunchiul fără să se aplece. Nu mi-am dat seama că adăugam o înflorіtură. Nu mă interesează să atrag atenţia.

— Nici nu ar trebui.

— Omul se străduieşte, Caro, zise Bredon de pe locul lui de lângă Benjamin, care îi acompania cu o melodie.

Lawrence se grăbi să o urmeze în făcuţi înainte şi înapoi, apoi laterali, de întoarcere şi de plecăciune.

— Acel gest în plus, cum l-ai numit, era doar încercarea mea de a-mi păstra echilibrul la ultima întoarcere.

— Dacă îţi micşorezi paşii, centrul tău de greutate o

să se menţină, sugeră Lady Caroline. Adu-ţi aminte, dansul ăsta se face în două linii paralele. O să fie dansatori pe fiecare parte. Dacă depăşeşti linia, e posibil să îi loveşti pe ceilalţi.

— Hm... Nu aveam idee că dansul poate fi aşa de agresiv.

— Până când să mă întâlnesc cu tine, domnule Sinclair, aş fi zis că nu e. Paşi făcuţi la timp şi corecţi, te rog! Nu e nevoie să tropăi. Imaginează-ţi că eşti într-o grădină şi nu vrei să calci prea tare pe margarete.

În loc să-l facă să-şi imagineze o grădină, paşii aceia înainte şi înapoi îi aminteau lui Lawrence de lecţiile de scrimă. Cereau şi ele un pas uşor. Hotărî să-şi închipuie că avea o floretă în mână.

— Da, aşa, zise Lady Caroline. Mai bine.

— Mi-aş dori să nu te arăţi aşa de uimită.

— Iar eu mi-aş dori să nu mai începi cu piciorul greşit – nu, nu, celălalt –, dar nu le putem avea pe toate, nu?

După un început dificil, în scurt timp, Lady Caroline îl învăţase diferenţa dintre *chasee* şi un dans nemţesc. Paşii de vals, cu ritmul lor tot mai susţinut, îl ameţiseră, dar până la urmă le dădu de cap.

Atâta vreme cât îşi imagina săriturile peste gard, reuşea.

— Acum trebuie să facem paşii ăştia. Se aşează la patru paşi distanţă de el. Nu mai cânta o vreme, Ben. Trebuie să numărăm un pic. Apoi zise spre Lawrence: Fă în oglindă ce fac eu.

Ea făcu un pas *chasee* pentru a se întâlni cu el la mijloc, cu palma ridicată.

— Palmă în palmă. Aşa, şi uşurel ne învârtim.

Ea mai şoptea câte o mică încurajare şi indica direcţia, numărând tare când el părea să îşi piardă ritmul. Lawrence încercă din greu să fie atent la cuvintele ei în timp ce se mişcau în cerc unul pe lângă altul, dar miracolul atingerii mâinii ei îl puse în încurcătură. Şi nu avea mănuşi. Lady Caroline era acasă, aşa că degetele ei frumuşele erau goale.

Avea mâna moale. Mică în comparaţie cu a lui.

Atunci ea spuse mai tare:

— Am auzit că ducele de Wellington le cere soldaţilor săi să ştie să danseze. Cum e posibil să nu ştii?

Acum că cercul era complet, ea îşi lăsă mâna în jos şi făcu paşii înapoi, spre poziţia de la început. Lawrence făcu şi el la fel, deşi cu mai puţină graţie.

— Mărturisesc, milady, că, de fiecare dată când se anunţa un bal, dădeam clar de înţeles că datoria îmi cerea să fiu în altă parte ca să evit asemenea obligaţii sociale.

— Şi nu ai învăţat să dansezi acasă sau la şcoală? întrebă ea.

El clătină din cap.

— Ce singuratic trebuie să fi fost, zise ea, cu ochii ei întunecaţi şi plini de compasiune, dacă nu participai la distracţii!

— Nu aş spune că eram singuratic. Nu are cum să-ţi lipsească ce nu ai avut de la bun început.

— Ei, acum ai parte şi de asta. Şi nu o să mai poţi renunţa vreodată la dans, Sinclair, interveni Bredon. Fii recunoscător că nu ai avut o soră! Caro ne-a bătut la cap pe toţi să dansăm de când a învăţat să meargă.

Vocea lui Bredon îi aminti lui Lawrence că nu era singur cu Lady Caroline. Când dansau faţă în faţă, întâlnindu-i palmele şi rotindu-se din nou în cerc, ochi în ochi, era uşor să-şi imagineze că erau singurii oameni de pe pământ, darămite în cameră.

„Uşurel, Sinclair! E doar un dans. Nu înseamnă nimic pentru ea”.

— Cântă-ne o melodie, Ben, zise Lady Caroline. Cred că domnul Sinclair e pregătit să încerce o promenadă.

Era pregătit să zboare dacă ea i-o cerea. Din fericire, promenada era mai uşoară. Şi i se adăuga farmecul că Lady Caroline trebuia să-şi lase mâna într-a lui.

— Milady, spuse el, bucuros că dialogul lor avea să fie acoperit de vioara lui Benjamin. Dacă te-am supărat cumva la Academia de Arte, doresc să-mi cer seu…

— Nu, nu. Dintre noi doi, eu sunt cea care îţi

datorează scuze. Am spus despre tine ceva care nu e adevărat. Cineva care învaţă un lucru pentru care nu are înclinaţie are cu siguranţă coloană vertebrală.

Asta îl făcu să se simtă şi mai rău.

— O, nu, a sunat teribil! Nu am vrut să spun… doar că tu… se încurcă în vorbe Lady Caroline. Adevărul e că în timpul conversaţiei noastre de la galerie mă gândeam la altceva.

Asta îl făcu să se simtă şi bine, şi rău.

— Şi lucrul la care te gândeai te-a făcut să te superi pe mine?

— Nu chiar, răspunse ea în timp ce se mişcau unul în jurul celuilalt. Devotamentul tău faţă de datorie m-a făcut să mă supăr pe *mine.*

El se încruntă, derutat.

— Mă îndoiesc că ai făcut ceva pentru care să te dojeneşti aspru.

— O, nu! Nu e vorba despre ce am făcut. E despre ceea ce plănuiesc să fac.

El ridică din sprâncene auzind una ca asta, dar nu mai avea timp să îi pună întrebări. Ritmul muzicii se înteţi.

— Sus, sus, sus, jos, domnule Sinclair, îi spuse ea încet. Încearcă să păstrezi ritmul.

— M-aş descurca mai bine dacă mi-ai zice Lawrence, spuse el mai încet, ca să nu audă fraţii ei.

Când ea îi aruncă o privire tăioasă, îşi dori să nu o fi spus. Chiar dacă fusese de acord cu amabilitate să fie instructoarea lui de dans, nu arăta niciun interes de a se apropia mai mult de el.

Apoi se întâmplă un mic miracol.

— Dacă tu crezi că ajută, şopti ea, Lawrence.

Capitolul 8

Chiar dacă sper să-mi demonstrez valoarea în faţa lui Lady Caroline, te rog, Doamne, fă ca asta să nu implice

cumpărăturile!

domnul Lawrence Sinclair

— Cum e posibil ca bărbatul ăsta să nu ştie să danseze? spuse Horatia în timp ce se fâţâia încolo şi încoace, admirându-se în oglinda lungă.

Rochia ei de satin ivoriu era frumoasă, dar, dacă Horatia nu stătea locului, biata ucenică a lui *madame* Fournier nu avea să fie niciodată în stare să fixeze cu bolduri tivurile în mod egal. Frederica stătea pe loc ca o mieluşea în timp ce ucenica îi modifica rochia de bal. Horatia nu putea să fie ascultătoare oricât de des o ruga Mary să rămână nemişcată. Cu gura plină de bolduri, Mary scoase un sunet scurt care ar fi putut fi un geamăt scăzut dacă acel lucru nu ar fi fost prea nepoliticos pentru poziţia ei socială.

— Imaginează-ţi să nu ştii diferenţa dintre o gavotă şi un cadril! Horatia îşi punctă remarca printr-un pufnet dispreţuitor. Eu, una, nu cred aşa ceva, Caro.

— O să crezi cu vârf şi îndesat diseară.

Caroline îşi trecu degetele peste o bucată de tul albastru-deschis. Însoţitoarea ei, Anna, le dusese pe fete la magazinul croitoresei şi le lăsase acolo, după care se repezise în brutăria de alături pentru a sta la ceai şi la bârfe cu prietena ei, menajera lui Lady Dinwattle. Era o pauză plăcută pentru bătrâna doamnă şi o uşurare pentru Caroline, fiindcă nu mai era sub privirea ei cercetătoare.

— Desigur, nu mă aştept ca domnul Sinclair să devină un dansator abil, spuse Caroline. Are nevoie doar să se afişeze în mod decent la balul lui Lord Frampton. Mă bazez pe tine şi pe Freddie să îl ajutaţi.

Veniţi la cină şi staţi peste noapte, vreţi? Putem să repetăm paşii cu domnul Sinclair.

Frederica îşi înălţă privirea de la canapeaua elveţiană cu buline pe care o admira.

— Cum o să faci asta fără parteneri? spuse ea cu un simţ practic neobişnuit.

— Le-am cerut ajutorul fraţilor mei.

— Caro dintre ei? întrebă Frederica.

— Charles şi Thomas. Dintre cei cinci, ei sunt cei mai buni dansatori. Benjamin o să ne cânte, aşa că o să avem muzică.

— Bredon nu o să fie implicat? întrebă Horatia cu inocenţă.

Caroline bănuise de mult că prietenele ei îi făceau ochi dulci lui

Teddy, dar ştia că nu era nicio şansă ca el să dea dovadă de afecţiune. Aplecarea Horatiei către bârfe întotdeauna îi pusese răbdarea la încercare. Îi spusese adesea lui Caroline că doar devotamentul lui faţă de ea îl făcea să îşi stăpânească iritarea în privinţa prietenelor ei puse pe flirt.

Uneori, nici asta nu era de ajuns şi ieşea din cameră fără explicaţii în timp ce Horatia o ţinea una şi bună cu ce mai auzise ea. Horatia era stupefiată de purtarea lui, dar Caroline ştia că Teddy încerca să o menajeze.

— Implicat? Bineînţeles că Teddy o să fie implicat. Până la urmă, a fost ideea lui să-l învăţ pe domnul Sinclair să danseze. De-a lungul serii, Teddy o să tot vină şi o să plece ca să-i trimită pe fraţii mei jos, să îi ia locul, le lămuri care. Cineva trebuie să joace pichet cu mama în salon, pentru că nu vrem să descopere că ne jucăm de-a maeştrii acrobaţiilor la etajul al patrulea.

— Părinţilor tăi nu o să li se pară ciudat dacă noi trei nu ne facem apariţia în salon? întrebă Horatia, clipind în faţa oglinzii.

— Mama ştie că preferăm să vorbim în loc să jucăm cărţi. O să creadă că suntem în camera mea, le dumiri Caroline. Şi, odată ce tata îşi vâră nasul într-o carte, nu o să observe nimic nici dacă o să cadă o nicovală din cer prin acoperiş.

— Îi place doamnei? Apăru dintr-odată *madame* Fournier din cămăruţa din spate cu o pălărie ingenios concepută în mână.

Horatia ţipă de încântare când o văzu.

— Da, cred că o să fie foarte potrivită pentru balul lui Lord Frampton.

Când ajunseseră la magazin, Horatia o certase pe croitoreasă din pricina rochiei galbene a Penelopei Braithwaite. *Madame* Fournier fusese uluită de veste. Insistase, ba chiar jurase pe mormântul mamei sale că nu făcuse aceeaşi rochie pentru două dintre clientele ei. Ar fi fost o regretabilă trădare a încrederii.

— Poate că una dintre concurentele mele mi-a copiat stilul, domnişoară, sugeră ea. Este – cum se spune? – o coincidenţă nefericită, nimic mai mult.

Apoi, după ce *madame* Fournier îi promise Horatiei că avea să îi facă o diademă cu muselină şi tul care se asorta cu rochia cea nouă, totul fu dat uitării.

Croitoreasa o aşeză pe capul Horatiei, îşi dădu seama că trebuia să fie mai mare şi dispăru din nou în camera din spate.

— Deci o să mă ajutaţi cu domnul Sinclair sau nu? întrebă Caroline.

Frederica încuviinţă din cap.

— Bineînţeles că o să ajutăm, nu?

— De ce nu? Horatia se întoarse într-o parte ca să se vadă şi din acel unghi. O să fie delicios de amuzant să ne uităm cum se face de râs acel bărbat.

— Trebuie să îl felicit pentru stăruinţă.

În acea dimineaţă, Caroline se uitase pe casa scării până la primul etaj şi îl surprinsese pe domnul Sinclair repetând câţiva paşi de vals pe hol în timp ce-l urma pe Bredon afară din casă pentru plimbarea lor zilnică la White. Fusese ciudat de captivant. Caroline îşi pusese strâns mâna la gură ca nu cumva să izbucnească în râs şi să-l pună în încurcătură.

— *Chiar* încearcă.

— Sigur încearcă, fără îndoială.

— Nu fi rea, Horatia! o admonestă Frederica.

— Nici nu mă gândesc. Dar mă aştept să mă distrez. Dacă domnul Sinclair al tău are picioarele la fel de ciudate ca gura, ne aşteaptă o seară amuzantă.

— Domnul Sinclair nu e *al meu,* protestă Caroline, dar simţi cum se cutremură pe interior oricum.

Când îi spusese pe numele creştin cu o seară înainte, expresia de pe chipul lui fusese surprinzătoare. Nu ar fi putut fi mai plăcut surprins nici dacă ea îi oferea o mână de diamante şi perle.

— Zâmbetul tău acela mic şi searbăd pe care tu crezi că nu-l vedem spune că aşa e, rosti Horatia cu o expresie dezgustător de ştiutoare. Nu ţi se pare că ar fi îndrăgostită, Freddie?

— Nu sunt. Caroline făcu un efort să se calmeze. Uită de lecţiile de dans! Dacă intenţionezi să fii răutăcioasă, nu mai veni.

— Stai puţin. Horatia abandonă oglinda, traversă camera înspre Caroline şi o luă de mână. Eu doar te tachinam, Caro!

— Nu îmi place să fiu tachinată.

— Atunci nu o să mai fac asta. În plus, ştim că petreci timp cu domnul Sinclair numai ca să-i faci pe plac lui Lord Bredon. Şi nu o să-i spun nicio vorbă rea bărbatului ăstuia. Promit!

— Poate nu o să spui, dar tot gândeşti rău despre el şi… mă simt jalnic când o faci.

— De ce, Caro? întrebă Frederica. Dacă nu te-aş fi ştiut mai bine, te-aş suspecta că *ai* sentimente pentru domnul Sinclair.

— Nu fi ridicolă!

— Oh, Dumnezeule! Horatia o privi cu atâta intensitate, încât Caroline se întrebă dacă nu cumva îi văzuse în străfundul sufletului. Freddie are dreptate.

— Nu are. Nu că nu ai avea dreptate uneori, Freddie dragă, se grăbi să adauge Caroline când Frederica făcu feţe-feţe. Tot timpul o uimea faptul că prietena ei cea sensibilă era mai jignită de ea decât de remarcile dure ale Horatiei. Îşi trase mâna dintr-a Horatiei întrebându-se, nu pentru prima oară, dacă prietenia lor care începută din copilărie nu cumva se cam încheia. Dacă pentru că nu vreau ca domnul Sinclair să fie luat peste picior nu

înseamnă că sunt îndrăgostită de el. Doar simt că nu ar trebui să ne batem joc de cineva a cărui viaţă a fost aşa de diferită de a noastră.

Lui Caroline i se păru că o aude pe eleva croitoresei cum şoptea în barbă „sigur, sigur” în timp ce se ridica. Horatia refuzase să stea liniştită, aşa că femeia renunţase să îi mai prindă boldurile la tivuri.

— M-ai atins la punctul sensibil, Caro, spuse Frederica.

— Dar când nu eşti tu atinsă, Freddie? Horatia îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse spre oglindă. Mary Woodyard se aplecă la picioarele ei şi se întoarse la lucru cu repeziciunea unei veveriţe care aduna alune pentru iarnă.

Fără să se descurajeze din pricina remarcii Horatiei, Frederica întrebă:

— De ce a fost viaţa domnului Sinclair aşa de diferită de a noastră? A crescut la moşia Ware, pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul e posibilul moştenitor al unui conte…

— Într-adevăr, doar e posibil, o întrerupse Horatia.

— Oricum, continuă Frederica placidă, mi se pare ciudat că nu a învăţat să danseze, sau să vorbească, sau să ţină o ceaşcă de ceai, sau…

— Da, ştiu. E diferit, dar nu ştiu *de ce* e aşa, spuse Caroline frustrată. Se pare că domnul Sinclair e… unic.

— Unic, repetă Horatia gânditoare. Ca şi cum zici că e doar unul.

— Oh! Baţi mai departe, zise Frederica fericită că se prinsese de apropoul prietenei ei inteligente. Vrei să spui că e cel ales?

— Deloc, ripostă Caroline morocănoasă, şi v-aş fi recunoscătoare, gaiţelor, dacă nu v-aţi mai ţine de ghicitori.

Fu salvată de alte ofense, căci croitoreasa se întoarse cu o rochie de mătase roz pe braţe.

— *Madame* Fournier, e a mea?

— *Oui, bien sur.* Asta este mătasea cea mai fină pe care ai ales-o, nu-i aşa?

— Da. Bun. Atunci eu o să fiu următoarea.

Caroline zbură spre garderoba din spate, pe urmele ei

cu ucenica lui *madame* Fournier, care îi căra rochia şi avea s-o ajute să se schimbe. Caroline o iubea pe Freddie – şi pe Horatia când nu era ţinta limbii ei ascuţite –, dar avea nevoie să fie departe de ele. Imediat.

Din păcate, garderoba nu era destul de departe.

În timp ce Mary Woodward o ajută să se dezbrace până la cămăşuţă, tot o putu auzi pe Freddie şoptind din cealaltă cameră:

— Pe cuvântul meu, cred că am jignit-o!

— Asta pentru că am spus adevărul. Caro a noastră e periculos de aproape de o legătură nedorită.

Dacă Horatia doar încercase să o împiedice să facă vreo greşeală, poate că fusese îndreptăţită să fie mai tăioasă. Iritarea lui Caroline faţă de prietenele ei începu să scadă.

— Cred că te înşeli, Horatia. Nu cred că domnul Sinclair e aşa de nedorit. Cred că îi cam place de el.

„Nu, nu îmi place”, aproape că ţipă Caroline, dar îşi ţinu gura. Ca singura fată într-o casă plină cu băieţi, învăţase de mult că poţi auzi cele mai grozave lucruri dacă alţii nu îşi dau seama că asculţi.

— Nu, gâsculiţo. Voiam să zic că ataşamentul ei e de nedorit.

— Dar care nu a dat dovadă niciodată de lipsă de înţelepciune.

— Ţine minte ce îţi spun, e aproape! Horatia oftă afectată. Sincer, poţi să vezi un căţel pe stradă şi să ţi se pară dulce, dar nu ar trebui să-l iei acasă.

Frederica rămase aşa de mult timp tăcută, încât Caroline ştiu că se străduia să descifreze metafora. În sfârşit, spuse:

— Ah! Înţeleg. Domnul Sinclair e căţelul. Dar… dar nu l-a adus Caro acasă pe domnul Sinclair. Ci Lord Bredon.

Horatia scoase un sunet exasperat şi apoi fu preocupată de sugestiile pentru *madame* Fournier de a-i adăuga nişte podoabe pe mica ei diademă. Între timp, Mary Woodyard folosi o copcă specială ca să întărească năstureii de pe spatele rochiei lui Caroline.

Era o rochie splendidă. Frumos cusută, dintr-o mătase de cea mai bună de calitate. Corsajul avea perle aplicate, iar trena era îndeajuns de lungă pentru a-i face cinste unei prinţese.

— Dacă nu sunt nepoliticoasă, spuse Mary, eu nu le-aş băga în seamă pe cele două, milady.

Era un pic nepoliticos. Vânzătorii, precum servitorii, trebuiau să se poarte ca şi cum nu auziseră sau nu văzuseră nimic din ce spuseseră sau făcuseră clienţii lor – asta doar dacă nu era vorba despre o plată. În mod clar, domnişoara Woodyard ignorase acel cod tacit.

— Sunt prietenele mele, zise Caroline. De ce nu ar trebui să le ascult sfatul?

— Pentru că nu o să trăiască ele în locul dumneavoastră, nu? Mary se ridică în picioare şi se uită în ochii lui Caroline. Sunteţi singura care poate face asta.

— E adevărat. Ai o perspectivă chiar neaşteptată. Ai fost cumva la lecturile doamnei Hester Birdwhistle?

Chiar atunci, *madame* Fournier îşi strigă ucenica, pronunţându-i numele Marie, în franceză, nu Mary, în engleză.

— Nu mai vorbi la nesfârşit cu Lady Caroline! Şi grăbeşte-te! *Vite, vite!*[2]

Mary zâmbi viclean şi şopti:

— Nu, milady. Nu am timp de lecţii în afară de cele pentru stăpâna mea.

— Dar perspectiva ta e una luminată. Caroline se îndoia că ea ar fi avut vreo idee despre viaţa independentă dacă nu ar fi ascultat-o pe doamna Birdwhistle. De unde eşti?

— Surrey, milady, spuse Mary în timp ce netezea trena lui Caroline. Şi puteţi da vina pe tatăl meu pentru mintea mea luminată. A fost un vicar care credea că fiicele lui trebuie să citească la fel de mult ca fiii lui.

Caroline îşi aminti cât de tare se chinuise să înveţe latina fără consimţământul sau ştiinţa tatălui ei. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi participat şi ea la lecţiile fraţilor săi

2 În traducere din franceză, „repede, repede!" (n.red.)

cu preceptorul lor în loc ca Teddy să-i dea un nou set de verbe să le conjuge.

— Bravo tatălui tău, vicarul!

— Într-adevăr, milady.

— Marie! Te rog să te grăbeşti. Mai am nevoie de o mână de ajutor.

— Imediat, *madame.* Dar Mary nu plecă îndată. În schimb, îşi luă setul de cusut într-o mână şi trena lui Caroline în cealaltă, apoi spuse: Cât despre domnul tău Sinclair…

— Ce-i cu el?

— Singurul care ştie despre viaţa unei persoane e cel care o trăieşte. Sunt la fel de multe tragedii în spatele uşilor celor de rang înalt câte sunt în ghetoul de lângă Seven Dials, zise Mary. Dacă vreţi să-l cunoaşteţi, mai întâi aflaţi prin ce întâmplare tragică a trecut.

— Şi atunci o să-l cunosc pe acest bărbat?

— Da, milady, spuse Mary în timp ce o conducea pe Caroline afară din cameră. Dar mai întâi trebuie să vă ocupaţi de partea cea mai grea.

— Caro ar fi asta?

— Trebuie să îl faceţi să aibă încredere în dumneavoastră îndeajuns de mult ca să vă spună.

Când Caroline se întoarse la prietenele ei în partea principală a magazinului, observă, spre marea ei mirare, că domnul Sinclair era acolo, cu pălăria în mână. Fălcile îi erau încleştate, iar umerii ţepeni. Arăta de parcă se temea să nu mişte niciun muşchi, ca nu cumva să deranjeze vrafurile de danteluri şi mătase. Dar, când o văzu, tensiunea îi dispăru şi umerii se relaxară. Se uită la ea cu o apreciere evidentă.

— Milady, spuse el simplu, apoi făcu o plecăciune scurtă, deşi pe faţa lui se citea „Doamne, Dumnezeule!”

— Să înţeleg că îţi place rochia mea, domnule Sinclair? întrebă ea, cu o senzaţie ridicolă de fericire încălzindu-i pieptul în timp ce se scălda în privirea lui clar admirativă.

Caroline întinse braţele şi făcu o mică întoarcere, iar Mary Woodward scapă trena lungă de teamă să nu se rupă

rochia. Era gândită să fie prinsă înainte ca purtătoarea să înceapă să danseze, dar Caroline uitase cu totul de asta. Neprinsă, trena se transformă într-un bici care mătură podeaua. Se prinse de capătul de jos al manechinului croitoresei pe care se afla un nou stil de frac, proaspăt venit de la Paris. Manechinul căzu pe un borcan mare cu nasturi asortaţi, nasturi mai mari, copci şi ace. Borcanul se vărsă pe podea şi se făcu fărâme, răspândind sute de bucăţele, şnururi de lână şi de metal prin magazin, ca nişte furnici care se revărsau dintr-un muşuroi.

Madame Fournier ţipă. Apoi se repezi prin încăpere, încercând să-şi adune cele mai dragi agrafe de pe podea, înjurând în franceză din rărunchi. Croitoreasa se împiedică într-un pantof de tivul rochiei lui Caroline şi se duse de-a berbeleacul peste şirul de suluri de material care erau presărate prin încăpere. Acestea începură să cadă ca nişte piese de domino. Ultimul căzu într-o ploaie de paiete. Cele mai mici piese decorative răsunară pe podea ca nişte picături metalice de ploaie.

Când ultimul clinchet se stinse, peste magazin se lăsă tăcerea.

Domnul Sinclair îşi drese glasul.

— Lady Caroline, am venit să vă ajut pe tine şi pe prietenele tale cu cumpărăturile când sunteţi gata.

— Oh, cred că suntem gata de plecare, zise Horatia, tot cocoţată pe micul podium din faţa oglinzii înalte, doar că acum se ţinea de Frederica.

Când începuse dezastrul, probabil că Frederica sărise să o ajute. Erau îngrămădite amândouă pe mica insulă sigură de deasupra mării de nasturi şi de paiete, de dantelă căzută şi de muselină ruptă.

— Dar nu ar trebui ca Lady Caroline… şi noi, desigur, să ajutăm… începu Frederica.

— Nu, *mademoiselles,* spuse *madame* Fournier când se ridică de pe podea. Bietul meu magazin cred că nu mai poate suporta niciun pic de ajutor de la Lady Caroline.

Capitolul 9

Partea bună e că madame Fournier a fost de acord ca, pe viitor, să vină ea la casa Lovell ca să îmi ajusteze rochiile şi să cumpăr pălării.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell,
bănuieşte că i-a fost blocat accesul pe viaţă
în magazinul de rochii Fournier

Din fericire, restul zilei lui Caroline merse mai mult mai lejer decât cumpărăturile ei de dimineaţă. Domnul Sinclair fu un ajutor admirabil la căratul pachetelor când le însoţi pe fete şi pe bătrâna Anna înapoi la trăsura Lovell. Ba chiar merse împreună cu ele, conversând mult mai uşor ca de obicei cu Caroline şi cu prietenele ei.

În ea se înfiripă speranţa că poate avea să-şi găsească şi el un loc în înalta societate. Nu că Lawrence avea să fie primul pe lista celor mai la modă case. Viitorul lui era prea nesigur. Şi încă nu avea farmecul personal care îi făcea pe aristocraţi să îi accepte pe cei de la marginea societăţii. Lawrence era departe de remarcabilul Henry Luttrell, ilegitimul fiu al unui conte. Fără vorbele lui de duh, Luttrell ar fi fost un paria. În schimb, rimele lui însufleţite erau slăvite de aristocraţi.

Caroline nici nu se gândea că domnul Sinclair era în stare să rimeze două vorbe, dar, în timp ce scria ultimele rânduri în jurnalul ei, îşi aduse aminte de descrierea pe care el o făcuse peisajului rural francez.

Observase micile detalii. Lucrurile peste care, de obicei, se trecea cu vederea. Şi, prin faptul că le observase, făcuse ca ele să aibă un rost.

„Cum suflul calului meu lăsa urme în aer, cum strălucea chiciura pe câmp, iar fiecare fir de iarbă era dublat de umbra lui ascuţită”.

Nu erau chiar nişte vorbe de duh, dar cu siguranţă îşi atinseseră scopul dacă te luai după micul tremur pe care îl

simţi pe şira spinării. Putea efectiv să simtă sărutul rece al acelei dimineţi pe câmpul de luptă, buzele ei îngheţate pe ceafă.

Domnul Sinclair nu avea să fie niciodată centrul atenţiei într-un salon, bucurând oaspeţii cu poveştile lui. Amintirile lui erau prea intime.

„Dar sigur trebuie să existe un loc pentru un bărbat nebăgat în seamă şi cu adevărat sincer. Chiar dacă e prea dedicat datoriei”, se gândi ea când lăsă din mână jurnalul.

Mai târziu, pe seară, Frederica şi Horatia se alăturară familiei lui care şi domnului Sinclair la cină. Conversaţia cu fraţii ei era nenaturală, ceea ce o surprinse; ea şi prietenele ei erau apropiate din copilărie. Apoi, când îl surprinse pe Benjamin uitându-se lung pe furiş la Frederica, îşi dădu seama că era prima masă la care se adunaseră de când prietenele ei îşi făcuseră intrarea în societate. Freddie şi Horatia nu mai erau copile. Erau debutante, iar fraţii ei le priveau cu suspiciunea cuvenită unor fiinţe nefamiliare.

Apoi, din fericire, fu cât pe ce să se producă un dezastru.

Frederica purta pentru prima oară o rochie care îi dezvăluia prea mult umerii. I se potrivea de minune acel decolteu, dar legăturile din spate nu fuseseră bine strânse şi erau slăbite la ceafă. Dudley, şeful lacheilor, neîndemânatic, scăpă accidental o lingură pe spatele Fredericăi. Ea ţipă şi sări în picioare. Doar intervenţia rapidă a domnului Price îl făcu pe lacheu să nu bage mâna după ea. Apoi veni în ajutor mama lui Caroline, care o luă pe Frederica în spatele panoului chinezesc din colţ şi scoase lingura. Toată lumea se hlizi pe cinste pe seama incidentului. Gheaţa odată spartă, erau din nou prieteni.

Totuşi, Dudley fu trimis în bucătărie pentru tot restul cinei.

Dar, în vreme ce toată lumea părea să se distreze de minune, Caroline era vag dezamăgită că era aşezată între Teddy şi Thomas. Îşi iubea fraţii şi îi plăcea să îi tachineze şi să facă glume pe seama lor, dar tot se întreba cum fusese pus domnul Sinclair între Frederica şi Horatia în locul ei.

Când se gândi mai bine, îşi dădu seama că nu stătuse niciodată lângă el de când acesta ajunsese în casa Lovell, chiar şi când erau doar ea şi familia.

La acest gând, îi aruncă o privire tăioasă mamei sale. Iar dacă Lady Chatham era responsabilă de aranjamentul locurilor, nu trăda nicio vină în privinţa asta. Contesa zâmbea şi râdea cu ceilalţi.

După cină, planul lui Caroline de a-l educa în arta balului merse ca pe roate. Teddy venise şi plecase, trimiţându-i pe rând pe fraţii lui în salon să îi ţină locul. Ben cântase cât mai încet, iar toată lumea vorbise cât mai puţin, căci, înainte de toate, Lawrence avea nevoie să audă instrucţiunile ei în timp ce executau mişcările de dans. Cum niciunul dintre părinţii ei nu urcară la al patrulea etaj să vadă ce făceau copiii lor în sala de dans, Caroline trase concluzia că fuseseră maeştri acrobaţi fără să-i prindă Lord sau Lady Chatham.

După câteva ore, Benjamin încheie cu o înfloritură, iar dansatorii aproape că leşinară, din pricina faptului că acele dansuri istovitoare se terminaseră, dar şi de uimire că domnul Sinclair se descurcase. Fluierând, Charles şi Thomas îl bătură zdravăn pe spate şi scoaseră sunete masculine de aprobare.

„De ce trebuie bărbaţii să comunice prin pumni şi gemete?”

— Foarte bine, domnule, zise Caroline respirând greu. Îşi dorea ca a fi o doamnă să nu însemne că nu îşi putea şterge sprâncenele cu o batistă, aşa cum făceau fraţii ei. Caroline trebuia doar să *strălucească,* aşa cum îi spunea mama ei. Cred că poţi să dansezi cotilion, country şi dansul irlandez fără să te temi.

— Dar ai putea la fel de bine să le dai nişte ghionturi doamnelor mai în vârstă care stau în jurul sălii în timpul cadrilului, spuse Horatia pufnind. Încă mă dor degetele.

— Din nou, domnişoară Englewood, îmi pare teribil de rău că am călcat pe ele.

Horatia îi făcu semn să nu-şi mai ceară scuze. Ca şi în ultimele şase dăţi în care el îşi ceruse iertare.

— Şi, ţine minte, ar fi mai uşor dacă tu şi partenera ta aţi sta la capătul rândului, sugeră Frederica. În felul ăsta, îţi poţi reîmprospăta memoria uitându-te la ceilalţi dansatori cum fac paşii până când îţi vine rândul.

— Dar nu te holba direct la picioarele lor! îl avertiză Horatia. E considerat necuviincios.

Frederica îşi strânse buzele cât timp reflectă asupra subiectului.

— Dar dacă domnul Sinclair le urmăreşte picioarele cu privirea, însă nu îşi întoarce capul?

— Oamenii tot pot să vadă unde se uită.

— Doar tu o să observi, Horatia. Trebuie să fim practici, domnule Sinclair. Caroline îl numea domnul Sinclair din pricina fraţilor şi a prietenelor sale. Cândva între apetitivele de la cină şi finalul dansului country, începuse să se gândească la el ca Lawrence şi atât. Ai învăţat foarte mult într-o perioadă scurtă. Aş fi partenera ta de dans la un bal, căci sigur ai avea paşii proaspeţi în minte. Dacă ai nevoie, nu văd nicio problemă în a te uita discret la dansatorii de dinaintea ta ca să le urmezi paşii.

— O sugestie excelentă, Caro, spuse Frederica şi bătu uşor din palme, chiar dacă ideea fusese de fapt a ei.

Dacă îşi amintea bine, chiar şi Freddie aruncase o privire la picioarele celorlalţi dansatori când ele trei învăţaseră să danseze.

— Dar dacă îl prinde cineva cum se uită cu interes la gle…

Horatia se opri înainte să spună „glezne”. Menţiunea unei părţi aşa de intime a corpului ei într-o companie mixtă pur şi simplu nu era permisă.

— Te asigur, domnişoară Englewood, că nu o să mă uit cu interes la nicio parte din tine, spuse Lawrence, vag amuzat.

— Prea bine, pufni Horatia. Atunci cred că o să te descurci, domnule Sinclair.

El făcu o scurtă plecăciune din cap.

— Mă bucur să aud asta.

— Hai, Horatia, spuse Frederica înăbuşindu-şi un

căscat. E târziu.

— Dacă tu crezi că e târziu, atunci asigură-te că îţi faci somnul înainte de balul lui Lord Frampton, Freddie, zise Ben, în timp ce îşi aşeza vioara în cutie. O să ţină până la trei noaptea.

— Dacă o să fie aşa, spuse Frederica cu gropiţe drăguţe în obraji, atunci probabil că o să mă găseşti ghemuită într-un colţ pe undeva, adormită.

— Şi nu ai fi o somnoroasă adorabilă? chicoti Ben. Apoi închise cutia viorii cu un clichet şi o vârî sub braţ. În cazul acesta, poate ar trebui să te invit la dans mai devreme. Prefer ca partenerele mele să fie treze.

Freddie se înroşi până în vârful nasului. Îşi deschise şi îşi închise gura de câteva ori fără să scoată un sunet, ceea ce o făcu să arate, din nefericire, ca un peşte. Apoi, clar dată peste cap, se întoarse şi o luă la goană pe scări. Horatia se duse după ea într-un suflet, iar ecoul şoaptelor ei furioase se auzi în sala de bal, dar fără vreun cuvânt inteligibil. Charles şi Thomas se îndreptară şi ei în aceeaşi direcţie, dar conversaţia lor normală şi cu voce tare era despre următorul sezon de crichet. Departe de ei să fie deranjaţi de ceva aşa de superficial pentru mintea masculină ca un bal.

— Freddie e sensibilă, îi spuse Caroline lui Ben. Nu ar trebui să o tachinezi aşa.

— Cine zice că o tachinez? întrebă Ben ţâfnos. Thomas şi Charles au dansat cu ea toată seara. Până şi Teddy a dansat o dată. Singura mea şansă a fost să îi cer un dans la Frampton, unde lumea nu se aşteaptă ca eu să fiu muzicianul invizibil.

Caroline rămase cu gura căscată, uluită că fratele ei voia să danseze oricum, darămite să danseze cu Freddie. Ben obişnuia să o chinuie pe prietena lor arătându-i colecţia lui de insecte când erau copii. Adora să o vadă alergând şi ţipând din cauza bestiilor cu şase picioare.

— Îmi pare rău, Ben. Nu am avut idee că ţi-ar plăcea să dansezi.

Înainte nu mai dăduse niciun semn că i-ar plăcea.

— Ei bine, mi-ar fi plăcut, spuse el ursuz.

— O să-mi aduc aminte de asta pe viitor. Poate că data următoare când aranjăm ca domnul Sinclair să repete, nu o să mai fie nevoie să fim aşa de secretoşi. Acum că se pricepe cât de cât, nu o să li se mai pară ciudat părinţilor noştri că vrem să dansăm puţin. Dar tot o să avem nevoie de muzică. Se bătu peste tâmple. Ah! Ştiu! Am putea împinge un pic mobila şi aş putea cânta la pian.

Ben îşi dădu ochii peste cap.

— Crede-mă, surioară, nimeni nu vrea asta!

— Brută! Îi dădu vânt uşor în umăr.

Expresia lui fusese tare mohorâtă când vorbise despre dansul fraţilor săi cu Frederica. Poate că era serios şi chiar voia să petreacă ceva timp în sala de bal cu ea.

— Din ce ştiu, poţi să-i ceri lui Freddie să danseze cu tine la Lord Frampton oricând, mai puţin vals. Acela e promis altcuiva.

El se încruntă.

— Cui?

— Lui Lord Rowley.

Lawrence se încruntă. Dar înainte ca ea să întrebe de ce nu le plăcea nici unuia dintre ei că Rowley avea să danseze cu Frederica, Ben spuse noapte bună şi dispăru pe scări.

Vocea răsunătoare a lui Lawrence o opri imediat ce dori să îl urmeze pe fratele ei.

— O clipă, milady!

— Nu e nevoie de asemenea formalităţi acum că ne ştim mai bine, Lawrence. Poţi să îmi zici Caroline, îl corectă ea blând. Se descurcase aşa de bine cu lecţia de dans, că se simţea în largul ei alături de el. Era normal să îi ofere o mică răsplată. Dacă vrei să îţi zic pe nume când suntem doar noi, atunci şi tu trebuie să îmi spui pe numele creştin.

— Caroline. Îi oferi din nou acel zâmbet radios, dar care dispăru la fel de repede cum apăruse, iar acum devenise din nou serios. Nu ar fi trebui să îi dai voie prietenei tale să fie de acord să danseze valsul cu Rowley.

— De ce?

— Pentru că el… Scoase un sunet bizar, un fel de amestec între oftat şi pufnet. Nu ar trebui să zic.

— Atunci cum să o conving pe Freddie să îl refuze?

— Nu ştiu, dar ar trebui să încerci.

Arăta tare serios şi părea că o putea convinge de orice cu ochii aceia negri. Ea se chinui să se uite în altă parte.

— O să mă gândesc la asta, spuse ea. Dar ar trebui să fii conştient că îl cunosc pe Lord Rowley din copilărie. Ar fi nevoie de multe argumente ca să-mi schimb opinia despre el.

— S-au întâmplat multe de când eraţi copii.

— Totuşi, dacă nu îmi poţi spune ce te îngrijorează în privinţa lui Rowley, cum să o avertizez pe prietena mea?

El veni mai aproape, iar Caroline simţi un iz al mirosului său distinct masculin, un amestec de piele, bergamotă şi alte mirodenii exotice pe care nu le putu identifica.

„Miroase ca aventura”.

De o zi sau două, ea nu se mai gândise la aventuri. I se părea ciudat că bărbatul acesta îi amintea de scopul ei drag. Doar că, într-un fel, aventura aceasta nu implica o călătorie. Era mai mult despre cufundarea în ochii lui negri. Caroline înghiţi în sec.

„Despre ce vorbeam? Ah, da! Freddie şi Oliver”.

Dacă Lawrence s-ar fi gândit că simpla lui apropiere avea să-i susţină argumentul, ar fi avut dreptate. Când era lângă el, lui Caroline îi era greu să-şi amintească faptul că vorbeau despre Freddie. Dar Lawrence nu păru să îşi dea seama de zăpăceala ei.

— Domnişoara Tilbury crede că soarele răsare şi apune datorită ţie. Ar încerca să traverseze Canalul dacă ai sfătui-o s-o facă.

El avea la tâmplă o cicatrice de-abia vizibilă, pe care ea nu o observase înainte. Oare cum se întâmp…

„Concentrează-te asupra lui Freddie, gâsculiţo!”

Se îndepărtă un pas şi se simţi mai sigură pe sine.

— Dacă Freddie ar face orice i-aş spune eu, atunci am

o şi mai mare responsabilitate să mă asigur că dau nişte sfaturi potrivite. Ca să fac asta, am nevoie de detalii.

Lawrence oftă.

— Mi-aş dori să ai încredere în mine.

Ea era tentată. Bărbatul acesta avea o bunătate aşa de sinceră, încât era uşor să te încrezi în Lawrence Sinclair. Poate prea uşor.

— Ar trebui să plec.

Şi dădu să facă asta.

— Stai puţin! El îi puse o mână pe braţ exact acolo unde se încheia cuta bufantă a mânecii, iar pielea îi era expusă. Căldura mâinii lui îi trimise mici furnicături până la umăr. Stai, Caroline, te rog!

— De ce?

— Mai e un dans pe care nu mi l-ai predat.

Ea îşi înălţă privirea spre el.

— Sunt de acord cu Horatia când spune că, pentru moment, cadrilul te depăşeşte, dar ştii cât de cât cotilionul, dansul country şi pe cel scoţian. Îţi garantez că o să te descurci binişor la balul lui Lord Frampton.

— Cu toate astea, mai e un dans care lipseşte.

— Oh, zici de menuet. Ca să fiu sinceră, până şi mie îmi este greu cu menuetul. Sincer, dansul ăsta aparţine vechii generaţii, continuă ea. Dacă o să fie strigat un menuet la Lord şi la Lady Frampton, atunci o să fie dansat de un singur cuplu, ca demonstraţie.

— Nu, nu e dansul la care mă refer, spuse Lawrence apăsând-o uşor pe braţ. Mă refer la vals.

Capitolul 10

Dacă un bărbat e hotărât să atingă luna, atunci trebuie să facă asta cu toată convingerea. Ceva e imposibil numai dacă eu cred asta.

Domnul Lawrence Sinclair,

care niciodată nu crezuse că putea obţine ceva

Furnicăturile de plăcere care mergeau în sus şi în jos pe braţul ei se transformară în panică. Oare nu ştia ce îi cerea? Caroline se trase de lângă el şi făcu un pas în spate. Asta nu o făcea să se simtă câtuşi de puţin mai în siguranţă.

— Nu aş putea să te învăţ valsul.

— Nu îl ştii?

— Bineînţeles că da. Poate că dansul avusese o reputaţie scandaloasă la început, dar, după ce contesa Lieven îl prezentase la Almack, toată înalta societate îl îmbrăţişase cu pasiune.

— Atunci, dacă ştii cum să valsezi, de ce nu mă înveţi? O să fac tot posibilul să nu te calc pe degete.

Asta era ultima ei grijă.

— Nu a fost vina ta că ai călcat-o pe Horatia pe picior. De fapt, era în urma ritmului. Piciorul ei nu era la locul potrivit.

— Şi atunci ce ne opreşte să dansăm vals?

Dacă ar fi dansat vals, mâna lui ar fi fost pe talia ei. Ea şi-ar fi odihnit palma pe umărul lui. S-ar fi uitat unul în ochii celuilalt întreg dansul în timp ce făceau întoarceri prin cameră. Ar fi fost aşa de aproape unul de altul, încât ea i-ar fi simţit respiraţia.

Dar Caroline nu putea să spună aşa ceva. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să explice de ce s-ar fi simţit pusă în încurcătură.

Nu pentru că îi era teamă de domnul Sinclair. Nu chiar. Îi era teamă mai mult de felul în care i se accelera pulsul când era în preajma lui.

Aşa că, în loc să îi spună că nu putea valsa cu el de teamă ca el să nu îşi dea seama cât era de neliniştitor să fie în apropierea lui, se uită fix la scările pe care Ben tocmai dispăruse.

— Nu avem muzică.

— Ne descurcăm şi fără. Nu am talent la cântat, zise el cu un rânjet autoironic, dar mai fredonez din când în

când.

— Nu o să fie de folos. Cerule, era ceva la bărbatul ăsta care o îndemna să accepte! Dintr-odată, se simţi… moale. Moale în hotărârea ei, cu corp moale, cu mintea molatică. De obicei, avea o voinţă de fier şi se bazase pe ea până acum. Nu te pot învăţa aici. Nu acum, domnule Sinclair.

— Lawrence, o corectă el.

— Lawrence, repetă ea. Îi venea aşa de uşor să-i rostească numele, dar asta nu însemna că trebuia să cedeze. Ştii la fel de bine ca mine că nu ar trebui să fim singuri.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te fac să te simţi inconfortabil.

— Nu, bineînţeles că nu, zise ea, uşurată că el înţelesese. Nu cred că ai făcut asta.

— Şi nu aş fi lipsit de respect faţă de tine.

Caroline era sigură că nu îi stătea în fire.

— Mă îndoiesc că eşti în stare să fii nerespectuos.

— Doar nepotrivit.

— Nu, nu am vrut să zic asta.

El îi oferi un zâmbet devastator, uşor strâmb.

— Atunci nu crezi că sunt în stare să am gânduri nepotrivite legate de tine?

— Nu. Da. Adică… cum să ştiu la ce te gândeşti? întrebă Caroline, înţelegând brusc de ce Freddie plecase din cameră aşa de grăbită şi de agitată. În plus, dacă ai avea gânduri nepotrivite, eşti un gentleman prea fin ca să le urmezi.

— Dacă asta crezi, atunci nu ai de ce să te temi de continuarea lecţiei de dans.

— Dar nu despre asta era vorba.

— Ah! zise el. Acum înţeleg. Nu vrei să rămânem singuri pentru că *tu* ai gânduri nepotrivite despre *mine.*

— Poftim? Nu, spuse ea fermă, gândindu-se că el mersese prea departe. Cerule, nu! Bineînţeles că nu.

— De ce nu?

Nimeni nu ar fi învinovăţit-o dacă ar fi avut asemenea

gânduri. Lawrence Sinclair arăta bine, era sensibil şi mult mai hotărât decât ar fi crezut ea. Cine ştie ce alte surprize o aşteptau? Chiar şi la prima vedere, îţi puteau plăcea multe la bărbatul ăsta.

Dar *ea* nu îl putea plăcea.

Caroline se întoarse la discursul ei sarcastic, care îi speriase pe mulţi pretendenţi.

— În mod clar, eşti aşa de îndrăgostit de tine încât, oricât de mult te-aş admira, nu m-aş putea compara cu tine.

Lawrence chicoti.

— Dintre toate lucrurile de care am fost acuzat, nimeni nu a spus că m-aş flata. Dar, înainte să ne întoarcem la cererea mea, hai să stabilim clar că niciunul dintre noi nu are gânduri nepotrivite la adresa celuilalt.

— De acord.

În mod surprinzător, ideea că el *nu* avea asemenea gânduri despre ea o irita şi mai tare. Dar nu putea să spună una ca asta.

El îşi întinse braţele cam cât trebuia pentru a o lua în braţe pentru vals.

— Şi atunci care e problema?

— Dacă vine cineva…

— Ne-ar prinde într-o lecţie de dans, atâta tot.

— Ar fi destul pentru bârfitori.

— Chiar crezi că fraţii şi prietenele tale o să răspândească zvonuri despre noi?

— Nu.

Nu îşi făcea griji despre Freddie, dar Horatia ar fi putut să se scape ceva fără vreo intenţie rea. Orice îi umbla prin cap întotdeauna îi ieşea pe gură. Caroline se apropie mai mult de capătul scărilor.

— Dar Freddie şi Horatia sigur se întreabă de ce nu am coborât deja.

— Mi-am dat seama că majoritatea oamenilor sunt prea prinşi cu probleme lor mărunte ca să mai aibă timp de ale altora.

Caroline pufni.

— Ai cunoscut-o pe Horatia? Trăieşte pentru ce fac ceilalţi.

— Dar o lecţie de vals nu poate dura aşa de mult.

Auzea rareori vocea mamei ei în cap, dar Caroline o auzi acum clar ca o trâmbiţă.

„Îţi ia ani să construieşti o reputaţie. Şi o distrugi în câteva secunde”.

— Trebuie să plec.

— Atunci pleacă dacă trebuie. Ca şi cum îşi dezminţi vorbele, o prinse de încheietură. Dar să ştii că pleci doar pentru că ţi-e frică.

— De tine? Ea îşi trase mâna înainte ca el să simtă că tremura. Te asigur, domnule, că nu mi-e frică!

— Atunci, dacă ţi-e teamă doar de cenzura prietenelor tale, spune-mi că o să te întâlneşti cu mine mai târziu pentru un vals.

— Mai târziu?

— Da. Când pendula o să bată ora trei, prietenele tale o să doarmă, iar tu o să fii aici.

— Atunci o să fii şi tu aici, singur.

— Sigur că da, spuse el urmărind-o cu privirea. O să fiu aici.

Caroline simţi cum era trasă în jos ca o undiţă. Se năpusti spre scări. În fugă, nu se opri până ce nu închise uşa camerei. Apoi se rezemă de ea cu inima încă bătându-i nebuneşte. Era cât pe ce să rămână acolo, în sala goală cu Lawrence…

„Nu, nu, nu. E domnul Sinclair!”

Trebuia să se gândească din nou la el în felul ăsta. Era prea nebunesc să nu păstreze distanţa formală între ei. Părea o protecţie fragilă, dar era tot ce avea.

Oricum, îşi făcuse griji degeaba că Frederica şi Horatia se întrebaseră de ce nu venise şi ea imediat în cameră. Prietenele ei nu păreau să îşi fi dat seama că era ceva în neregulă.

„Probabil că s-au gândit că unul dintre fraţii mei a rămas cu mine şi cu Lawrence în sala de bal”.

Nepăsătoare, Frederica şi Horatia vorbeau şi

chicoteau, cooperând cu Alice, dar mai degrabă ignorând-o pe femeia suferindă care le ajutase să se dezbrace de rochii şi să ia pe ele cămaşa de noapte.

— Declar că a fost o noapte foarte veselă, Caro. Aproape ca o petrecere mică în casă, zise Freddie în timp ce se urca în patul în care Caroline dormea de obicei singură.

De fiecare dată când prietenele ei rămâneau peste noapte, ea renunţa la patul uriaş şi dormea în patul de zi, care era înghesuit sub un pervaz mare, la fereastră. Horatia dădea ghionturi când dormea, iar Freddie sforăia din când în când. De aceea, Caroline nu simţise că se sacrificase vreodată renunţând la patul ei. Dormea mai bine singură.

„La fel de singur cum o să fie domnul Sinclair la trei noaptea”.

— Ei bine, nu aş fi crezut dacă nu aş fi văzut, spuse Horatia, dar domnul Sinclair s-a descurcat…

— Chiar bine? continuă Frederica plină de speranţă.

— Mai mult sau mai puţin adecvat, încheie Horatia. Oricum, Caro, domnul tău Sinclair o să supravieţuiască balului.

— Nu e al meu.

„E Lawrence al meu. Nu, nu, nu!”

Îşi puse mâna la tâmplă de parcă ar fi vrut să-şi alunge din minte nedoritul nume.

— Mulţumesc. Aţi fost de mare ajutor cu exersarea dansului.

— Am fost bucuroase să o facem, aşa-i, Horatia?

— Tu ai fi fost şi mai bucuroasă dacă ai fi putut dansa cu Benjamin, pun pariu, zise Horatia cu viclenie în timp ce se strecură pe partea ei de pat şi trase cuvertura. Lui Freddie îi place un pic de cântăreţul la vioară al familiei voastre, Caro. Dintotdeauna i-a plăcut.

— Oh, pfiu! Nici gând, ripostă Freddie, însă roşeaţa de pe faţa ei îi contrazise vorbele. Pur şi simplu admir… talentul lui Ben la vioară. Atâta tot.

— Şi atunci de ce te-ai purtat ca o gâscă aiurită când ţi-a cerut să dansezi cu el la Lord Frampton? zise Horatia cu

un căscat care îi schimbă vocea.

— Nu sunt o gâscă. Sau sunt, Caro?

— Bineînţeles că nu, draga mea, răspunse Caroline din reflex. Doar ai fost foarte impresionată.

— Ei bine, numai din pricina faptului că Benjamin e… Ei bine, el doar… Oh, la naiba cu toate astea! Pur şi simplu nu sunt obişnuită cu atâtea invitaţii, zise Freddie. Mai întâi Lord Rowley, acum fratele lui care.

Frederica nu glumea. Nu avea nici strop de vanitate în ea. Chiar era ameţită de atenţia bărbaţilor care se apropiaseră de ea după debut. Când Horatia nu mai spuse nimic, Caroline crezu că fumega puţin din pricină că, dintre ele două, Freddie primise cea mai mare atenţie din partea bărbaţilor de când îşi făcuseră intrarea în societate.

Dar când tăcerea se prelungi la jumătate de minut, Caroline îşi dădu seama că respiraţia Horatiei încetinise şi era ritmată. Deja adormise.

— Noapte bună, Freddie.

Frederica făcu semn de noapte bună cu degetele ca să nu îi deranjeze somnul prietenei sale. Apoi se băgă în pătură până la bărbie şi i se alătură Horatiei în lumea viselor.

Alice trase pătura de la patul de zi şi umflă pernele pentru Caroline.

— Aţi petrecut o seară frumoasă, milady?

— Da.

Caroline nu putea să-i spună cameristei sale că de-abia scăpase în acea seară frumoasă cu reputaţia intactă.

— Cum să nu aveţi o seară frumoasă cu domnul Sinclair acolo…

— Şi cu fraţii mei, zise Caroline. Apoi adăugă pentru a păstra măsura: Şi cu prietenele mele.

— Oh, da, ce petrecere mare trebuie să fi fost! Foarte bine, atunci. Domnul Dudley – vi-l amintiţi, milady – a fost primul lacheu atâta vreme, doar că acum e valetul domnului Sinclair de când acesta a venit în casa Lovell. Vi-l amintiţi, milady?

— Da, desigur.

Cine putea să uite un lacheu aşa de neîndemânatic încât să scape o lingură în rochia unei invitate? Caroline era sigură că tatăl ei s-ar fi descotorosit de mult de Dudley dacă tânărul nu ar fi fost nepotul lui Price. Nici măcar tatăl ei nu voia să se bage în treaba majordomului în privinţa personalului. Price era mâna dreaptă a lui Lord Chatham în chestiunile domestice. Casa Lovell ar fi scăpat lucrurile de sub control fără domnul Price la conducere.

Dar majordomul ar fi făcut bine să îşi ţină nepotul din scurt.

— În fine, continuă Alice, Dudley spune că i-ar plăcea să fie promovat ca valet permanent.

— O avansare permanentă nu are sens; domnul Sinclair e doar un oaspete temporar al lui Lord Bredon.

Şi oricum, după povestea cu lingura, era mai bine de dorit ca Dudley să fie ţinut departe de masă.

— Totuşi, Dudley zice că nu a mai slujit niciun domn aşa de fin şi de amabil ca domnul Sinclair, insistă Alice.

— Dudley nu a mai fost valetul nimănui înainte, aşa că nu se poate pune la socoteală, ripostă Caroline.

— Aşa e. Doar că, atunci când eşti servitor, ajungi să te pricepi la oameni. Îţi dai seama cum sunt ei în mintea şi în inima lor. Sunt cei pe care îi slujeşti pentru că asta e treaba ta şi încerci să nu îţi pese când ei se poartă cu tine de parcă ai fi o mobilă. Şi mai sunt aceia pe care îi slujeşti fiindcă apreciază ce faci pentru ei şi te fac să simţi că munca ta valorează ceva. Ştiu că nu pare mult, dar pentru cei ca noi e o mare diferenţă.

— Diferenţa între demnitate şi munca de rob, zise Caroline gânditoare.

Lawrence, care observase chiciura sclipind în iarbă şi suflul calului, era genul care ar fi simţit eforturile lui Dudley chiar dacă nu erau ele dintre cele mai stilate.

— Sper că eu nu te-am tratat ca pe o mobilă.

— Oh, nu! Sunteţi întotdeauna amabilă, milady. Nu ca alţii cărora nu le dau numele.

Alice îşi dădu ochii peste cap în direcţia siluetei adormite a Horatiei. Caroline zâmbi. Alice întotdeauna

exprima ce avea pe suflet chiar şi când nu o spunea în cuvinte.

Când camerista ei începu să o dezbrace, Caroline îi făcu semn să o lase.

— Te-am ţinut deja prea târziu. Când ai început munca de dimineaţă?

Alice ridică din umeri.

— Întotdeauna îmi încep ziua la răsăritul soarelui, milady.

— Atunci du-te la culcare, Alice. Dansul mă agită. Cred că o să mai stau puţin.

— Dar milady…

— Rochia asta e destul de uşor de scos. Am doar un nasture sau doi de desfăcut. Pleacă! Îţi meriţi din plin somnul.

Camerista murmură nişte mulţumiri, făcu o reverenţă şi plecă. Caroline stinse lampa şi se aşeză pe micul balansoar de lângă foc. Spera că flăcările hipnotizante o s-o liniştească, dar ceva ce spusese domnul Sinclair îi tot revenea în minte. Frederica încă nu sforăia. Chiar şi cu riscul de a o trezi pe prietena ei, Caroline avea ceva să-i spună.

— Freddie?

— Hm?

Din tonul ei somnoros, era clar că Frederica aproape adormise.

— Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să *nu* accepţi cererea lui Lord Rowley la vals.

— De ce?

Nu prea putea să-i spună că domnul Sinclair o rugase fierbinte să o convingă pe Freddie să-l refuze pe Rowley. Ea doar avea să întrebe de ce, iar Caroline nu avea niciun motiv.

Doar sincera grijă din ochii lui Lawrence.

— Dacă îi oferi vals, atunci îi dai aproape întreaga ta seară, răspunse Caroline. Dacă o să întâlneşti pe cineva la bal cu care îţi face plăcere să petreci mai mult timp decât cu Lord Rowley?

— Mă îndoiesc.

Nici Caroline nu se aşteptase ca întâlnirea cu Lawrence să-i strice planurile, dar, chiar dacă voia sau nu să admită, aşa se întâmplase.

— Dar Ben?

— Înainte să cobori, Horatia a spus că Benjamin doar mă tachina. Probabil că are dreptate. Întotdeauna are, zise Freddie de parcă voia să se convingă. Ben întotdeauna m-a tachinat.

— Asta se întâmpla când erai mică. Acum eşti femeie, spuse Caroline. Ben înţelege mai greu unele lucruri, e întotdeauna prins cu muzica lui sau cu alte pasiuni, dar chiar şi el e conştient de felul în care ai înflorit.

— Poate că aşa e, şopti Frederica.

— Nu m-aş mira dacă fratele meu ţi-ar trimite un buchet de flori de câmp.

— Eu da. Mă tem ca nu cumva să vină peste mine iar cu afurisitul lui de insectar. Îţi aminteşti când a aruncat cu o chestie neagră spre capul meu şi a strigat „greier”?

— Sunt sigură că acum Ben regretă.

— Aşa ar trebui. Mi-am rupt o grămadă de păr înainte să mă calmeze şi să-mi arate că nu era decât un ghemotoc de aţă. Frederica părea mai indignată ca oricând, dar Caroline bănuia că Horatia avusese dreptate în privinţa unui lucru: Freddie nu ar fi protestat atât dacă nu-i plăcea câtuşi de puţin de Ben.

— Incidentul cu greierul a fost cu mult timp în urmă. E datoria ta creştinească să-l ierţi, îi aminti Caroline. De ce nu îi oferi lui Ben dansul de la cina lui Lord Frampton? Ar fi un fel tare drăguţ de a-i arăta că nu îi mai porţi pică.

— Nu pot să fac asta, Caro. Deja am acceptat cererea lui Lord Rowley. Nu prea mai pot să refuz acum, nu-i aşa?

— Când ai acceptat?

— A trimis o scrisoare simpatică după ziua în care am petrecut timp împreună la Academia de Arte. A repetat invitaţia pentru vals şi i-am zis servitorului său să aştepte să-i răspund. Aşa că i-am scris pe loc, spuse Frederica. A fost greşit?

— Nu, presupun că nu, zise Caroline, dorindu-şi ca domnul Sinclair să nu îi fi strecurat atâtea griji în minte. Îl ştia mai bine pe Oliver decât pe domnul Sinclair. Familia lui Oliver şi a ei fuseseră prietene de generaţii; moşiile lor de la ţară erau una lângă alta. Şi trecuseră doar câteva săptămâni de când Lawrence Sinclair călcase în salonul din casa Lovell. Nu îl cunoştea chiar deloc.

„Dacă vreţi să-l cunoaşteţi, mai întâi aflaţi prin ce întâmplare tragică a trecut”, o sfătuise ucenica aceea a croitoresei.

Caroline îşi puse braţele peste piept. Poate că nu voia să-l cunoască.

Puţinul pe care îl ştia o neliniştise destul. Domnul Sinclair o făcuse să nu se mai gândească la viaţa independentă pe care sigur o voia. Pentru câteva zile, uitase despre dorinţa de a-şi face bagajele şi de a avea aventuri. Nu mai era interesată de străinătate şi de lucrurile neobişnuite şi se trezi că era implicată adânc în viaţa de zi cu zi.

Nu putea permite aşa ceva.

În plus, Rowley îi ceruse doar un dans Fredericăi, doar plăcerea de a o avea alături la cina care urma. Ce era rău în asta? Domnul Sinclair trebuia să treacă peste acest lucru.

„Aşa cum trebuie să treacă peste faptul că o să se trezească singur la ora trei”.

Capitolul 11

Luarea deciziilor e ca o plajă. Nu îmi place prea mult la Brighton, dar ultimele mele alegeri nu sunt nici măcar la fel de ferme ca pietrişul de acolo.

Lawrence Sinclair, care îşi dorea să fie

pe orice plajă în loc să stea închis
în aceeaşi casă cu Lady Caroline Lovell

Pendula anunţă sfertul de ceas. Când ultimul ecou se risipi, tot ce putu auzi Lawrence fu vântul prin cornişe şi câteva scârţâieli surde în timp ce casa se adâncea în noapte.

Apoi casa Lovell deveni tăcută ca o biserică.

„Nu vine”.

Oftă. Nu era niciun motiv pentru care ea să nu o facă. El se întrecuse cu gluma. Trebuia să plece de dimineaţă şi să-şi caute o locuinţă în altă parte. Fusese generos din partea lui Bredon să îl găzduiască atât cât o făcuse. Orice i-ar fi datorat Bredon, ultimul lucru pe care-l voia Lawrence era să iasă din graţiile lui.

În plus, chiar şi când locuise în casa Lovell, nu i se permisese să stea prea mult timp cu Lady Caroline. Să treacă pe lângă ea pe hol ori să o vadă la capătul îndepărtat al mesei devenea din ce în ce mai chinuitor. Cu cât petrecea mai multă vreme în familia lui Bredon, cu atât devenea mai conştient de originea lui. Nu avea nici etichetă, nici vreun mare haz. Poate că se născuse într-o familie bună, dar viitorul era neclar în cel mai bun caz. Mai ales de când auzise că unchiul lui încă era sănătos şi voinic, stătea în Londra şi îşi căuta o soţie. Putea fi lesne înlocuit de un copil mic; nu putea conta pe moştenire în niciun fel. Nu avea ce să-i ofere unei femei cum era Lady Caroline.

Lawrence se simţi puţin ca Moise pe partea greşită a Iordanului. Vedea Pământul Făgăduinţei, dar nu putea să ajungă acolo.

Încă spera că ea avea să vină.

După alt sfert de oră, luă lumânarea în mână şi se ridică să-şi târâie picioarele înapoi în cameră. Dar, când se apropie de scară, lumina altei lumânări trimise un fascicul de lumină care răzbătea până în sala de bal. Se auziră paşi uşori pe trepte şi, spre surpriza lui, apăru Caroline.

— Ai venit, zise el cu voce şoptită.

Pieptul i se strânse în mod ciudat.

— Da, ei bine… Părea că îi era greu să se uite în ochii lui. Mă aşteptam să fi renunţat până acum şi să fi plecat la culcare.

— Deci ai venit doar pentru că ai crezut că nu sunt aici?

— Nu, am crezut doar că o să fii… speram să nu fii… îşi aşează lumânarea pe măsuţa de alături şi se duse în centrul încăperii. Voiam să spun că eram sigură că o să fii aici doar dacă eşti serios.

— Nu sunt în niciun fel, ci doar serios.

— În privinţa valsului, adăugă ea degrabă.

— Desigur. Caroline părea un pic tulburată. El nu voia să-i provoace niciun disconfort. Nici într-o mie de ani. Dar faptul că prezenţa lui îi zdruncinase calmul îi mergea la inimă, şi nu ştia de ce.

— În ce privinţă aş mai fi putut fi serios în afară de a dansa vals?

— Într-adevăr, viitorul bal al lui Lord Frampton e singurul motiv pentru care suntem aici. Ea îşi încrucişă braţele la piept de parcă îl sfida. Dar, din tonul ei, Lawrence înţelese că ea doar voia să se convingă singură că aşa era, dar nu prea reuşea.

— Dacă mi-ai fi cerut să vin aici pentru că erai serios în altă privinţă, o asemenea întâlnire ar fi fost…

— Nepotrivită? o ajută el. „Într-un sens pozitiv”, se gândi.

— Exact. Ea clătină ferm din cap. Mai mult ca orice, nu trebuie să ne purtăm nepotrivit.

— Nu, nu o să ne purtăm aşa, promise el şi se apropie.

Ea îşi lăsă braţele în jos, dar mâinile îi tremurau pe marginile diafane ale rochiei.

— Dacă ne-am purta necuviincios, ar fi foarte urât.

— Nu am vrea una ca asta.

Ea încetă să se mai frământe şi, în sfârşit, se uită în ochii lui.

— Nu. El păşi mai aproape, suficient de aproape ca să audă o tresărire în respiraţia ei. Cu siguranţă că Mai

aproape”. Nu am…

Ea îşi înălţă bărbia şi îşi desfăcu buzele.

— …vrea…

Respiraţia ei dulce îi mângâia buzele ca un fulg.

Gura ei era aşa de aproape că ar fi putut s-o guste. Dacă s-ar fi aplecat doar un pic, nu ar mai fi fost niciun spaţiu între ei. Nu mai văzuse niciodată ceva aşa de frumos ca Lady Caroline. Doar să îi fie alături îl făcuse mai puternic. Şi mai slab. Nu pretinse că înţelegea paradoxul. Doar ştia că aşa era.

Dacă ar fi sărutat-o, totul s-ar fi schimbat. Nu s-ar mai fi putut întoarce la vremea în care nu împărţiseră aceeaşi răsuflare. Din acel moment, ar fi avut o parte din ea pe veci. Dacă ar fi putut-o săruta pe Lady Caroline Lovell doar o dată, atunci timpul lui pe pământ nu ar fi fost irosit.

Îşi imaginase sau ea se înălţase un pic pe vârfuri?

Apoi, exact în secunda în care el îşi găsi curajul să-i atingă gura, ea se întoarse cu spatele, iar vraja se rupse.

— Dacă o să facem asta, hai să ne grăbim, zise Caroline, dintr-odată interesată de dans. Mai întâi, trebuie să stăm la o distanţă potrivită.

Lawrence se simţi de parcă ar fi fost lovit în stomac.

De un cal de tracţiune.

El şi Lady Caroline fuseseră pe marginea prăpastiei, dar ea părea hotărâtă să pretindă că acel moment nu existase.

„Poate că pentru ea nu a existat”.

El trase aer adânc în piept şi îşi întinse braţele.

— Sunt din nou întru totul la porunca ta. Cred că asta ai spus că vor toate femeile să audă, nu?

— Cumva, mă îndoiesc că mi-ai da ascultare.

El voise să spună: „Cere-mi să mă caţăr pe vârful muntelui St. Paul. Pune rămăşag cu mine că o să înot în Tamisa până la mare. Ar trebui să alerg de aici până la Snowdon şi înapoi pentru tine, milady? Doar spune!”

În schimb, el zise:

— O să-ţi dau ascultare.

Apoi luă prima poziţie de dans pe care o învăţase de

la ea mai devreme în acea seară.

Îşi dori să fi avut curaj să-şi exprime sentimentele. Nimeni care luptase cu el nu l-ar fi numit laş. Fusese dintotdeauna primul şi ultimul în orice bătălie. Dar, când venea vorba despre Caroline Lovell, tremura ca un fulg.

Dacă şi-ar fi găsit cuvintele să exprime ce simţea şi să i le împărtăşească, asta ar fi fost o declaraţie. Una pe care ea sigur avea să o calce în picioare.

Şi atunci totul se termina.

Speranţa nu era mare lucru, dar era tot ce avea. Câtă vreme ţinea totul sub control, încă putea spera.

— Ce doreşti să fac?

Sprâncenele ei se ridicară în semn de nelinişte.

— Dacă ţi-aş cere să pleci din casa Lovell şi să nu te mai întorci?

Iar luă o lovitură în stomac – de data asta, calul îşi adusese şi un prieten.

— Te-am jignit?

— Nu, răspunse ea oftând. Dar mă pui în situaţia în care risc oprobriul public dacă suntem găsiţi împreună. M-ai făcut să ignor tot ce am fost învăţată. Mi-ai tulburat pacea atât de rău încât nu am putut dormi. Nu ar fi trebuit să îmi ceri să mă întâlnesc cu tine în felul ăsta.

— Abia dacă o putem numi cerere.

În plus, ea luase hotărârea de a veni. El doar i-o ceruse. Ar fi putut ignora dorinţa lui.

— A fost cel puţin o provocare.

Chiar şi în lumina scăzută a lumânărilor, ochii ei scânteiau.

— Şi nu poţi rezista unei provocări.

— Oh, dar tu ai ştiut şi ai folosit-o împotriva mea, îl acuză. Cum aş fi putut să mă odihnesc ştiind că mă consideri o laşă pentru că am stat departe?

— Nu aş crede niciodată că eşti laşă. De fapt, mă îndoiesc că ţi-e teamă de ceva.

— Măcar nu mi-e frică de tine, spuse ea, şi clătină ferm din cap. Apoi siguranţa ei păru că se nărui. În plus, nu mi-ai zis tu că teamă nu are nimic de-a face cu laşitatea?

— Aşa e. Poate că nu avuseseră multe conversaţii, dar ea părea să-şi amintească multe lucruri din ce îi vorbise. Nu aş putea niciodată să fiu împotriva ta şi îmi pare rău că ţi-am tulburat pacea. Am doar intenţii bune faţă de tine.

„Mă rog, în cea mai mare parte”.

— Se spune că există un loc pavat cu bune intenţii, spuse ea păşind ca un linx în cuşcă, dar am senzaţia că niciunul dintre noi nu vrea să-şi petreacă vara acolo.

De fapt, Lawrence deja se simţea de parcă stătea cu un picior în iad. Nu putea suporta să fie departe de femeia asta. Şi nici ea nu părea să suporte să stea fără el.

— Îmi cer scuze. Pentru că îţi doreşti asta, o să plec imediat din casa Lovell.

El făcu apoi câţiva paşi pe podeaua de lemn ca să-şi ia lumânarea.

— Nu, stai!

Lawrence se întoarse cu faţa spre ea.

— Nu… ţi-am cerut să pleci, spuse ea, şi mai tulburată. Doar am zis *că aş putea* să ţi-o cer.

El clătină din cap.

— Când mi-ai zis că eşti schimbătoare ca o morişcă de vânt, chiar nu minţeai. Sunt depăşit, Caroline. Cum e? Să stau ori să plec?

— Vreau să… Vocea ei se stinse într-o şoaptă. Nu pleca.

— De ce?

Bredon îl avertizase că femeile îşi schimbau părerile la fel de des ca rochiile, dar Lawrence crezuse că exagera. Nu mai avea să se îndoiască niciodată de prietenul lui.

— Pentru că… pentru că nu am… Ea îşi înălţă braţele şi ridică din umeri de parcă şi ea era uluită de propria purtare. Pentru că încă nu ştii să dansezi vals.

— Până acum, profesoara mea nu prea a dat semne că ar avea chef.

— Atunci hai să începem lecţia de vreme ce suntem amândoi treji şi aici şi… Ridică din nou din umeri şi oftă. Fii atent, asta e doar ca să te descurci decent la Lord Frampton!

— Bineînţeles, milady.

Acum nu putea să îi spună Caroline. Ar fi putut să se supere din pricina momentului de intimitate, chiar dacă înainte fusese de acord.

— Îţi mulţumesc, continuă el.

— Aşa ar trebui să facă şi degetele viitoarelor tale partenere, spuse ea zâmbind pentru prima oară de când se întâlniseră în sala de bal cu lumini scăzute.

El rânji. Poate că era cea mai enervantă femeie pe care o cunoscuse, dar nu ar fi schimbat-o pentru nimic în lume. Era de ajuns să fie cu ea în aceeaşi încăpere.

— Cum începem?

— Ridică-ţi aşa braţul stâng.

El făcu aşa cum ea îi arătase şi, încet, ea îşi strecură braţul drept pe lângă braţul lui stâng. Era mic şi îngheţat. Lawrence îşi dori să-l ţină aproape de inima lui şi să-l încălzească, dar, după ce abia scăpase şi nu fusese dat afară, hotărî că gestul cel mai potrivit era să nu facă nimic din ce nu îi era dictat.

— Mâinile noastre împreunate formează o parte din felul în care trebuie să stăm. Acum îmi pun mâna stângă pe umărul tău, zise ea, de parcă descrierea mişcărilor lor cumva le fura intimitatea.

— Şi mâna mea dreaptă unde să o aşez?

*

„Chiar aşa, unde?” Doar faptul că îi ţinea mâna stângă o făcuse să tremure de parcă era un castron de aspic. Ea mai valsase cu câţiva bărbaţi, dar niciodată apropierea de unul dintre ei nu o făcuse să respire aşa de greu.

— Aşează-ţi mâna lejer pe talia mea.

Rochia ei dreaptă nu avea o talie bine definită, aşa că el o puse undeva la nimereală. Fără să se grăbească, de parcă era o iapă care s-ar fi putut speria la orice mişcare, îşi aşeză mâna pe cea mai joasă zonă a corpului ei de sub coaste.

— Eşti mai zveltă decât am crezut, spuse el încet.

— Acesta *nu* e un lucru potrivit de spus unei partenere. I se înroşiră obrajii. Dar, de vreme ce ne spunem lucruri nepotrivite, află că şi mâinile tale sunt mai mari decât am crezut.

Moda dicta ca mâinile şi picioarele unui bărbat să fie mici şi fine. La baza degetelor groase, Lawrence avea bătături aspre. Cu nişte mâini ca acelea, Lawrence ar fi putut arăta ca un lucrător pe docuri îmbrăcat elegant.

— E vreo problemă? întrebă el.

În mod surprinzător, ei îi plăcea acea asprime. El muncise cu mâinile acelea. Luptase cu ele. Lawrence însemna puterea ţinută sub un control ferm.

— După ce începem, o să-ţi foloseşti mâinile ca să imprimi direcţia în care să o luăm, o să conduci cu cea stângă şi o să apeşi uşor cu cea dreaptă.

El îi strânse un pic talia.

— Da, aşa îmi dai de veste încotro o luăm.

El o trase mai aproape până când nu mai rămase decât o distanţă de un deget între ei.

— Aşa?

— Nu chiar. Ea se dădu cu o jumătate de pas în spate. Trebuie să păstrezi o oarecare distanţă între noi. Altfel, o să ne încurcăm în picioare şi o să cădem împreună.

— Şi asta ar fi rău, să înţeleg.

— Foarte rău.

— De fapt, spuse el, şi îi rânji, mă pot gândi la situaţii mai rele decât să cazi pe mine.

— Domnule Sinclair!

Ea se trase din îmbrăţişarea lui.

— Lawrence, o corectă el calm. Şi eu o să-ţi zic Caroline pentru că ori suntem prieteni, ori nu suntem. M-am săturat de incertitudinea asta. Prietenii ar trebui să îşi spună ce gândesc fără să se teamă că jignesc.

— În mod normal, aş fi de acord. De fapt, se purtase groaznic cu el spunându-i să plece, după o clipă comandându-i să rămână, dar bărbatul o irita. Nu mai fusese niciodată aşa de neliniştită. Prietenii *ar trebui* să-şi

poată exprima gândurile, dar, dacă tu te gândeşti la… nu e acceptabil…

— Atunci prietenii ar trebui să vorbească şi despre asta. Dar pot să subliniez că *tu* ai fost cea care a adus vorba despre posibilitatea de ne împiedica şi a cădea pe jos împreună?

— Pfiu!

Avea dreptate. O spusese, dar fără să vrea să se subînţeleagă ceva nepermis, bineînţeles. Şi poate că el avea dreptate şi în privinţa celuilalt lucru. Prietenii ar fi trebuit să vorbească despre orice.

Problema era însă că nu îl simţea prieten. Nu ştia cum să numească ce simţea, dar era sigură că furnicăturile şi tremurai interior nu aveau nicio legătură cu prietenia.

El ridică braţele aşa cum ar fi trebuit pentru un vals.

— Continuăm lecţia?

Ori o făcea, ori trebuia să îi explice de ce era aşa de tulburată. Nu îi putea spune că o făcuse să se frământe teribil, aşa că veni în braţele lui şi începu să îi dea indicaţii despre paşii standard.

— Privirea înainte, îi ceru ea. Uită-te la mine, nu la picioarele mele!

— Cu plăcere.

Iar zâmbetul ăla al lui! Ar fi făcut orice pentru el dacă i-ar tot fi zâmbit. Caroline era recunoscătoare pentru lumina slabă a lumânării. După cum îi ardeau obrajii, se înroşise ca o şcolăriţă care se îndrăgostise prima dată.

Îşi amintea cum era. Când fusese o copilă, cu mult înainte să renunţe la convenţii şi să înceapă o viaţă de aventuri, se îndrăgostise puţin de Rowley. Se tot uita la el în timpul jocurilor de crichet. De multe ori, o făcea pe domniţa care avea nevoie de ajutor, astfel încât Rowley şi fraţii ei să o salveze de un dragon invizibil, care o ţinea captivă într-un hambar. Nici măcar atunci nu îi plăcea să fie salvată, dar asta îi permitea să se joace cu Rowley. Jurnalul ei din acele zile avea pagini întregi pe care scrisese „Lady Rowley, Lady Rowley, Lady Rowley”. Sau, dacă se simţea mai atrasă de Oliver în vreo zi, scria pe marginea paginilor,

într-o mare de inimi şi flori, „Caroline Rowley”.

Dar genul acela de iubire timpurie nu era ce simţea acum. Laolaltă cu frustrarea şi acel talmeş-balmeş de emoţii, creştea în ea ceva asemănător cu afecţiunea.

„Pentru Lawrence Sinclair, dintre toţi oamenii”.

Nu înţelegea această afecţiune, dar asta nu însemna că nu era adevărată. Şi trebuia evitată cu toată puterea pentru că altfel planurile ei pentru o viaţă aventuroasă s-ar fi năruit de-a binelea.

— Am tot repetat mişcarea asta de ceva vreme, spuse Lawrence. Asta înseamnă valsul?

— Nu, desigur că nu. Asta e doar pasul întâi pe care pari că l-ai învăţat oarecum.

— Oarecum? Asemenea laude mă fac praf.

Ea îl lovi uşor pe umăr.

— Te descurci îndeajuns de bine. Acceptă complimentul. Acum poţi să mă conduci prin cameră, întorcându-te un pic pe călcâi la fiecare pas. Ah! Exact aşa.

Lawrence începu să fredoneze valsul din Sussex în timp ce se învârteau.

— Cum ştii melodia asta dacă nu ai fost niciodată la un bal?

— Când eram în armată, mă ofeream adesea voluntar în afara sălii de bal.

— Ca să eviţi să dansezi.

— Corect. Dar nu puteam să evit şi muzica. Cântecul ăsta mi-a rămas în minte.

Acea melodie în trei pătrimi era îndeajuns de bună pentru a-i ţine împreună. Caroline îi arătă apoi cum să o conducă în cerc şi cum să învârtească împreună prin încăpere. Lawrence chiar reuşi să-şi amintească mişcarea sus-sus-jos care îi ajuta să se mişte în perfectă armonie.

Lecţia ei de dans era un succes, dar adevăratul motiv pentru care se aventurase singură în acea sală de bal se veştejise într-un colţ de cameră ca o floare tristă de pe tapet. Era departe de a afla întâmplarea tragică prin care trecuse Lawrence şi, prin urmare, nu îl cunoştea mai bine decât atunci când venise. El dansa acum îndeajuns de bine

ca un pic de conversaţie să nu îi distragă atenţia de la paşi.

— Ai pierdut mulţi prieteni în armată? se aventură ea, presupunând că aşa ar fi aflat tragedia.

— Da.

„Taciturn, ca de obicei. Ei bine, la ce te aşteptai?”

— Şi te-a afectat profund?

— Cum altfel?

Era ca şi cum ai vrea să storci sânge dintr-un nap.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu chiar. Nu e o poveste plăcută. El începu să fredoneze mai tare.

— Crezi că nu pot să ascult aşa ceva pentru că sunt femeie?

— Nu, ci pentru că eşti o fiinţă umană cu simţul decenţei. Orice ar fi fost războiul a fost rareori decent. Ceea ce am făcut în armată a fost pentru regele şi ţara mea şi în special pentru soldaţii care luptau alături de mine. Am acceptat ce a fost şi nu am nevoie să mă mâhnesc amintindu-mi de asta. O conduse într-o serie de întoarceri cu braţul destul de rapid, iar ea ameţi binişor.

— E ceva obişnuit să pui întrebări aşa de personale partenerului în timpul valsului? întrebă el.

— Nu, recunoscu ea. De fapt, nu e deloc ceva obişnuit să pui întrebări personale în general, dar voiam să te înţeleg mai bine.

— Nu sunt multe de înţeles. Sunt un bărbat simplu, Caroline.

— Mă îndoiesc. Deşi continuară pătrunşi de dansul lor, sala de bal parcă începu să dispară. Tot ce vedea era bărbatul din faţa ei. Rareori mi-a fost dat să întâlnesc pe cineva aşa de dificil ca tine.

— Şi vrei să mă cunoşti?

— Da. Apoi, pentru că asta suna prea mult a declaraţie de afecţiune, ea adăugă imediat: Ca pe un prieten, desigur.

— Atunci întreabă-mă ceva şi o să încerc să-ţi răspund.

Pentru că serviciul lui în armată nu se încadra la

capitolul tragedie, Caroline fu forţată să caute altceva. Rămăsese doar familia lui.

— De ce nu te-ai întors acasă după ce ai revenit de pe continent?

— Sincer?

— Altfel de ce aş mai fi întrebat?

— Pentru că *tu* te afli în Londra, zise el, nepăsându-i de faptul că făcea o declaraţie. De când te-am cunoscut, nu mai suport să fiu unde nu eşti tu.

Sentimentul de afecţiune din ea se înfierbântă, dar îl temperă.

— E prea îndrăzneţ pentru un prieten.

Ochii lui spuseră că era mai mult. Valsul lor încetini şi se opri, dar rămaseră îmbrăţişaţi, cu degetele înlănţuite şi cu mâna lui grea pe talia ei.

— Poate că te-ai înşelat când ai spus că suntem prieteni.

— Poate.

Se lăsă tăcerea, iar ea se temu că, dacă nu o umple cu ceva, un lucru teribil de serios – nu ştia exact ce anume – era pe cale să se petreacă. Şi pe care nu l-ar mai fi putut şterge.

— Să fiu sinceră, nu ştiu ce simt pentru tine. Eşti chiar nesuferit uneori.

— Aşa mi s-a zis. El zâmbi în timp ce rosti asta, iar zâmbetul păru că alungă din seriozitatea aceea groaznică.

— Vreau doar să te cunosc mai bine, Lawrence.

Îl întrebase pe domnul Price dacă Lawrence trimisese vreo scrisoare către casa Ware, dar majordomul spusese că domnul Sinclair nu scrisese niciuna. Era mai mult decât straniu că nu le scrisese celor de acasă pentru a le da de ştire că era din nou în siguranţă, pe teritoriul englez.

— Ca să te cunosc mai bine, vreau să înţeleg de ce nu te-ai dus la Ware. Nici măcar într-o scurtă vizită.

El se încruntă şi afişă o expresie implacabilă şi mohorâtă. Caroline hotărî că nu ar fi vrut să fie soldatul francez care l-ar fi întâlnit pe câmpul de luptă.

— Nu m-am întors la Ware pentru că nu sunt bine-

venit. Asta voiai să auzi?

Ea clătină din cap. Familiile nu erau în felul ăsta. Orice s-ar fi întâmplat, ea ştia sigur că părinţii o iubeau. Chiar şi când îi dezamăgise şi refuzase să accepte una dintre multele lor cerinţe, nu se îndoise niciodată că ţineau la ea.

— Probabil te înşeli în privinţa felului în care ai fi primit la moşia Ware.

— Oh, sunt sigur! rosti el. Şi nu mă înşel.

— Ai vrea… Uneori, pe mine mă ajută să vorbesc despre lucrurile dificile. Poate mi-ai zice de ce fam…

— Îmi pare rău că te-am reţinut şi nu ai dormit destul, milady. El îi dădu drumul la mână şi făcu un pas înapoi. Mulţumesc că m-ai învăţat valsul. Ar fi nepotrivit să te conduc în camera ta, aşa că o să aştept aici până când ajungi acolo. Noapte bună!

Era un refuz strigător la cer.

Ea fusese cea care îi respinsese pe alţii de nenumărate ori. Uneori, trebuia să fie chiar plictisitoare ca să scape de vreun peţitor nedorit. Dar niciun bărbat nu îndrăznise să scape de ea în felul ăsta.

Nimeni în afară de Lawrence Sinclair.

— Încearcă să nu calci pe nimeni pe degete la balul lui Lord Frampton, zise ea pe un ton înţepător. O să mă asigur că nu ai nicio şansă să calci pe ale mele.

Capitolul 12

Să încerci să pui distanţă între tine şi problemele tale nu funcţionează niciodată. Oriunde mergi, le iei cu tine. Imediat ce îţi faci bagajele, crezând că le laşi în urmă, eşecurile se strecoară în buzunarul tău şi te însoţesc în călătorie. Se agaţă cu ghearele şi călătoresc în amintirile tale. Se strecoară în visarea ta cu ochii deschişi când te aştepţi mai puţin. Capetele lor urâte se transformă în coşmaruri. Şi, din nefericire, nu le poţi pierde şi nici nu le poţi lăsa pe undeva de parcă ar fi vreun colet nedorit.

De asemenea, vin cu tine acasă.

Domnul Lawrence Sinclair, care şi-ar fi dorit
să aibă la fel de puţine probleme
ca posesiunile personale

Lawrence şi calul lui zburau pe deasupra păşunii proaspăt tăiate. Şoptind câteva injurii pe care unchiul lui i le-ar fi spus, se aplecă peste gâtul armăsarului. Cuvintele interzise păreau să facă animalul să fugă din ce în ce mai repede. Lawrence se ridică puţin în scara de la şa, genunchii susţinând ritmul săltat, astfel încât corpul lui să se mişte în perfectă armonie cu calul în galop.

Ralph sălta şi el în spatele lui, pe crupă, ţinându-se de talia lui Lawrence, extrem de entuziasmat. Băiatul ţipa din toţi rărunchii.

Vărului său nu îi era frică. Ralph ţipa întotdeauna când era incitat. Spunea că era ţipătul lui de bătălie de pict. Când Lawrence întrebase ce e un pict, Ralph îi explicase că erau bretoni de demult, care apăraseră îndepărtata insulă a Albionului de invadatorii romani. Când picţii se duceau la război, se ungeau cu drobuşor şi urlau că sunt nesupuşi.

Lawrence înţelegea partea cu strigătul de luptă. Când ţipau cât de tare puteau, prindeau curaj şi îi speriau îngrozitor pe romani. Dar nici în ruptul capului nu înţelegea de ce picţii credeau că vopsitul în albastru i-ar fi ajutat, dar Ralph era cel care ştia istorie. Lawrence îl credea. Dacă Ralph spunea că ei se colorau cu vopsea albastră, atunci aşa era.

— Mai repede! mai repede! ţipa Ralph. Nu era un călăreţ aşa de bun încât să reziste singur la o asemenea viteză. Dar asta nu-l împiedica să îl implore pe Lawrence să zboare pe deasupra câmpului de câte ori evadau amândoi de sub ochiul vigilent al tatălui lui Ralph, contele. Acum săritura. Sari!

Unchiul lui l-ar fi omorât dacă l-ar fi prins pe Lawrence făcând asta.

Dar lui Ralph îi plăcea fiorul de a sări peste un

obstacol. Cu cât era mai grea săritura, cu atât mai tare ţipa de bucurie.

— Oh, la naiba! ţipă Lawrence şi deveni atent la vânt.

Acum sau niciodată, se îndreptă către cea mai apropiată piatră la înălţimea pieptului. Pulpele puternice ale calului se strânseră sub ei şi brusc se treziră în aer. Ralph scoase din nou un ţipăt de pict – asta, dacă ei existaseră vreodată.

Şocul aterizării lor greoaie îl trezi din somn pe Lawrence. Probabil că îşi ţinuse respiraţia în somn pentru că trase adânc aer în piept. Inima îi bătea puternic în urechi. Înghiţi în sec şi se ridică.

Pentru o clipă, nu fu sigur unde se afla. Visul păruse aşa de real că aproape se aştepta să simtă mirosul de iarbă proaspăt tăiată de pe câmp şi sudoarea de cal. Dar nu se trezise pe moşia Ware la vârsta de 11 ani, tremurând în camera lui rece. Se afla în cel mai opulent dormitor pe care şi-l putea imagina.

Apoi îşi aduse aminte tot – anii vieţii lui galopând pe lângă el, accidentul, haitele de lupi de la pension, intrarea în cavaleria grea, plimbările pe continent alături de Bredon şi de Rowley şi, în cele din urmă, alergatul către ţinta greu de clintit, Lady Caroline Lovell.

Caroline cea ispititoare, ameţitoare şi de neatins.

Şi, odată cu acel gând care îl trezi la realitate, îşi aminti ce trebuia să facă în ziua aceea. Judecând după felul în care intra lumina prin ferestre, era cu mult trecut de prânz. Se ridică şi se îmbrăcă fără să-l mai cheme pe Dudley să-l ajute. Dacă voia să trăiască singur, atunci primul lucru pe care trebuia să-l facă era să nu mai aibă servitor.

Cu regret, Lawrence nu se strecură prin spatele casei Lovell să pună şaua pe unul dintre caii lui Bredon, deşi prietenul lui îi spusese adesea că avea la dispoziţie oricare dintre caii din grajdul lui Lord Chatham. Un cal era alt lux pe care nu şi-l putea permite. Să ai unul în Londra – fie la o trăsură, fie la o brişcă rapidă – era un avantaj al celor bogaţi. Lawrence nu era sărac. Avea îndeajuns ca să

trăiască în confort, dar trebuia în mod clar să renunţe la unele dintre lucrurile plăcute de care se bucurase în compania lui Lord Bredon.

Îl durea să plece din casa Lovell, dar trebuia. Caroline hotărâse să-l *cunoască,* iar el nu putea permite una ca asta. Sigur nu avea cum să-i placă ce avea să vadă. Cel mult spera să rămână cu o părere bună despre el.

Aşa că traversă oraşul pe jos. În Leicester Square, găsi un apartament la primul etaj al unei case care arăta respectabil şi care se afla pe o străduţă liniştită. Clădirile din jur arătau la fel, ceea ce îl asigura că nu avea să piardă prea mult timp uitându-se pe fereastră. La colţ se afla o brutărie, iar la o mică distanţă, un local unde putea să-şi ia cina.

Cel mai bine era că proprietara îi ceruse o sumă modestă, potrivită cu bugetul lui, pentru apartamentul mobilat. Cele trei camere erau prea umile ca să primească oaspeţi, dar erau curate. Doamna Abernathy chiar se oferise să vină săptămânal pentru curăţenie şi să schimbe cearşafurile.

Lawrence se hotărî că i se potrivea.

Bineînţeles că nu avea nicio şansă să dea peste Caroline în cartierul acela, dar îşi spuse că, de fapt, era o binecuvântare. Când o îndemnase să se vadă cu el în sala de bal în seara trecută, nu se gândise decât că o să se bucure să stea singur cu ea. Că avea să o ţină în braţe. Şi poate să o sărute. Dar o forţase prea mult.

Caroline forţase şi ea la rândul ei.

„De ce cred întotdeauna femeile că lucrurile se îmbunătăţesc dacă vorbeşti despre ele?”

Poate că ar fi izbutit să îi împărtăşească nişte poveşti de război, dar numai dacă le peria foarte mult. Nu i-ar fi putut spune niciodată cum se înstrăinase de familia lui. Nu zisese nimănui.

Nu mâncase nimic toată ziua, iar clopotul bisericii din apropiere bătu de ora trei, aşa că se hotărî să meargă la brutărie să ia vreo două chifle până la cină. Dar, când se apropie de colţ, zări trăsura cu blazonul Chatham. Bătrânul

Sedgewick, birjarul, moţăia, ca de obicei.

— Ce e asta? îl întrebă Lawrence. Unde sunt pasagerii tăi?

Sedgewick se trezi din somn tresărind şi îşi drese gâtul zgomotos.

— Milady şi camerista ei au intrat în minunea aia de brutărie.

Arătă spre magazinul de la capătul clădirii.

— Contesa?

Lawrence se îndoia că Lady Chatham îşi cumpărase vreodată singură produsele de patiserie.

— Nu, bineînţeles că nu. Excelenţa Sa e acasă şi primeşte vizite la ora asta. Mă refer la tânăra casei. Lady Caroline.

— Nu sunt brutării lângă St James Square? Ce face Lady Caroline aici?

— Probabil cumpără turte şi biscuiţi. Sedgewick ridică din umeri şi îşi se scărpină capul chel. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, tinere domn, nu încercaţi niciodată să ghiciţi de ce face o femeie un anumit lucru. Puteţi la fel de bine să întrebaţi de ce bate vântul.

— Asta sună ca un adevăr şi ca o experienţă dură, prietene, zise Lawrence, bătând uşor calul cu palma pe grumaz. O să-l iau în considerare.

Chiar atunci se deschise uşa brutăriei. Un individ cu pălărie care nu arăta deloc respectabil îşi trase borul peste ochi ca să-şi ascundă faţa şi se repezi afară din magazin, dădu colţul şi dispăru pe o alee întunecată de parcă îi luaseră foc pantofii.

— Ajutor! Oh, ajutor! Alice apăru în cadrul uşii. Ajutor, cineva! Crimă!

„Crimă?” Lawrence traversă strada într-un suflet.

— Ce s-a întâmplat? Caroline e bine?

Alice se încruntă la el.

— *Lady Caroline* e bine, spuse ea, corectându-l pe un ton mustrător că nu folosise corect numele stăpânei sale.

— Dar ai strigat crimă.

— Poate că nu a fost chiar o crimă, dar băiatul ăla

oribil i-a furat săculeţul doamnei mele. Şi nişte turte.

— Eşti sigură că e bine?

— Da, da. Doar s-a speriat, răspunse Alice, mişcându-se nervoasă de pe un picior pe altul. Repede! O să scape!

— Aşteaptă aici.

Lawrence fugi pe alee şi îl văzu pe individ când ajunse la o răscruce. Alergând şi mai tare, se apropie de el, reuşind să-l urmărească din priviri pe băiat în timp ce tot o lua la stânga şi la dreapta ca un iepure prin labirintul de alei şi de străzi. Tânărul poate că l-ar fi întrecut, dar un copil al străzii pe jumătate înfometat nu se putea compara cu un bărbat în puterea vârstei şi bine hrănit pe o distanţă mai mare. Lawrence îl prinse, îl înhăţă de guler şi îl legănă, ridicându-l în aer.

— Ce e asta? întrebă Lawrence cu un val de energie care încă îi inunda venele. Dar hotărî să îşi tempereze tonul când văzu că băiatul era mai tânăr decât crezuse. Hoţie ziua în amiaza mare! Pufni şi îl puse jos pe captiv, dar nu îi dădu drumul la guler. Un hoţ respectabil aşteaptă noaptea ca să-şi acopere faptele murdare.

— Dar ţi se face foame şi ziua, nu numai noaptea, nu?

— În privinţa asta ai dreptate. Dă-mi înapoi săculeţul doamnei. Poţi să păstrezi turtele.

Băiatul se scotoci în buzunar după săculeţ. Baierele îi fuseseră tăiate.

— Lasă-mă în pace, da? Băiatul se smuci, încercând fără succes să se desprindă din strânsoarea lui Lawrence. Nimeni nu dispreţuieşte un hoţ dacă fură de foame. Scrie şi în Biblie.

— Ce ştii tu despre Biblie?

— Uneori, mă furişez în biserică. Mai ales dacă plouă.

— Şi dacă tot eşti acolo, sigur te serveşti din cutia milei când nimeni nu se uită.

Băiatul îşi întinse larg mâinile.

— Cine e mai sărac ca mine? Vreau şi eu să ştiu!

— Sunt de acord, dar ar trebui să mergi la vicar dacă ai nevoie de pomană.

Băiatul se tot zbătu, încercând să se elibereze, dar din

nou fără succes.

— Poate că sunt hoţ, dar nu sunt cerşetor. Eu iau numai pentru mine şi ai mei.

Din nou, în ciuda a ceea ce se aştepta, Lawrence simţi o admiraţie amestecată cu invidie faţă de gândirea băiatului. Faptul că nu cerşea arăta că mai avea ceva demnitate sub pălărie aia.

— Pentru tine şi ai tăi, zici. Pentru cine furi?

Lawrence auzise că erau bande de copii ai străzii conduse de nişte bătăuşi care le luau băieţilor aproape tot din câştigurile lor necinstite. Apoi îi forţau pe băieţi să fure mai mult ca să aibă un acoperiş deasupra capului şi pentru un bol de fasole din mâncarea la comun. Dacă băiatul acela era sclavul vreunui stăpân, Lawrence nu avea să-şi mai găsească pacea până când nu îi trăgea acelui bărbat o mamă de bătaie şi îl dădea pe mâna unui judecător.

— Te-a forţat cineva să furi?

— Nu-mi zice mie nimeni ce să fac. Băiatul îşi strânse buzele. Doar că… am un fel de soră de care am grijă şi îi mai dau câte un bănuţ când pot.

Hainele băiatului erau subţiri, dar destul de curate pentru cineva care ar fi stat pe stradă. În plus, Lawrence observă că avea cămaşa cârpită în mai multe locuri. Îşi trecu degetul peste cârpeala de pe braţul băiatului.

— Bănuiesc că *acest fel de soră* are grijă de tine.

Băiatul oftă.

— Da. Are grijă de câţiva care nu au pe nimeni. Ştii, ne dă câte un colţ de pâine. Ne coase şi ne spală când avem nevoie. Chiar îmi dă şi doi bănuţi când are. Dumnezeu ştie că nici ea nu are de ajuns. Băiatul se încruntă. Dar asta înseamnă că nu pot să fac ceva frumos pentru ea din când în când?

— Ai furat ca să faci ceva frumos pentru cineva. Acestea sunt cele mai originale principii morale despre care am auzit în ultima vreme, zise Lawrence. Crezi că sora asta a ta ar fi de acord cu aceste metode?

Băiatul dădu cu piciorul în nişte pietre.

— Nu. Metodele mele nu prea merg, nu? Tu ai luat

săculeţul, iar eu m-am ales cu o mână după ceafă.

Lawrence clătină din cap.

— Vreau să spun că o persoană care ţine îndeajuns de mult la tine ca să te îngrijească s-ar putea supăra dacă furi pentru ea.

Băiatul afişă o expresie supărată.

— Când zici aşa, cred că ar putea înţelege greşit.

— Cine e sora asta a ta?

Lawrence se gândea să-i dea acelei doamne câteva lire ca să-i ajute pe băieţii ei de pe stradă.

— Oh, nu. O să mă pârăşti!

Băiatul nu îl implorase pe Lawrence să nu îl arunce în faţa judecătorului, dar în mod clar nu voia ca sora lui să ştie că furase săculeţul unei doamne. Urma aceea de ruşine îl salvă. Lawrence hotărî să îl ajute pe băiat.

— Nu o să-i zic binefăcătoarei tale ce ai făcut, promit.

— Binefă… Cum?

— Surorii tale. Nu o să-i spun despre această întâmplare nefericită, zise Lawrence. Acum tu şi eu mai avem ceva de discutat. Dacă te las liber, promiţi că nu mai furi niciodată?

Băiatul se uită chiorâş la el.

— Şi dacă aş promite, cine m-ar crede?

— Eu, îl asigură Lawrence. Tu mi-ai promite. Iar cuvântul unui bărbat e sfânt.

Băiatul se îndreptă de spate.

— Ai cuvântul meu!

— Atunci accept să te eliberez, spuse Lawrence cu o curtoazia formală pe care un ofiţer i-o oferea unui duşman învins. Şi te rog să îmi dai şi cuţitul pe care l-ai folosit.

— Nu, domnule, nu cuţitul meu! se tângui băiatul. Am nevoie de el.

— Ca să furi mai bine, pun pariu.

— Nu chiar, prea bunule domn. Am nevoie de el ca să mă protejez, insistă băiatul. Nu ştii cât de greu poate să fie pentru unul ca mine fără un cuţit în buzunar.

— Atunci o să-mi promiţi că nu o să mai foloseşti cuţitul ca să tai baierele de la săculeţul vreunei doamne?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Jur!

— Pe numele surorii tale.

— Pe sora mea, Mary Woodyard. Ah…

Băiatul îşi puse mâna peste faţă când îşi dădu seama că Lawrence îl păcălise ca să-i dezvăluie numele.

— Ah, da! Mary Woodyard. Cred că am întâlnit-o pe tânăra asta. E ucenică la *madame* Fournier, nu?

Lawrence şi-o amintea pe ucenica acelei croitoresei sub asediu din acel moment nefericit când venise să le ia pe Caroline şi pe prietenele ei de la magazin. Ochii măriţi şi buzele strânse ale lui *madame* Fournier o dăduseră de gol că era furioasă din cauza clientelor. Lawrence bănuise că biata ei ucenică avusese de suferit în locul lor după ce doamnele din înalta societate ieşiseră din magazin.

— Da, Mary lucrează într-un magazin de haine, dar nu te duce să mă dai de gol, domnule! Băiatul îşi frământa pălăria în mâini la fel de chinuit de remuşcări ca un căţeluş care tocmai îşi făcuse nevoile pe covor. Mi-ai jurat că nu o s-o faci.

— Şi sunt un bărbat care se ţine de cuvânt. Lawrence îi întinse mâna. Domnul Lawrence Sinclair. Tu eşti?

— Billy-Două-Degete. Băiatul îi strânse mâna cu seriozitate.

— Asta nu e numele tău adevărat.

— Ăsta-i numele meu.

— În regulă. De ce Două-Degete?

— Pentru că astea mi-au degerat iarna trecută, domnule. Atunci au început tovarăşii să-mi spună aşa.

„Tovarăşii”. Asta îl convinse şi mai tare pe Lawrence să-l ajute.

— Dacă vrei să renunţi la viaţa de pungaş, domnule Două-Degete, aş vrea să te angajez.

Băiatul clipi neîncrezător.

— Şi ce să fac?

„Chiar aşa, *ce?”* Lawrence deja se convinsese că nu avea nevoie de un servitor. Până acum, micul Billy îşi dovedise doar talentul la mici pungăşii. Şi apetitul pentru

turte.

— Vino în jurul orei de ceai pe Rathbone Street de lângă Oxford, la a doua casă pe stânga.

Băiatul îşi dădu jos pălăria şi îşi scărpină părul de culoarea morcovului.

— Când e asta?

— Când sună ceasul bisericii de ora cinci. Eu stau în casa doamnei Abernathy. Tu cere să fii dus la apartamentul de la primul etaj, şi îţi găsesc eu ceva de făcut până atunci. Plănuia să aibă şi un platou cu câţiva biscuiţi pentru băiat. Lawrence habar nu avea ce fel de serviciu îi putea oferi băiatului în afară de a şterpeli portofele. Dacă o mai ţinea aşa cu tăiatul baierelor de la săculeţ, pe Billy îl păştea mersul la Newgate. Hai, acum pleacă! Şi gata cu hoţia! Asta e o cerinţă obligatorie ca să te angajez.

Băiatul făcu o plecăciune adâncă şi complicată.

— Prea bine, Excelenţa Ta.

— Spune-mi domnul Sinclair.

Billy afişă un rânjet cu dinţi lipsă. Lawrence spera că era îndeajuns de mic ca să-şi fi pierdut dinţii de lapte, dar bănuia că, de fapt, îi pierduse fiindcă fusese bătut. Viaţa unui copil al străzii putea să fie, într-adevăr, dură.

Lawrence alergă înapoi la brutărie, unde o văzu pe Caroline aşteptând în uşa magazinului. Lângă ea, Alice, tulburată, încă blestema şi îşi flutura mâinile în aer.

Zona se aglomeră. Înconjurată de oameni de condiţie medie care îşi vedeau de treaba lor, Lady Caroline era ca un sticlete într-un stol de pitulici. Vecinătatea Leicester Square era perfect respectabilă, dar putea fi la fel de bine un continent străin în comparaţie cu aerul rarefiat din St James Square. Acolo era locul ei, în lux şi în splendoare.

Şi în siguranţă.

Cu toate astea, Lawrence îşi acceptase locul printre pitulici. Era un domn căruia viitorul putea doar să-i surâdă. Ea era fiica unui conte. Nu avea nimic să-i ofere.

„Nimic în afară de respiraţia mea. Nimic în afara sângelui care-mi pompează prin inimă. Nimic altceva în afară de adoraţia până la moarte”.

Era tot ce avea, dar nu era destul. Acum ştia asta. Fusese de ajuns să iasă din casa Lovell ca să vadă lumea aşa cum era de fapt.

Şi locul ei în ea. Dar şi-ar fi dat zece ani din viaţă ca să o fi sărutat cu o noapte în urmă.

Capitolul 13

Orientul, splendidul Est, insulele exotice... Cum aş putea să consider că am trăit cum se cuvine până când nu le văd cu ochii mei? Trebuie să mă concentrez pe ce vreau să văd mai mult. Vântul călătoriei, condimentele aromate, ochii negri, vocea aceea oarecum baritonală... La naiba! Bărbatul ăsta îmi invadează până şi sacrul meu jurnal!

din jurnalul lui Lady Caroline Lovell

— Uitaţi-l, milady! Se pare că v-a adus înapoi săculeţul, zise Alice bătând din palme. V-am zis eu că domnul Sinclair o să aibă grijă de asta!

— Eu mă tem că o să îşi dea seama că l-am urmărit de când a plecat din casa Lovell de dimineaţă, şopti Caroline.

Una era să-l urmărească pe Lawrence să vadă unde se ducea, şi alta era să-l prindă.

— Ei bine, putem spune că făceam cumpărături, dar ar putea să pară ciudat ca o lady ca dumneavoastră să umble prin cartierul ăsta la o brutărie, trebuie să recunoaşteţi.

Alice îi făcu semne largi lui Lawrence, de parcă el nu se îndrepta oricum spre ele.

— Opreşte-te! Caroline se simţea îndeajuns de expusă. Faci un adevărat spectacolul.

Dojenită, Alice lăsă mâna în jos.

— Adevărul e că nu credeam că bătrânul Sedgewick e în stare să mâne trăsura aşa de încet sau să coboare atâtea străzi fără să-i piardă urma domnului Sinclair.

Lui Caroline îi fusese teamă că aveau să îl piardă. Odată ce Lawrence dispăruse în casa aceea de pe Rathbone mai bine de o jumătate de oră, îşi dăduse seama că întrecuse măsura. Făcea ce spusese că o să facă. Îşi găsise altă casă în care să stea.

— Milady. Lawrence făcu o plecăciune din cap când se apropie. Sper că ai scăpat nevătămată în urma acestui nefericit incident.

— Sunt bine. Ea încercă să aibă un ton lejer, dar sentimentul acela de afecţiune părea a se adânci. Sunt doar surprinsă de hoţia asta.

— Înţeleg perfect. Asemenea lucruri nu prea se petrec în St James Square.

— Ei bine, nu prea se întâmplă, admise ea, nefiind prea sigură de ce asta e important. Mulţumesc pentru ajutor, domnule Sinclair.

El îi dădu înapoi săculeţul.

— Îmi pare rău că i-au fost tăiate baierele, dar pare să nu lipsească nimic din el.

— Cu siguranţă, Alice poate să-l repare, zise ea dându-i săculeţul menajerei. Vezi dacă găseşti ac şi aţă în trăsură!

— Milady, nu călătoresc cu… Alice făcu ochii mari când îşi dădu seama cu întârziere că Lady Caroline voia să discute singură cu domnul Sinclair. Dar, acum că mă gândesc, cred că am ceva care s-ar putea dovedi folositor. Mă duc imediat, milady.

Trăsura era la doar câţiva metri distanţă, dar le oferea lui Caroline şi lui Lawrence un pic de intimitate, cât să discute în condiţii decente.

— Deci să înţeleg că l-ai prins pe hoţ? întrebă ea.

— Da.

— Sper că nu l-ai rănit. Era doar un băieţel.

El îşi ridică privirea.

— Crezi că sunt genul care să bată un copil?

— Nu, bineînţeles că nu. „Oare bărbatul ăsta vrea să pară jignit?” Voiam să întreb dacă nu cumva l-ai lăsat să plece. Nu l-ai lăsat, nu?

— Ba da. Sigur agenda judecătorului e plină de criminali mai siniştri decât tânărul nostru care taie baierele săculeţului. Îşi prinse mâinile la spate, adoptând o postură rigidă de militar. Părul i se dăduse pe spate şi i se vedea cicatricea aceea subţire. Sper că nu te deranjează.

— Nu. Mă bucur că ai fost milos cu băiatul. Şi lui Caroline i-ar fi prins bine puţină milă. Spera ca el să zâmbească. Arăta foarte aspru când nu zâmbea, iar ea se temea că încă îi purta pică pentru că îşi băgase nasul în trecutul lui. Până la urmă, băiatul nu era aşa de fioros, deşi Alice a ţipat că a avut loc o crimă când i-a văzut cuţitul. Totul s-a petrecut aşa de repede, încât nu am avut timp să-mi fie frică.

— Voia ca tu să nu bagi de seamă că îţi lipseşte săculeţul până când nu venea momentul să plăteşti. Dar băiatul nu e prea bun la treaba lui.

— Treaba lui?

— Aşa se hrăneşte el, din hoţii, îi explică Lawrence. Nu cred că e rău. Doar înfometat.

— Atunci mulţumesc lui Dumnezeu că mie nu mi-a fost aşa de foame.

— Amin! Niciunul dintre noi nu ştie ce ar face dacă i-ar fi foame, zise Lawrence. Dar aş vrea să te întreb de ce eşti aici, milady.

— Chiar şi unei doamne i se face foame din când în când. Ea flutură din mână vag spre magazinul din spatele lor. Înţeleg că asta e o brutărie foarte bună.

— Şi ai trecut pe lângă zeci sau chiar mai multe locuri dintr-astea de la casa Lovell până aici. Dacă nu te-aş şti bine, aş bănui că m-ai urmărit.

Primul ei impuls fu să nege, dar când se uită în ochii lui negri, îşi dădu seama că numai adevărul funcţiona între ei doi.

— Prea bine; dacă vrei s-o spun, aşa o să fac. Da, te urmăream, admise. Dar numai pentru că mă temeam că o să pleci.

— Ţi-am zis că aşa o să fac.

Caroline oftă. Bărbatul ăsta reuşea tot timpul să îi

smulgă mărturisiri nedemne de o lady. Cuvintele îi rămaseră în gât, dar trebuia să le rostească.

— Speram să te conving să nu o faci.

— De ce?

Doar faptul că nu mai era nicio şansă de a-l întâlni pe scări sau de a-l vedea la cină îi strângea inima în piept. Deja era un gol acolo unde el fusese în viaţa ei. Dar nu putea să-i spună una ca asta.

— Eu… Fratele meu o să fie supărat. Prietenia voastră înseamnă mult pentru el. Lui Teddy o să-i fie greu… Din pricina plecării tale, vreau să spun. „Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! De ce mi-e aşa de greu să formulez o propoziţie coerentă?” Măcar ţi-ai luat rămas-bun de la Bredon?

— Plănuiesc să-i las o scrisoare de mulţumire în după-amiaza asta şi să-i explic noua mea situaţie, răspunse Lawrence. Doar pentru că nu mă mai bucur de ospitalitatea familiei voastre nu înseamnă că eu şi Bredon nu o să mai petrecem timp împreună.

Nu părea să-l deranjeze că nu mai avea să petreacă timp cu ea.

— Dar nu ai… Dacă nu m-aş fi uitat pe fereastra salonului… „Afurisitul ăsta de bărbat! Hai că pot şi eu să recunosc ce mă deranjează!” Nici de la mine nu ţi-ai luat rămas-bun.

— Ba da, mi-am luat. Azi-noapte. După ce m-ai învăţat vals cu atâta generozitate.

— Acela nu a fost un rămas-bun. A fost… „O pauză. O domolire. Dacă s-ar fi uitat cineva, ar fi fost un adevărat dezastru”. Aproape că m-ai dat afară din propria sală de bal.

— Îmi cer scuze dacă am părut nepoliticos.

— Nu ai părut, ci aşa ai fost.

— Dacă sunt aşa de neplăcut, de ce mă mai urmăreşti?

Nu ştia. Mintea ei nu fusese niciodată aşa de… năucită de un bărbat. Se dispreţuia pentru asta, dar părea că nu se putea abţine. Caroline făcuse o grămadă de lucruri

ridicole pentru Lawrence. Pe Freddie sau pe Horatia le-ar fi criticat aspru dacă s-ar fi gândit doar să urmărească un bărbat pe străzile Londrei cu trăsura familiei.

— Eram îngrijorată pentru tine, spuse ea în cele din urmă, ca să umple tăcerea neconfortabilă care se lăsase.

Sceptic, el se încruntă.

— Din câte ştiu, nu ai nici familie, nici alte cunoştinţe în oraş la care să stai. Dacă ai fi nimerit într-un cartier rău famat? Sunt zone în Londra unde o persoană decentă poate păţi ceva rău doar dacă merge pe acolo, îi explică ea, temându-se că semăna cu Freddie când începea să turuie, dar, la fel ca prietena ei, nu era în stare să îşi pună lacăt la gură. Din câte am văzut, până şi Leicester Square are tâlharii ei.

— Te asigur că nimeni nu o să-mi taie baierele, spuse el sec. Asta e adevăratul motiv pentru care m-ai urmărit?

— Nu îmi pot face griji pentru prietenul fratelui meu?

Zâmbetul ăla al lui – cum ar fi putut trăi fără el? – i se schiţă în colţul gurii.

— Oare cum am reuşit să cutreier continentul şi să mă întorc în Anglia fără ajutorul tău?

La replica lui, ea râse.

— Foarte bine. Ai dreptate. Evident că eşti în stare să ai grijă singur de tine.

— Mulţumesc, milady.

Acum zâmbea cu toată gura şi chiar şi cu ochii.

— Caroline, te rog, îl corectă ea. Îi plăcea cum îi spunea pe nume şi tânjea să-l audă. Când îi spunea Caroline, era tentată să alunece spre acele sunete adânci şi bogate ca o pisică doritoare de mai mult mângâiere. Nu aude nimeni că îmi spui pe nume.

— Eu pot să aud. Zâmbetul i se stinse. E mai corect să îţi spun *milady.* Mi-am luat prea multă libertate când am stat la casa Lovell.

Ea îşi muşcă buza.

— Eu parcă îmi amintesc că te-ai abţinut de la una.

Vocea lui deveni mai răguşită.

— Nimeni nu regretă asta mai mult decât mine.

— Ce regreţi, Lawrence?

Poate că el nu îi zicea Caroline, dar numele lui îi veni pe buze aşa de natural, încât nu mai putea să fie formală cu el.

— Ştii prea bine. Sau dacă nu ştii, nu eşti aşa de inteligentă precum am crezut.

Se înclină spre ea foarte puţin, dar privirea lui era aşa de intensă, încât îi aminti prima impresie despre el. Un leu în cuşcă având o privire de prădător. Era sigură că voia să o sărute. Nu se mai simţise aşa de sigură niciodată. Fusese aşa de aproape de asta în sala de bal! Chiar şi acum ar fi putut-o face chiar acolo, pe stradă, în faţa lui Dumnezeu şi a celorlalţi, doar pentru că avea chef.

„Ce blestem e un bărbat încăpăţânat pentru o femeie!”

Apoi el se îndreptă de spate, iar postura lui distantă de militar reveni.

— Milady, am mai multe regrete decât sunt în stare să împărtăşesc sau decât eşti tu în stare să auzi. Dar cel mai mult regret că ţi-aş fi pricinuit vreo durere.

Ea clătină din cap.

— Frustrare, da. Cu siguranţă, ai stârnit multă emoţie şi o infinită confuzie. Dar durere nu. „Sau doar ciudat de plăcuta durere de a nu avea ce îmi doresc”. Linişteşte-te, domnule Sinclair! Nu m-ai rănit.

„Nu multă vreme, oricum”. Refuzul lui de a-şi urma impulsurile încă o împungea.

— Atunci sunt mulţumit că ţi-am fost un pic de ajutor azi, spuse el. Ai nevoie să te însoţesc înapoi la casa Lovell?

Era tentată să spună da, dar, odată ce aveau să o găsească pe Alice în trăsură, conversaţia lor urma să fie şi mai oribil de pompoasă decât fusese.

— Nu, mulţumesc, zise ea, hotărâtă să îşi păstreze tonul voios. Oare cum am reuşit să mă descurc prin Londra fără ajutorul tău?

— *Touché,* milady. Dar poate o să-mi permiţi să îmi *fac griji* pentru sora prietenului meu?

Asta o făcu să zâmbească atunci când el plecă. Înalt,

suplu, cu o postură de războinic – la bărbatul ăsta te-ai tot fi uitat, chiar şi când pleca.

Caroline oftă. Nu reuşise să îl convingă să se întoarcă la casa Lovell ca oaspetele lui Teddy. Totuşi, considera că această întorsătură nesatisfăcătoare era doar de moment. Era mai hotărâtă ca niciodată să-l cunoască pe adevăratul Lawrence Sinclair.

„Apele liniştite sunt cele mai adânci”.

Ce bine ar fi fost să vadă măcar o dată leul afară din cuşcă şi să afle cine era Lawrence sub faţa lui înşelător de calmă! Dacă ar fi putut ghici de ce se controla aşa de sever şi dacă l-ar fi ajutat să se îmblânzească, ar fi fost o mare realizare.

Înainte, când începuse să se gândească la o viaţă aventuroasă în locul uneia obişnuite, dăduse peste povestea lui Antoine de Ville. În 1492, acesta fusese însărcinat de regele Franţei să se caţăre pe muntele Aiguille. Se spunea că era imposibil să urci pe acel munte, dar, cu un mare efort, Antoine de Ville o făcuse şi îşi înfipsese steagul pe vârful lui.

Cunoaşterea lui Lawrence Sinclair până în străfunduri avea să fie o aventură fără egal. Caroline era femeia care putea să cucerească un suflet de bărbat atât de inaccesibil.

După aceea, avea să vadă ea dacă voia să-şi înfigă steagul.

Capitolul 14

Oh, ce n-aş da să fiu un şoarece în buzunarul lui Dudley!

Caroline Lovell, după ce a descoperit că Lawrence Sinclair şi-a luat nu unul, ci doi servitori!

— Aici erai, Teddy. Te-am căutat peste tot.

Ultimul loc unde Caroline se aştepta să îl găsească pe

fratele ei, Edward, era în biroul tatălui lor, aplecat peste registrele groase ale contelui. Nu fusese genul care să se preocupe de coloane şi sume.

— Ce, Dumnezeu, faci aici?

Lord Bredon îşi trecu mâna prin părul de culoarea nisipului fără a reuşi să-l îndrepte. Apoi oftă şi închise registrul greu.

— Tata spune că e timpul ca eu să mă mai ocup şi de altele. Vrea să mă familiarizez cu administrarea moşiei. Se pare că restul familiei poate să treacă peste asta şi să se distreze, dar acum că mi-am încheiat educaţia, mă aşteaptă o mulţime de responsabilităţi.

Teddy nu mai arătase aşa de oprimat de când îl găsise învăţând pe rupte într-o vacanţă pentru examenele de la Oxford, iar ea nu putea rezista să nu-l tachineze puţin.

— Ah, riscurile de a fi moştenitor! Ce trist e să te aştepţi să devii Lord Chatham! Titlul de nobil te face să ai o viaţă aşa de lungă şi de împovărătoare, nemaipunând la socoteală toată bogăţia, onoarea şi privilegiile care vin la pachet.

— Lasă, că am şi treabă, nu numai beneficii, din câte văd, replică Edward.

— Mă îndoiesc că fraţii noştri se gândesc că viaţa o să le fie uşoară. În cele din urmă, o să fie siliţi să-şi croiască singuri drumul în viaţă.

— Dar o să-i ajut şi eu cât pot, spuse Teddy ursuz. Cine crezi că o să se ocupe ca Ben să aibă un stil de viaţă generos ca vicar prin vreo fermecătoare provincie? De unde o să aibă Thomas banii să-şi cumpere corabia aia afurisită despre care tot vorbeşte? Şi cine ştie ce o să hotărască Charles şi Harry să facă? Orice s-ar întâmpla, casa Lovell o să-i sprijine la fiece pas.

Aşa era viaţa. Bărbaţii puteau să-şi urmeze propriile interese şi să ia hotărâri pentru ei înşişi. Ba chiar erau sprijiniţi de familie în ce urmau să facă. Din nou, Caroline ar fi vrut să facă ceva pentru nedreptatea asta. Doar pentru că se născuse femeie, nu îi era permis să decidă ce să facă. Dar, în mod surprinzător, acum avea alte griji mult mai

presante. Cumva, fără să îşi dea seama, aduse vorba despre Lawrence.

— Da, eşti un adevărat stâlp de susţinere, Teddy, iar familia nu ar fi în stare să trăiască fără tine.

— Dacă încerci să îmi intri pe sub piele, trebuie să te străduieşti mai mult.

— Eu? Nici nu m-am gândit la asta. Ea clipi, făcând pe inocenta. Dar te-ai gândit cum ar fi pentru fraţii noştri dacă tu şi tata nu i-aţi sprijini? Ar fi lăsaţi de izbelişte, nu?

Edward se încruntă.

— Bănuiesc că da. De ce eşti aşa de îngrijorată despre viitorul lor… Ah, am înţeles! Se bătu cu un deget peste nas şi îi aruncă o privire cunoscătoare. Te gândeşti la Sinclair. Situaţia lui e oarecum aceeaşi cu a fraţilor noştri.

— Întotdeauna m-ai ghicit prea bine ca să mă simt confortabil, admise ea. Ai dreptate şi de data asta. Dar cazul domnului Sinclair e diferit faţă de al fraţilor noştri. Unchiul lui nu i-a oferit acelaşi gen de sprijin pe care Ben şi ceilalţi o să-l primească de la tine, asta e clar.

Faptul că Lawrence nu se simţea bine-venit acasă la el îi provoca o durere în piept. Caroline îi necăjea pe ai ei cu regularitate, dar nu o respingeau. Nu simţise niciodată genul ăla de respingere pe care o suferise Lawrence.

— Nu mi-aş face griji pentru Sinclair, zise Edward şi deschise registrul din faţa lui, aruncându-i o privire încruntată. E un bărbat foarte capabil.

— Capabil de ce anume? întrebă Caroline plimbându-şi degetele peste biroul masiv de mahon al tatălui ei, încercând să pară nepăsătoare. Nu mi-ai zis niciodată ce a făcut pentru a-ţi câştiga recunoştinţa eternă şi prietenia.

— Şi n-o s-o fac nici acum, spuse Teddy fără să-şi ridice privirea.

— De ce?

— Pentru că mai e cineva implicat şi, în plus, nu e povestea mea ca s-o împărtăşesc.

„Oliver”.

— Are de-a face cu Rowley, nu?

— Caro, dacă vrei să ştii aşa de multe, de ce nu-l

întrebi pe Sinclair?

— De ce eşti aşa de dificil? Frustrată, ea începu să meargă lent prin cameră. Ştii la fel de bine ca mine că mi-ar fi mai uşor să-mi deschid aripile şi să zbor spre lună decât să-l fac pe Lawrence Sinclair să vorbească despre el.

Edward râse.

— Ai dreptate, surioară. Nu e genul care să monopolizeze o conversaţie, aşa-i? Şi, dincolo de faptul că nu vorbeşte despre el, nici nu îi vorbeşte de rău pe ceilalţi. O virtute pe care recomand să o urmăm şi noi.

— Tu ar fi trebuit să fii vicarul, nu Ben, zise ea, dând din mână la auzul sugestiei lui moralizatoare. În plus, ştii că domnul Sinclair nu mi-ar zice nimic chiar dacă l-aş întreba. Ceea ce nu aş face oricum. Ar fi culmea impoliteţii să îi cer ceva aşa de personal.

— Asta e o atitudine de om mare. Ai aprecierea mea.

— Şi tu o ai pe a mea pentru că protejezi secretele prietenului tău, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Dar nu prea cred că ar fi vorba despre bârfă sau despre ceva nepoliticos dacă s-ar întâmpla să îi zici surorii tale preferate ce vrea să afle.

— Oricât de mult te-aş plăcea, spuse el râzând de gluma pe care o împărtăşeau, logica ta e uimitor de absurdă.

— Cum aşa?

— Nu o să-l întrebi nimic personal pe Sinclair, dar pe mine nu e nepoliticos să mă hărţuieşti.

— Eşti fratele meu. Impoliteţea nu înseamnă nimic între noi doi, zise ea încercând să nu-şi plângă de milă. Şi, oricum, nu ar fi o bârfă pentru că nimic din ce mi-ai spune nu ar ajunge la urechea altcuiva.

— Nu, Caro, zise el cu fermitate. Poate că îţi merge cu tata, dar eu sunt imun.

Ea se lăsă în scaunul de piele cu braţe, de lângă şemineul rece.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi aşa de supărătoare!

Teddy o studie o clipă.

— Simţi o afecţiune pentru Sinclair?

— Poftim? Nu. Caroline îşi dori ca obrajii să nu i se înroşească, dar fără succes. Acum *tu* eşti absurd.

— Da? Tu te-ai agitat aşa de tare să-l înveţi să danseze.

— Doar ca să-ţi fac ţie o favoare, spuse ea simţind că nu mai avea răbdare, chiar dacă era fratele ei preferat. De regulă, îl manipula mai uşor pe Teddy. Nu puteam să-l las pe prietenul tău să se facă de râs la balul lui Lord Frampton, nu? Şi, apropo, cu plăcere!

El scoase un „hm” care suna la fel de misterios ca atunci când tatăl lor îl prindea pe unul dintre ei că făcuse o boacănă.

— Doamna protestează prea mult, aşa zice eu.

— Bine. Caroline hotărî că era cazul să schimbe tactica. De dragul argumentului, să presupunem că ai dreptate şi sunt nebună după Sinclair. Părinţii noştri au tot aşteptat şi au aşteptat cu sufletul la gură ziua în care să îmi găsesc o partidă potrivită. De ce nu ar vrea *ei* să îmi spui de ce îi eşti dator? Până la urmă, dacă acţiunile domnului Sinclair l-au ajutat pe dragul meu frate, iar asta ar trebui doar să-mi crească pasiunea pentru acest bărbat.

— În primul rând, mă îndoiesc că părinţii noştri cred că Sinclair e eligibil.

— De ce nu? *Este* posibil moştenitor al unui conte.

— Nu m-aş baza pe asta, replică Edward. Dacă pariurile de la White înseamnă ceva, Lord Ware e pe cale să anunţe căsătoria lui cu o tânără dintr-o familie vestită pentru fertilitatea sa.

— Cine e?

Teddy clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să spun nimic şi am încredere că nu o să zici nimănui. E de ajuns că registrul de la White îi dă şanse foarte mici lui Sinclair să-l moştenească pe unchiul lui.

Caroline se ridică şi o luă din nou nervoasă la pas prin cameră.

— Oh, da, sigur, hai să considerăm oracol un registru de pariuri!

— În asemenea cazuri, rareori se înşală, o asigură Teddy. În plus, în privinţa presupunerii tale că povestea despre întâlnirea mea cu Sinclair i-ar da credit, să ştii că şi reversul e posibil.

Asta o opri pe loc.

— Nu poţi face genul ăsta de declaraţie şi apoi să taci mâlc. Acum chiar trebuie să-mi spui! Dar, orice ai zice, dacă domnul Sinclair te-a ajutat, nu am cum să nu mă bucur pentru ceea ce a făcut.

— Nu ai văzut faptele, spuse el blând.

— Oh, Teddy, o să ajung la Bedlam din cauza ta. Se aplecă peste birou să se uite în ochii lui. Poţi la fel de bine să taci; ştii că o să-mi spui în cele din urmă.

— Şi de ce aş face asta?

— Pentru că sunt sora ta preferată. Pentru că ştii că nu o să-ţi dau pace până când nu aflu. Şi pentru că ştiu să păstrez un secret, zise ea numărând motivele pe degete. Când el îşi dădu ochii peste cap, ea îşi îndreptă spatele şi îşi jucă asul din mânecă. În cele din urmă, nu i-am spus niciodată tatii cine i-a distrus trăsura în vara aia înainte să pleci pe continent. Sau cel puţin nu încă.

— Nu ai face-o!

Ea ridică din umeri.

— Tata era foarte ataşat de trăsura aia. Cea mai bună şi mai rapidă din ţinut, aşa zice. Ştii asta, nu? Pentru că tu şi Rowley aţi descoperit exact cât de rapid poate să meargă.

— La naiba! Ar fi trebuit să învăţ din episodul ăla să nu mai urmez orbeşte planurile lui Oliver.

— Deci Rowley *a fost* implicat în întâlnirea la care Lawrence… adică domnul Sinclair…

Edward se lăsă pe spate în scaun.

— Închide uşa biroului.

Ea îi dădu repede ascultare şi reveni pe marginea scaunului cu braţe.

— Dacă aud fie şi o aluzie la povestea asta pe undeva, o să ştiu pe cine să dau vina, zise el.

— Secretul tău merge cu mine în mormânt. Jur pe ce

vrei tu!

— Nu jura, nu e ceva potrivit pentru o lady.

— Nici eu nu sunt în jumătate din timp.

— În fine, îl imită Edward pe tatăl lor când nu era de acord cu ceva. Îmi ajunge cuvântul tău, Caro.

— Foarte bine. Ai cuvântul meu. Ea îşi aşează mâinile în poală să le liniştească, dar tremura pe interior. În sfârşit, avea să afle ceva important despre Lawrence. Când l-ai cunoscut pe domnul Sinclair?

— Într-o închisoare din Italia.

Caroline clipi des. Auzise că uneori oamenii plăteau să îi vadă pe nefericiţii de la Bedlam, dar nu înţelesese niciodată care era farmecul.

— Făceaţi turul unei închisori?

— Nu, eram închis întruna. Cu toţii eram.

Ei i se tăie respiraţia.

— De ce?

— Crede-mă, sunt nenumărate căi prin care un englez poate să încalce legea în Italia. Din păcate, eu şi Rowley am găsit câteva căi din astea, iar una dintre ele ar fi fost o pedeapsă capitală dacă procesul nostru lua o turnură greşită.

Stomacul lui Caroline se făcu ghem de confuzie. În Anglia, pedepsele pentru nelegiuiri puteau fi severe. Dacă băiatul care îi furase săculeţul ar fi fost dus la proces, ar fi fost spânzurat sau deportat în Noua Galie de Sud. Cu siguranţă, şi alte ţări erau la fel de ferme în privinţa aplicării legilor, dar nu îşi imagina că o asemenea pedeapsă aspră se aplică membrilor aristocraţiei.

— Ce, Dumnezeu, aţi făcut?

Doar nu se încurcaseră cu un furt.

— Nu e o poveste pentru urechile tale, Caro. Nu ar fi trebuit să-ţi spun aşa de multe.

Ceea ce însemna că fratele ei probabil nu avea să-i zică nici ce făcuse Lawrence de ajunsese în aceeaşi închisoare.

— Mulţumesc Cerului că lucrurile nu au mers prost pentru tine la proces, zise ea încetişor.

— Asta pentru că nu a fost niciun proces. Am fost transferaţi la altă închisoare mai aproape de judecătorie când Sinclair, aşa cum era încătuşat, i-a învins pe paznici.

— Paznici? repetă ea. Adică erau mai mulţi?

Edward încuviinţă din cap.

— Erau patru bărbaţi voinici. Sincer, nu am mai văzut aşa ceva, Caro. Sinclair s-a transformat într-o clipă din prizonier docil într-un viking. I-a doborât pe toţi fără niciun ajutor din partea mea sau a lui Rowley, îmi pare rău s-o zic. Eram prea uimiţi că s-a hotărât pe nepusă masă să intre în acţiune. Loviturile lui de pumn erau metodice, nemiloase şi… Edward se uită în ochii ei. Asemenea lucruri nu sunt pentru urechile unei femei. Îmi pare rău că te-am neliniştit.

— Aş fi fost mai neliniştită la gândul că zaci prin vreo închisoare străină, zise ea, un pic ruşinată de uşoara incitare care îi dansa pe şira spinării. Bănuise că Lawrence Sinclair era periculos, dar, în loc să simtă repulsie, îşi dorea să fi fost acolo să vadă leul scos din cuşcă. Apoi ce s-a întâmplat?

— Apoi Sinclair a luat cheile de la paznicii doborâţi, s-a eliberat pe el, apoi pe mine şi pe Rowley. Am plecat apoi toţi trei. Ne-am furişat pe alei întunecate şi pe străzi până la docuri şi am urcat pe prima corabie care pleca din port. Ne ne-a păsat unde mergea atâta vreme cât pleca repede. Edward îşi masă puntea nasului de parcă o durere de cap i se forma între ochi. Nu mai e nevoie să spun că nu o să fim bine-veniţi în Roma prea curând.

— Ei bine, acum înţeleg de ce crezi că îi datorezi multe domnului Sinclair. Nici dintr-un milion de încercări nu ar fi putut scorni un astfel de scenariu. Încă avea mai multe întrebări decât răspunsuri despre Lawrence, dar era un început. E clar că nu o să-mi spui ce aţi făcut tu şi Rowley să ajungeţi în închisoare, dar de ce era domnul Sinclair acolo?

— Gata, Caro. Asta trebuie să îl întrebi pe el. Mi-am luat porţia de bârfe pe o lună. Acum, dacă nu mai ai…

Se auzi o bătaie în uşa biroului. Caroline oftă. Dacă nu erau întrerupţi, sigur ar mai fi putut smulge nişte informaţii

de la fratele ei.

— Intră, ordonă el.

Uşa se deschise şi apărură inoportunul lacheu Dudley şi, la o mică distanţă în spatele lui, băiatul care îi furase de curând săculeţul lui Caroline. Băiatul îşi scoase pălăria jalnică şi se plimbă cu gura căscată prin camera, uitându-se la puzderia de cărţi şi statui decorative de parcă intrase într-un palat. Apoi o văzu pe Caroline. Făcu ochii mari ca de bufniţă când o recunoscu şi se dădu un pas în spate.

— Îmi cer scuze, milord, spuse Dudley şi făcu o plecăciune. Această... persoană are un mesaj pentru dumneavoastră şi pretinde că are instrucţiuni de la angajatorul lui să vi-l încredinţeze personal.

Lawrence nu era singurul care îşi putea schimba starea într-o secundă. Edward îşi îndreptă spatele şi într-o clipă se transformă din fratele drag al lui Caroline în Lord Bredon cu aere de stăpân. Îi făcu semn băiatului să vină mai aproape şi luă de la el biletul împăturit, îşi plimbă rapid privirea peste scrisoare.

— E de la Sinclair, îi spuse lui Caroline. Îmi mulţumeşte din inimă pentru ospitalitatea casei Lovell, dar se pare că şi-a găsit altă locuinţă.

Lord Bredon îşi îndreptă atenţia către lacheu.

— Dudley, conform acestui bilet, eşti rugat să îi faci domnului Sinclair bagajele şi să i le dai acestui băiat.

— Eşti sigur? îl întrebă Caroline, uitându-se cu suspiciune la băiat, gândindu-se că, dacă furase un săculeţ, poate că era îndeajuns de neobrăzat să încerce să fure posesiunile lui Lawrence prin înşelăciune. Cum ştim că biletul e adevărat?

— Ăsta e în mod clar scrisul lui Sinclair. Teddy flutură scrisoarea spre ea. Fusese prea rapid ca să apuce s-o citească, dar cuvintele erau ciudat de înclinate. Aş recunoaşte scrisul ăsta stângaci oriunde. Deci, băiete, să presupun că eşti angajatul domnului Sinclair.

Acesta încuviinţă din cap cu seriozitate şi înghiţi în sec. Era limpede că nu avea încredere să vorbească în acel moment.

Bredon clătină din cap.

— Vede el ceva la tine, dar, sincer, serviciile tale prăpădite nu au cum să fie de ajuns pentru nevoile unui gentleman. De aceea, Dudley, o să-l însoţeşti pe acest tânăr la noua casă a domnului Sinclair, îi spuse Bredon lacheului după care îşi întoarse privirea spre băiat. Numele tău, băiete, te rog!

— B-Billy, Maiestate.

— Billy, repetă Edward în timp ce se stăpânea să nu zâmbească.

Fratelui ei i se spunea „milord” de dimineaţa până seara, dar, din câte ştia Caroline, nimeni nu-l ridicase la rangul de „Maiestate” până atunci.

— Dudley o să meargă cu tine să se asigure că bunurile domnului Sinclair ajung la noul lui domiciliu în bună ordine. Poţi aştepta pe hol până când împachetează Dudley. Şi ai grijă să-ţi ţii mâinile în buzunar!

— Da, domnule, adică Excelenţa Voastră, domnule…

— Lord Bredon e suficient.

— Da, L-Lord Bredon.

Billy făcu o plecăciune ciudată, apoi îşi înfipse pumnii în buzunarele adânci ale jachetei în timp ce se strecura pe uşă.

— Dudley, zise Bredon, îndreptându-şi din nou atenţia către servitor, ţi-a plăcut să fii valetul domnului Sinclair cât timp a locuit aici?

Servitorul devenit temporar valet îşi îndreptă trupul lung şi deşirat.

— Oh, da, stăpâne! Domnul Sinclair este un gentleman pe cinste. Desigur, e o plăcere să-l serveşti. Sunt mândru că am fost valetul lui.

— Bun. Atunci o să continui să ai acelaşi rol.

— Dar, stăpâne, eu nu… spuse Dudley, vizibil consternat. Asta înseamnă că mă concediaţi? Sunt mai mult decât fericit să rămân servitor aici, în casa Lovell. Vă rog, stăpâne…

— Nu, nu, îl opri Edward ridicându-şi mâna. Stai liniştit, Dudley. Nu eşti dat afară. Eşti… promovat, ca să zic

aşa. Permanent. Oficial, o să rămâi în serviciul casei Lovell şi o să ai acelaşi salariu, însă o să-ţi îndeplineşti sarcinile în altă parte. În loc să fii servitorul nostru, o să serveşti ca valet al bunului meu prieten, domnul Sinclair, în noua lui reşedinţă.

— Atunci o să părăsesc casa Lovell?

— Un valet nu prea are cum să-şi servească stăpânul dacă se află la celălalt capăt al oraşului, nu-i aşa? zise Edward. Fără îndoială, domnul Sinclair o să-ţi ofere un loc unde să stai. Urmează să aibă câteva întâlniri în curând şi o să aibă nevoie de cineva care să se asigure că o să aleagă o ţinută potrivită. Ţinând seama de faptul că prietenul meu este moştenitorul prezumtiv al unui titlu de conte, nu e nevoie să-ţi spun ce şansă extraordinară este asta pentru tine.

Dudley nu părea prea inteligent, însă era îndeajuns de ager ca să-şi dea seama că statutul unui servitor reflecta rangul celui pe care îl servea. Să fie valetul unui posibil viitor conte era cu câteva trepte mai sus decât să deschidă uşa ori să aşeze tacâmurile de argint în faţa oaspeţilor la masă în casa Lovell.

— Spune-mi deci, zise Edward, eşti omul potrivit pentru treaba asta?

— Oh, da, stăpâne, răspunse Dudley, deşi Caroline îl suspectă că era pe punctul să-şi muşte buzele.

Schimbarea avea şi unele dezavantaje. Camerista ei, Alice, avea să fie de neconsolat când urma să audă despre noile aranjamente ce îl priveau pe Dudley.

— Bun. O să-l informez pe domnul Price în legătură cu noua ta însărcinare. Poţi lăsa uşa deschisă când pleci.

— Foarte bine, stăpâne. Mulţumesc.

Imediat ce Dudley plecă, Caroline îşi lăsă umerii să cadă.

— Ei bine, deci e oficial. Domnul Sinclair şi-a luat cu adevărat rămas-bun de la noi.

— Nu pot spune că mă surprinde. Nu este genul care să fie mulţumit dacă depinde de alţii. Pe vremea când călătoream, eu şi Rowley aveam mai mulţi bani la

dispoziţie, dar Sinclair insista întotdeauna să-şi plătească partea.

— Totuşi, n-o să fie o problemă că îl expediezi pe Dudley în felul ăsta? întrebă Caroline. Nu se ocupă domnul Price de personal?

— Price o să-mi mulţumească. Ca să spunem adevărul, căuta de săptămâni întregi un prilej să-i dea papucii nepotului său, dar nu voia să o înfurie pe sora lui. Price zice că Dudley este prea neîndemânatic ca să servească la masă şi nu crede că mai multă pregătire ar folosi la ceva. Teddy clătină din cap. Sunt sigur că serviciile lui de valet lasă de dorit, dar Sinclair nu o să fie deranjat. Nu cred că a mai avut propriii servitori de când a părăsit casa Ware.

Lawrence păruse stânjenit de fiecare dată când fusese servit la masă de unul dintre servitorii casei Lovell.

— Poate că ai dreptate, rosti Caroline.

— Standardele lui sunt puţin mai joase, aşa că Dudley o să i se potrivească de minune.

Edward se ridică şi îşi întinse braţele în lateral.

— Iată o treabă bine făcută! Am găsit o cale prin care să scap de un servitor departe de a fi perfect al casei Lovell şi, cum Dudley o să-i fie de folos lui Sinclair într-o anumită măsură, pot continua să-i arăt prietenului nostru aprecierea punându-i la dispoziţie un valet. Două dintr-o lovitură, cum s-ar spune.

— Da, Teddy, eşti foarte isteţ.

Când el se uită în altă parte, Caroline culese repede bileţelul lui Lawrence pe care fratele ei îl lăsase pe marginea biroului. Era sigură că în scrisoare erau mai multe lucruri decât cele pe care i le împărtăşise el. Strecură bileţelul în corsajul rochiei. Bătu gongul, anunţând membrii familiei că aveau la dispoziţie o oră pentru a se pregăti de cină.

— Trebuie să plec. Ne vedem la masă.

Caroline se grăbi să iasă înainte ca fratele ei să observe că scrisoarea lui Lawrence dispăruse. Aproape că se împiedică de tânărul Billy, care aştepta pe coridor.

— Bună trebuşoară, stăpână, zise băiatul cu un rânjet. Când am tras cu ochiul prin crăpătura uşii, v-am văzut cum aţi şterpelit bileţelul ăla, iute ca o nevăstuică. Nici eu n-aş fi făcut-o mai bine.

Caroline deschise gura şi o închise de două ori la rând, dar nu se simţi în stare să-l dojenească pentru tentativa obraznică de a-i face un compliment. Billy avea dreptate. Fără îndoială, furase ceva de la fratele ei, la fel cum băiatul acesta tăiase mai devreme baierele săculeţului. Aşa că se hotărî să-i întoarcă spatele, silindu-se să urce calmă scările către camera ei, în ciuda dorinţei copleşitoare de a o lua la goană.

Întrucât bătaia gongului anunţase vremea îmbrăcatului, Alice o aştepta, însă Caroline voia să fie singură, nu să se gătească.

— Du-te chiar acum în camera domnului Sinclair! Se mută, iar Dudley îi împachetează lucrurile. Aş vrea să-l ajuţi.

— Îndată, milady, spuse Alice cu o sclipire în ochi şi un zâmbet reţinut, profitând de prilejul de a fi alături de iubitul ei. Ah, dar cum o să vă descurcaţi fără mine?

— O să port muselina înfloratăîn această seară. Era una dintre puţinele rochii din garderoba ei pe care o putea îmbrăca singură. La nevoie, pot să prind găicile, iar cu un pieptănat şi o panglică nouă, părul meu o să arate bine. Acum du-te!

Alice se repezi afară, fredonând în barbă. Caroline se simţi puţin meschină fiindcă îşi trimitea camerista către o dezamăgire certă, însă nu se simţea încă în stare să facă faţă istericalelor ce aveau să urmeze. Prefera ca Alice să afle despre aşa-zisa avansare şi noua locuinţă a lui Dudley mai degrabă de la el decât de la ea.

În plus, avea nevoie ca Alice să fie departe de camera ei. Nu mai putea să rabde nicio clipă fără să citească scrisoarea lui Lawrence. O scoase din corsaj şi o despături cu grijă. Mâinile îi erau surprinzător de nesigure. Dacă era atât de copleşită de emoţie din cauza unei scrisori pe care bărbatul o adresase altcuiva, se întreba în ce stare ar fi fost

dacă el şi-ar fi făcut vreodată curaj să-i scrie ei.

Dragul meu Bredon,

Nimeni nu mi-a fost un prieten mai bun decât tine. Recunoştinţa mea nu poate fi exprimată în cuvinte. Nu sunt vrednic de ospitalitatea binevoitoare pe care am primit-o din partea casei Lovell. O să transmit mulţumirile mele către conte şi contesă într-o scrisoare separată, dar vreau să cunoşti motivul real pentru care trebuie să plec din casa familiei tale. Îţi datorez măcar atât. Este din cauza surorii tale. O iubesc.

Iată, o spusese. Fără ocolişuri. Direct. Adevărat.

Numeroşi domni îi adresaseră lui Caroline vorbe înflorite şi declaraţii înflăcărate. Unul chiar îi compusese cea mai îngrozitoare poezie, cu o sută de distihuri în care proslăvise nici mai mult, nici mai puţin decât curbura delicată a nasului ei. Dar niciunul dintre pretendenţii ei din trecut nu reuşise să-i atingă inima prin cuvintele lor. Mărturia simplă a lui Lawrence îi merse direct la suflet.

— Mă iubeşte, şopti ea. Caroline se prăbuşi pe marginea patului, simţind că genunchii nu mai puteau să-i suporte greutatea. Dintr-odată, se simţi fierbinte şi strălucitoare, ca şi cum în interiorul ei s-ar fi aprins o lumânare.

Nu este vina ei. Lady Caroline nu m-a încurajat.

— Chiar aşa? Întâlnirea cu mine în miez de noapte pentru o lecţie de vals nu ţi s-a părut încurajatoare? Sincer, bărbaţii sunt aşa de proşti câteodată!

Clătină din cap în semn de dezaprobare faţă de nerozia lui, simţind un amestec de duioşie şi zăpăceală. Nu înţelegea amalgamul ciudat de emoţii care o cuprinsese. Se simţea ca şi cum corsetul i-ar fi fost legat prea strâns. Nu reuşea să înţeleagă dorinţa bruscă ce o cuprinsese de a dansa, de a râde şi de a plânge în acelaşi timp. Ştia doar că

asta era ce simţea.

Îmi dau seama că sentimentele mele faţă de Lady Caroline ar putea să creeze tensiune între noi. Nu vreau să te pun într-o astfel de situaţia dificilă. Perspectivele mele mă fac să fiu un pretendent nepotrivit la mâna surorii tale şi nu o s-o insult oferindu-i mai puţin decât merită.

— Poate că ar trebui să mă laşi pe mine să judec cât eşti de adecvat, domnule Sinclair, spuse ea, dorindu-şi ca el să fi fost în faţa ei chiar atunci, să-l poată dojeni cum se cuvenea pentru că avea o părere aşa de proastă despre sine.

Dar, chiar dacă lăsăm asta deoparte, tu ştii cel mai bine de ce nu o pot lega pe Lady Caroline de unul ca mine.

— Of, pentru Dumnezeu!

Dacă această autoflagelare avea legătură cu incidentul din închisoarea italiană, acum ştia totul şi simţea mai multă afecţiune decât oricând. La urma urmei, îl salvase pe dragul ei Teddy de la cine ştie ce sfârşit îngrozitor.

Reveni la scrisoare.

Mă rog la Dumnezeu să găsească pe cineva respectabil şi vrednic, care să o iubească la fel de mult ca mine.

— Pfui! Nu se gândeşte că aş putea avea ceva de zis în legătură cu asta?

Începuse să citească scrisoarea cu speranţă în inimă şi fluturi în stomac. Acum era furioasă.

Caro era problema acestui bărbat? La ce-i folosise să se explice în faţa fratelui ei? Nu ştia că, dacă nu cedase sub presiunea părinţilor ei de a se conforma, cu siguranţă nu era genul care să fie *dirijată* de bărbaţii din familie?

Când auzi că pendula anunţa o jumătate de oră până

la masă, Caroline împături la loc bileţelul şi îl ascunse în jurnalul ei, apoi începu să se îmbrace pentru cină.

— Dacă acest bărbat are ceva de spus *despre* mine, ar face bine să mi-o spună *mie,* bombăni ea în timp ce se căznea să-şi scoată rochia de zi şi să îmbrace muselina înflorată.

Da, chiar aşa. Lawrence Sinclair avea datoria de a-i mărturisi ce simţea şi de a o lăsa *pe ea* să aleagă ce să facă în legătură cu asta.

Era o decizie prea importantă pentru a o lăsa exclusiv în mâna unui bărbat. Lawrence nu putea lua o hotărâre fără ea. Iar Teddy cu atât mai puţin.

Intenţiona să aibă grijă ca Lawrence să-şi facă declaraţia.

Şi nu putea exista un loc şi un moment mai potrivite pentru asta decât la balul lui Lord Frampton.

Capitolul 15

Femeile sunt tot timpul sfătuite să păstreze tăcerea şi să-i lase pe bărbaţi să vorbească. Ar putea fi un sfat bun în anumite circumstanţe. Poţi învăţa multe când laşi pe altcineva să umple tăcerea neconfortabilă. Totuşi, strategia asta e teribil de inadecvată cu cei asemenea lui Lawrence Sinclair. Jur, tăcerea e starea lui nativă!

din jurnalul lui Caroline Lovell

Casa lui Lord şi a lui Lady Frampton din Mayfair nu era la fel de mare precum casa Lovell. Caroline îşi amintea de la ultimul sezon că la etajul superior nu exista un spaţiu dedicat distracţiei. În schimb, salonul de la primul etaj fusese transformat într-o sală de bal. Toată mobila fusese scoasă, în afara scaunelor şi a canapelelor, care fuseseră împinse pe margine pentru a le oferi locuri celor care nu dansau, dar doreau să se uite la cei care o făceau.

Salonul lui Lady Frampton fusese amenajat ca spaţiu pentru jocuri de cărţi pentru cei care preferau jocurile în schimbul dansului. Spaţiosul salon era deja pregătit pentru cina de la miezul nopţii şi, cu siguranţă, unul dintre saloanele de la primul etaj fusese transformat într-o cameră de petrecere a timpului pentru doamne.

La sosire, Caroline plănuia să caute acea cameră. Orice doar să scape de ochiul atent al părinţilor ei. Îşi dorea să-i fi însoţit pe fraţii ei mai târziu, la al doilea drum cu trăsura Chatham. Întotdeauna se distra cu bărbaţii din familia Lovell. Dar Lady Chatham insistase să meargă şi Caroline cu ea şi cu Lord Chatham. Acest aranjament îi dăduse mamei ocazia să-i facă capul calendar cu sfaturi în timp ce se zdruncinau în trăsura de pe caldarâm.

— Nu ai o postură grozavă în ultima vreme. Stai cu spatele drept, dar nu îţi îndrepta prea tare umerii. Cei ai unei lady ar trebui să fie rotunzi şi delicaţi.

— Da, mamă. „Mă întreb ce ar spune despre postura mea dacă aş hotărî să stau în cap în mijlocul ringului de dans”.

— Nu te uita prea îndrăzneţ în ochii cuiva, dar nu fi nici imposibil de abordat.

— Da, mamă. „Sincer, ar fi mai uşor să mergi pe sârmă decât pe calea asta îngustă”.

— Asigură-te că saluţi pe toată lumea. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci e să dispari într-un colţ cu prietenele tale hlizite.

— Mie îmi plac prietenele mele hlizite. „Şi, apropo, doar eu am dreptul să le numesc hlizite”.

— Loialitatea e un punct forte, iar bârfa într-un colţ nu e niciodată atractivă.

— Noi nu bârfim. „Nu tot timpul”.

— Grupul de gentlemeni eligibili e mai mic anul ăsta. Trebuie să îţi arăţi toate avantajele.

Gândurile rebele care îi tot trecuseră prin cap lui Caroline, în sfârşit, ieşiră la iveală.

— Poate că ar trebui să plătim nişte publicitate în *Times* unde să îmi înşir calităţile financiare.

— Caroline, zise tatăl ei, ursuz. Rareori o mustra, aşa că tonul lui era îndeajuns să o lase complet spăsită.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Să nu îţi pară rău, zise mama ei. Poartă-te mai bine! Probabil că ăsta e ultimul tău sezon.

„Slavă Cerului”, fu cât pe ce să răspundă, dar era sigură că tatăl ei avea să îşi dea seama că ieşirea ei pioasă ar fi fost, de fapt, o exclamaţie care însemna răzvrătirea. Aşa că doar încuviinţă din cap, recunoscătoare că trăsura se oprise, în sfârşit, dinaintea casei lui Lord şi a lui Lady Frampton.

Odată ajunse înăuntru, mama ei nu se abţinu să nu-i mai dea un ultim sfat.

— Cu cât mai mult timp are o lady înainte să înceapă activităţile, cu atât mai plin o să-i fie carneţelul de dans, îi explică atunci când lacheul le luă pelerinele la uşă.

Acesta îi dădu un carneţel de dans împodobit, care îi menţiona numele la început şi apoi ordinea dansurilor ce aveau să aibă loc, trecute cu un scris elegant.

— Se pare că nu am parteneri înscrişi pe carneţelul meu, îi spuse mamei sale.

— Ah! Aşa e la Lady Frampton. Ea preferă ca participanţii să se treacă singuri, nu să fie aleşi dinainte. A fost dintotdeauna un pic excentrică, îi zise mama ei, dorindu-şi în mod vădit ca gazda lor să lase asta mai puţin pe seama întâmplării. Tocmai de aceea am vrut să ajungi înaintea fraţilor tăi. În acest fel, gentlemenii o să aibă îndeajuns de mult timp să îţi ceară permisiunea să dansezi cu ei înainte să înceapă festivităţile.

— Aşa e, mamă, spuse Caroline suficient de încet cât să nu o audă tatăl ei. Pasărea care atârnă mai în faţă în fereastra măcelarului o să fie întotdeauna vândută prima.

— Poartă-te frumos! îi şopti mama ei şi îi aruncă o privire critică arunci când tatăl lui Caroline plecă spre salonul de jocuri.

— Oh, ia te uită, Lady Ackworth! spuse mama ei. Nu, nu te uita. O să creadă că vorbim despre ea.

— Poate pentru că vorbim?

— Lady Ackworth se consideră o autoritate a etichetei înaltei societăţi. Lady Chatham se asigură că vorbea încet. Dacă îţi dă o notă mică, nu mai scapi.

Băgăcioasa aia respingătoare împărţea înalta societate în două grupuri. Ori o linguşeai, ori erai ţinta ei. Până şi Lady Chatham, cea mai cuviincioasă dintre contese, era speriată ca nu cumva să devină ţinta atacurilor acelei vrăjitoare. Mama lui Caroline îşi ascunse faţa cu o mână.

— Înţelegi acum de ce te-am bătut la cap să te porţi cât mai bine. Aş merge prin foc pentru tine, draga mea, dar nici cea mai înzestrată mamă nu îşi poate proteja fiica de limba acelei scorpii bătrâne.

Când mama ei vorbi pe tonul acela, Caroline simţi un ghimpe de vinovăţie pentru purtarea ei rebelă. Nu îndeajuns ca să şi-o schimbe, desigur, dar regreta că îi pricinuise mamei vreo supărare.

— O să încerc, mamă, îi promise ea.

Încercarea nu însemna şi reuşită, aşa că nu considera că minţise. Pe cât se putea, Caroline intenţiona să se poarte extrem de urât în seara aceea.

Apoi Lady Chatham zări un grup de prietene lângă bolul de punci din colţul îndepărtat al camerei şi se îndreptă spre ele. Caroline se duse în capătul scărilor largi. Înainte să urce şi să caute camera privată pentru doamne ca să se asigure că agrafele cu multe pietre preţioase pe care Alice i le vârâse în coafură rezistaseră drumului cu trăsura, Caroline stătu locului o clipă, uitându-se prin mulţime.

Lawrence nu era nicăieri.

„Afurisitul ăsta de bărbat! Mi-a promis că o să fie aici”.

În schimb, o zări pe Horatia, care era cu Frederica. Din colţul opus al camerei, Horatia gesticula cu evantaiul înspre Caroline. De la debut, studiase ceea ce ea numea „limba evantaiului”. Era o suită de mişcări stilizate, mai potrivite generaţiei anterioare într-ale flirtului, dar, pentru că nu mai era la modă, Horatia era convinsă că ele trei puteau folosi acele gesturi ca să comunice în secret în timp ce erau în public.

Ceea ce ar fi putut funcţiona dacă Freddie ar fi avut o memorie mai bună sau dacă ea ar fi arătat fie şi cel mai mic interes în a învăţa semnalele. Aşa că, în loc să transmită un mesaj secret, Horatia arăta ca şi cum era asaltată de un nor de musculiţe.

Când Caroline nu dădu niciun răspuns, Horatia şi Frederica se repeziră de-a lungul camerei spre ea, aproape dărâmând-o când ajunseră acolo.

— Oh, Caroline, unde ai fost? se plânse Horatia. Ei bine, nu contează. Acum eşti aici, în sfârşit.

— Am crezut că ajungi mai devreme, draga mea, o lămuri Frederica.

— Aşa am crezut şi eu.

— Nu contează. Acum eşti aici, rosti Horatia.

În adunarea aceea strălucitoare, prietena ei părea că zâmbea vag. Cu toate astea, Caroline zări lacrimi adevărate care îi tremurau Horatiei printre gene.

— Poate găseşti tu o cale să salvezi situaţia. Eu admit că sunt depăşită.

— Ce nu e în regulă? întrebă Caroline.

— E un dezastru, pe cuvânt, spuse Horatia zâmbind, încă plină de curaj. Un dezastru total, nici mai mult, nici mai puţin.

— Într-adevăr, am putea spune că e un dezastru de proporţii biblice, adăugă Frederica pe un ton agreabil. Chiar aşa, cum o să se mai arate la faţă draga noastră Horatia?

— Nu e vina mea, gâsculiţo! De ce te porţi de parcă eu aş fi de vină?

Frederica se uită la Horatia cu inocenţa unui miel de-abia născut.

— Atunci a cui e vina?

— Ia aşezaţi-vă voi, spuse Caroline, trăgându-le într-un colţ mai liniştit.

Restul oaspeţilor lui Lord şi ai lui Lady Frampton se adunaseră în grupuri de câte două sau trei persoane, aşa că discuţia lor din colţ nu atrăgea atenţia. Doar dacă nu cumva mama ei o vedea „bârfind cu prietenele ei hlizite”. În cazul ăsta, Caroline urma să fie certată mai târziu, dar

avea să se ocupe de asta atunci. Horatia era dată peste cap. Orice ar fi fost, nu putea fi aşa de rău.

— Oh, ba da, zise Horatia cu tristeţe. Uite! Mişcându-şi podoabele de pe cap, îşi îndreptă privirea spre dreapta, arătându-i lui Caroline unde să se uite.

De-a lungul sălii de bal, Caroline o zări pe domnişoara Penelope Braithwaite. Era îmbrăcată într-o rochie aproape la fel cu a Horatiei. Dacă rochiile ar fi fost perfect identice, Horatia ar fi fost satisfăcută. Dintre ele două, ea arăta cel mai bine. Fundul lui Penelope era prea mare ca să aibă stil. Dar tocmai acea *asemănare* a rochiilor lor o favoriza pe domnişoara Braithwaite.

Croiala şi stilul rochiilor erau la fel. Nuanţele de ivoriu erau ca două perle care se potriveau. Dar, în timp ce a Horatiei era dintr-un soi de satin, cea a domnişoarei Braithwaite era dintr-o mătase în ape mult mai scumpă, acoperită cu o broderie argintie. Perlele şi broderia argintie de pe rochia Penelopei făceau ca rochia Horatiei să arate mult mai stridentă şi comună. Podoabele de pe cap erau aproape identice, însă Penelope arbora şi o pană splendidă de struţ. Lungimea ei făcea ca pălărioara să arate ca un reuşit monument arhitectural.

În contrast, cea a Horatiei era ca o cocioabă plină de pământ.

— Cum e posibil să se întâmple din nou? se văicări ea.

— Şşşt! Caroline o apucă pe Horatia de mână şi o strânse. Dacă le arăţi celorlalţi că te deranjează, o să fie şi mai rău. Rochia ta e absolut adorabilă.

Ceea ce ar fi fost adevărat dacă Penelope nu ar fi purtat o versiune mult îmbunătăţită.

— Capul sus, draga mea, şi nu o mai băga în seamă! Aşa o să facă şi ceilalţi.

Râsul lui Penelope le făcu să se uite la ea şi la gentlemanul mai în vârstă de lângă ea.

Ca parte din *şlefuirea* ei, Caroline fusese învăţată că râsul unei doamne trebuie să fie gentil. „Un sunet diafan, nu mai obraznic decât oftatul unui înger”, îi spusese profesorul ei de etichetă. Râsul lui Penelope era mai

degrabă un cotcodăcit dement.

— Cum să nu băgăm în seamă aşa ceva? întrebă Frederica.

Gentlemanul mai în vârstă făcu o plecăciune peste mâna înmănuşată a domnişoarei Braithwaite, apoi plecă spre salonul de jocuri.

— Cine era cu ea? întrebă Caroline.

— Lord Ware, spuse Horatia. De când am ajuns aici, s-a învârtit pe lângă Penelope ca o albină pe lângă o floare.

„Poate de-asta nu a venit Lawrence. Ştia că unchiul lui o să fie aici”.

— Ai mai văzut pe cineva cunoscut?

— Oh, da, răspunse Frederica incitată. Ne-am întâlnit cu domnişoara Cooper, Lady Greenhalgh şi cu cele trei surori – am uitat cum le cheamă, dar au cântat la instrumentele de suflat atât de… memorabil.

— Prin memorabil vrei să zici dezastruos, dragă. Şi sunt domnişoarele Harewood – Letitia, Lavinia şi Lucinda, completă Horatia. O deplâng pe cea care cântă la fagot.

— Sună ca un gâscan răcit, nu-i aşa? adăugă Freddie.

— Nu contează cum sună. Biata fată care cântă la fagot trebuie să se asigure că fusta ei e îndeajuns de scurtă ca să nu se prindă în chestia aia greoaie. Închipuie-ţi, să fie nevoie să dai uitării moda pentru un instrument muzical!

„Să dai uitării moda? Lumea muzicală nu o să uite niciodată felul în care surorile Harewood şi-au bătut joc de acel trio de Boccherini săptămâna trecută”, se gândi Caroline, dar nu o spuse cu voce tare. Dacă a vorbi despre alţii însemna o rugăciune la diavol, ea nu îndrăznea să o facă. Cum ar fi putut smulge Caroline o declaraţie de la Lawrence în seara aceea dacă nu primea ajutor de la orice înger din apropiere?

— Mai e *altcineva* aici despre care ar trebui să ştiu?

Frederica se îmbujoră.

— A sosit şi Lord Rowley. Mi-a zâmbit când a ajuns.

— El zâmbeşte oricui, spuse Horatia bosumflată.

— Altcineva?

— Nu, Caro. Domnul tău Sinclair nu s-a arătat la faţă,

răspunse Frederica.

Caroline clipi uluită. Uneori, subestima putere de observaţie a lui Freddie.

— Vă amintesc că nu e domnul *meu* Sinclair.

— Nu pentru că nu ai fi încercat, şopti Horatia.

Caroline se uită la ea.

— Oh, dragă Caro, nu te încrunta, o bătu liniştitor Frederica pe umăr. Ai putea rămâne aşa.

— Freddie, parcă eşti mama. O să mă încrunt când am eu chef. Caroline afişă o expresie despre care era sigură că părea chiar oribilă. Şi cu orice faţă o să rămân, o să mi-o merit. Măcar o fac pentru că aşa vreau eu. Pentru numele lui Dumnezeu, pot să petrec şi eu o seară fără ca toată lumea să îmi spună ce să…

— Lady Caroline, dacă încruntarea ta e un indiciu, atunci eşti o domnişoară în suferinţă.

Oliver Rowley apăru dinaintea celor trei. Făcu o plecăciune formală spre fete, una mai potrivită într-o sală de bal a generaţiei trecute. În ciuda a ceea ce făcuse, rânjetul lui era oricum, numai cuviincios nu. Frederica râse nervos, dar Rowley se concentră tot asupra lui Caroline. Judecând după încruntarea ta teribilă, probabil ai văzut un dragon.

— Nu, doar un ticălos care stă în faţa mea, replică ea, întinzându-i o mână ca el să facă o plecăciune civilizată deasupra ei. Îi zâmbi, amintindu-şi de băiatul de odinioară. Rowley, mă bucur să te văd. Nu prea te-am zărit de când tu şi Teddy v-aţi întors acasă.

— Ei bine, au fost mai multe chestiuni care mi-au cerut atenţia de când m-am întors. Îşi întoarse privirea către Frederica. Domnişoară Tilbury, ce încântătoare eşti în această seară! Aştept cu nerăbdare să dansez valsul cu tine, dar acum trebuie să o implor pe Lady Caroline să-mi acorde un menuet.

Cvartetul de viori începea să se acordeze în alcovul care era lângă sala de bal. Judecând după puritatea arpegiilor lor şi după tonuri, acel ansamblu avea să întreacă talentul muzical al surorilor Harewood.

— Cu siguranţă, maestrul de dans a ales deja câteva cupluri, zise Caroline.

Puţini dansatori ştiau menuetul, iar şi mai puţini se descurcau onorabil cu paşii lui complicaţi. De obicei, se trecea peste el când doamna casei alegea ordinea dansurilor. Dacă menuetul era totuşi dansat, se făcea mai mult pentru demonstraţie. Dansul era săltăreţ şi elegant, iar degetele lui Caroline se mişcau ritmic în pantofi, dorind să-l încerce.

— Nu prea am chef să ies în evidenţă.

— Nu ieşi, o asigură Rowley. Deja am făcut eu asta pentru tine. Ştiu ce dansatoare strălucită eşti, aşa că te-am menţionat maestrului de dans.

— Slavă Cerului că maestrul de dans nu te-a prins făcând faţa aia groaznică! spuse Frederica.

— Chiar aşa, fu de acord Rowley. Oricum, maestrul şi-a amintit de tine de la alte petreceri şi a sugerat să dansăm menuetul împreună. Spune-mi că eşti de acord. Apoi îşi ajustă postura şi formulă invitaţia oficială: Lady Caroline, îmi acorzi onoarea acestui dans?

Caroline acuza adesea lipsa alegerilor din viaţa unei doamne, iar acum chiar că nu avea niciuna. Atâta vreme cât îl cunoştea pe gentlemanul care o invitase la dans, o doamnă trebuia să îi accepte invitaţia sau să rămână lipită de perete toată seara.

Lawrence insistase ferm ca Freddie să-i refuze lui Rowley invitaţia la vals. De atunci, Caroline îndurase o grămadă de comentarii neplăcute la adresa vechiului ei prieten.

Dar ea nu avea niciun comentariu în privinţa menuetului cu el. Făcu o reverenţă joasă şi graţioasă.

— Onoarea e de partea mea, Lord Rowley.

Capitolul 16

Momentul potrivit ne păcăleşte pe toţi. Lucrul greşit la

timpul cuvenit e tot greşit.

Lawrence Sinclair, care niciodată nu a făcut
lucrurile chiar la timpul cuvenit

Lumina strălucea la toate ferestrele casei lui Lord Frampton. Muzica se revărsa prin uşa deschisă. Trăsurile trăgeau în faţă şi stăteau la rând fără să se grăbească, ceea ce le permitea invitaţilor frumos îmbrăcaţi să coboare şi să treacă glorios prin poarta de fier forjat.

Lawrence rămase în spate şi se uită la ei dintr-un colţ. Chiar şi acum, după ce mersese din Leicester Square până în Mayfair în pantalonii, vesta şi jacheta lui, toate noi, nu se putea hotărî dacă trebuia să intre. Moştenirea lui Sinclair însemna că era la marginea aristocraţiei, dar se îndoia că avea să aparţină vreodată acelei lumi.

Sau persoanei care conta pentru el.

Pe drum, repetase în gând ce urma să facă atunci când avea să dea ochii cu Caroline.

În scena lui preferată din fantezie, ar fi dansat cu ea un vals seducător prin toată sala de bal. Ar fi avut ochi numai unul pentru altul, iar când muzica s-ar fi încheiat, ei ar fi dansat în continuare. S-ar fi întors şi s-ar fi strecurat pe una dintre uşile duble care dădeau în grădina presărată cu stele. Poate că acolo ţâşnea o fântână, iar muzica şi râsetele s-ar fi auzit mai încet dinspre sala de bal. Iasomia care înflorea noaptea ar fi parfumat aerul şi ar fi cântat o privighetoare. Dar nimic nu ar mai fi contat.

El şi Caroline ar fi fost singuri ca Adam şi Eva în Grădina Edenului. Atunci el i-ar fi spus totul. Despre toate eşecurile lui. Despre toate greşelile lui. Le-ar fi dat în vileag, iar femeia-înger nu ar fi spus nimic. Putea fi la fel de gol ca Adam – la figurat, bineînţeles – şi nu i-ar fi fost ruşine.

Ea l-ar fi iubit aşa cum era. Păcatele şi durerile trecutului nu ar mai fi însemnat nimic. Lumea ar fi fost alta.

Apoi, într-o reluare a aceleiaşi scene, un Lawrence mai mohorât şi mai realist ar fi avut o voinţă de fier. Ar fi luat decizia de a o proteja, inclusiv de el. Dacă s-ar fi

întâmplat să dea ochii cu ea, ar fi fost politicos, dar distant. Totuşi, când ea nu şi-ar fi dat seama, ar fi privit-o într-o tăcere lipsită de speranţă, chinuindu-se când ea râdea la glumele altui bărbat. Ar fi scrâşnit din dinţi când cineva ar fi ieşit cu ea pe uşă dansând vals.

Dar hotărârea lui ar fi fost statornică. Nu avea să se bage. Nu o merita şi nimic nu putea schimba asta. Singura cale prin care o putea iubi cu adevărat ar fi fost să o lase în pace.

— Potoleşte-te, Sinclair. Eşti un plângăcios, îşi spuse el supărat şi se îndreptă spre casa lui Lord Frampton.

Nu avea sens să pună la cale o strategie. Nu avea nicio idee ce ar fi făcut dacă o vedea pe Caroline. Ca morişca de vânt care pretindea ea că ar fi fost, şi el îşi schimba hotărârile după cum bătea vântul. Orice putea să se întâmple.

Poate nimic.

Poate totul.

Asta se întâmpla cu viitorul. Nimic nu era scris în piatră. Nu-şi făcea nicio favoare încercând să controleze ce urma să se întâmple. Viaţa se trăia respiraţie după respiraţie.

Se simţea ca în dimineaţa unei bătălii. Într-una din zilele acelea, nu ştia dacă avea să mai trăiască să vadă apusul, dar întotdeauna se rugase să-şi trăiască orele care îi rămâneau în cel mai bun mod. Mersese prin fum, foc, orori şi război şi, cumva, supravieţuise.

Avea să treacă şi de blestematul ăsta de bal. Pur şi simplu trebuia să mărşăluiască precum un soldat. Dacă îi era sortit să îşi petreacă seara uitându-se cum Caroline râdea, flirta şi dansa cu alţi bărbaţi, avea să îndure. Îşi dori să nu îi pese.

Lawrence îşi îndreptă umerii şi merse spre uşa lui Lord Frampton, unde fu primit călduros de gazdă şi de graţioasa lui doamnă, îl prezentară lui Lady Ackworth şi altor câtorva matroane care îşi făceau veacul pe lângă intrare. Toată lumea era numai un zâmbet, spunându-i câte o vorbă bună.

— Ei, Sinclair! i se adresă o voce familiară. Speram să te întâlnesc în seara asta.

Lawrence se întoarse şi îl văzu pe colonelul Boyle îmbrăcat în uniformă. Colonelul fusese ofiţerul de comandă al lui Lawrence pe vremea cavaleriei grele. Traversă holul spre el, iar cei doi îşi strânseră mâinile.

— Cum te simţi, domnule?

— În formă bună. Această mică distracţie e exact ce voiam înainte să plec pe corabie luna viitoare.

— Unde te duci?

— În Estul splendid, prietene! India. Colonelul îşi coborî vocea. Maiorul care îmi raportează e gata să îmi vândă postul. Sper să te conving să-l cumperi de la el.

— Am părăsit armata acum un an.

Dacă Lawrence ar fi vrut să îşi facă o carieră în armată, ar fi rămas acolo.

— Ştiu şi trebuie să spun că regret că nu am fost în stare să te conving atunci. Erai cel mai bun ofiţer sub comanda mea şi ai fi fost perfect pentru misiunea asta.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, domnule, dar nu mă interesează India.

— O să vrei când îţi spun ce ordine am, rosti încrezător colonelul Boyle. Am de format şi de antrenat un regiment de infanterie locală cu o cavalerie ataşată. O să înaintăm spre nord, din câte înţeleg. Cu toţii o să avem o garnizoană lângă Peshawar.

— Sunt mai puţin familiarizat cu subcontinentul decât aş vrea să fiu, zise Lawrence. Unde e asta?

— Lângă Khyber Pass. La poalele munţilor Himalaya, camarade. Acoperişul Lumii, aşa i se spune. Oricum, o să fie o mare onoare să fii acceptat în acest regiment. Ţine minte ce-ţi spun, o să fie chiar şi câţiva prinţi care o să ceară să fie acceptaţi. Am auzit că indivizii ăia călăresc ca însuşi diavolul. O să fie o cavalerie splendidă, iar *tu* eşti omul potrivit să-i antrenezi.

Ideea era atrăgătoare. Şi-ar fi petrecut zilele călărind, antrenând şi practicând dresajul pentru luptă. Ar fi putut aştepta nerăbdător să obosească în fiecare seară şi să

doarmă dus.

Dar ar fi fost la jumătate de lume de ea.

— Mă ţin aici alte interese, domnule.

Colonelul clătină din cap.

— Nu lua în pripă decizia asta. Spune că te mai gândeşti. Şi aminteşte-ţi, prietene, oferta asta e mai mult decât serviciu pentru rege şi ţară! Un individ aşa de isteţ ca tine poate să facă avere în Est.

— O să mă gândesc la asta, promise Lawrence.

— O să plecăm pe doisprezece ale lunii viitoare. O să-ţi păstrez postul până atunci.

Lawrence îi mulţumi, dar era sigur că avea să lase acea şansă să treacă pe lângă el. Totuşi, iată că fusese în stare să se plimbe prin înalta societate de la balul lui Lord Frampton ca egalul lor. Dacă restul serii mergea la fel de bine, era mai uşor decât îşi închipuise.

Cu toate astea, hotărârea lui de a nu-şi face griji legate de Caroline se clătină când urmă sunetul muzicii şi intră în salon.

Şi atunci o văzu. În timp ce alţi invitaţi priveau, Caroline plutea prin cameră, cu paşi uşori ca o căprioară. Gesturile, expresia de pe chipul ei în formă de inimă, paşii precişi – toate erau splendide. Era graţia însăşi, încălţată în pantofii argintii. Lawrence era uimit că nu îi apăruseră aripi. Se mişca prin încăpere dansând în formă de Z, uneori singură, alteori îmbrăţişată cu partenerul ei de dans.

„Ce diavol norocos!”

Lawrence nu îşi dădea seama cine era pentru că bărbatul nu stătea cu faţa la el, dar şi-ar fi dat un an din paradis ca să schimbe locul cu acel individ. Nu pentru că spera să danseze cu ea în felul acela. Lui i-ar fi luat ani ca să se mişte aşa de iscusit.

Doar aşa, numai să îi atingă mâna. Să se uite la ea cum se întorcea cu faţa şi cu spatele spre el. Atât de aproape, încât i-ar fi putut vedea genele sărutându-i chipul. Pur şi simplu să o ia în braţe.

Oftă. Dorinţa însemna plăcere şi durere în acelaşi timp.

Dintr-odată, se trezi cu Bredon lângă el.

— Mă bucur să te văd, Sinclair. Mă aşteptam să nu vii.

— Am venit doar pentru tine, spuse Lawrence, fără să-şi dezlipească ochii de dansatori. Ştim amândoi că tu eşti singurul motiv pentru care am fost invitat.

— Prostii. Eşti o pradă de calitate pe piaţa asta, omule. Bredon îi dădu o palmă prietenoasă pe spate. De când ai sosit, ai fost observat de aproape o duzină de mame cu fiice la vârsta măritişului.

— Nu-mi imaginez de ce e. Lawrence clătină din cap, nefiind atent decât pe jumătate şi făcu un pas în dreapta ca să o vadă mai bine pe Caroline. Nu caut o soţie.

„Doar pe Caroline”.

— Nu contează. În majoritatea timpului, dorinţele unui bărbat nu contează aşa de mult, zise Bredon prevenitor. În general, femeile fiecărei specii consideră că e datoria lor să pună orice gentleman eligibil în lanţuri.

— Şi totuşi, tu rămâi liber.

— Da, asta se întâmplă când eşti moştenitor. Nu e loc de romantism în viaţa unui aristocrat. Părinţii mei sigur nu s-au căsătorit din dragoste. Mama a avut o zestre care ar fi tentat până şi un prinţ. Vocea lui Bredon deveni tensionată. Când o să mă căsătoresc în sfârşit – şi te rog, Doamne, fă ca ziua aia să fie cândva în viitorul îndepărtat! –, o să fie un aranjament pentru îmbunătăţirea stării moşiei, nu altceva.

— Dar celor ca mine le recomanzi căsătoria?

— Absolut. Dintre toţi bărbaţii pe care îi cunosc, tu ai nevoie cel mai mult de o femeie în viaţa ta. Cineva care să te scoată din ale tale.

Poate că nu eşti tu cel mai prietenos din această societate sau cel mai curtenitor. Bredon flutură din mână dinaintea feţei lui Lawrence de parcă l-ar fi scos din transă. Lawrence se strâmbă şi apoi se uită din nou la silueta mlădioasă a lui Caroline.

— Dar compensezi aceste defecte cu alte calităţi.

— Cu siguranţă, nu cu punga mea fără fund.

Poate, dacă era mai înstărit, lucrurile ar fi mers altfel cu Caroline. Un venit generos ar fi echilibrat situaţia de a

nu avea un titlu când venea vorba de curtarea unei fiice de conte. Lawrence începu să-şi dorească să nu fi renunţat la postul lui. O grămadă de bărbaţi care dădeau o raită prin India se întorceau acasă bogaţi ca nişte mahări. El fusese chibzuit şi îşi investise banii îndeajuns de bine cât să-şi cumpere brevetul de maior pe care i-l oferise colonelul Boyle. Oare Caroline l-ar fi aşteptat să facă avere? Poate dacă…

Bredon îşi drese glasul şi îl făcu pe Lawrence să se dezmeticească.

— Vorbeşte mai încet. Nu se cade să vorbeşti despre bani în public, mai ales despre lipsa lor, prietene, îl sfătui Bredon. Aşteaptă până când ai un moment de discreţie şi negociază o zestre generoasă. Iar dacă te gândeşti ce văd la tine mamele astea cu gândul numai la căsătorie, află că multe familii îşi doresc o legătură cu o casă puternică precum Ware.

— Dacă ele cred că o s-o obţină prin mine, ar fi cel mult o legătură fragilă.

— Nu se ştie că nu eşti aşa de apropiat de unchiul tău. În înalta societate se ştie că Ware o să-ţi ofere o avere spectaculoasă pentru tine şi viitoarea soţie. Şi dacă tot veni vorba de Lord Ware, adăugă Bredon, aplecându-se spre el şi vorbind în şoaptă, cred că ar trebui să ştii că e aici. În salonul cu jocuri.

— Whistul a fost dintotdeauna jocul lui preferat. Nu îi poate rezista.

Lawrence ridică din umeri. Îşi spuse că nu conta că bărbatul care îl izgonise respira acelaşi aer încărcat de parfum ca şi el. Dar tot avea un nod în stomac.

— Lord Ware îi face curte domnişoarei Braithwaite de câteva săptămâni, spuse Bredon.

— Aşa am auzit şi eu.

— Înţeleg că e ultima din nouă copii – dintre care opt sunt băieţi.

— De unde şi interesul unchiului meu pentru ea.

Lawrence se pomeni că se uită fix la un punct de pe zid în loc să îi urmărească pe dansatori. Gândul că Lord

Ware putea avea un moştenitor de la domnişoara Braithwaite umbrea perspectiva asupra lui Caroline. Era la un pas de a moşteni titlul de conte, dar asta era problema unui moştenitor posibil. Nu era un lucru sigur. Dacă Lord Ware avea un fiu, acesta l-ar fi scos din joc pentru titlul unchiului său imediat ce ar fi respirat pentru prima dată.

Iar fără speranţa moştenirii, Lawrence nu se mai descurca deloc cu o doamnă precum Caroline. Oricine avea ochi putea să vadă asta.

— O pisică se poate uita la un rege, şopti el în timp ce o privea cum zbura ca un înger pe lângă el, dar asta e tot ce poate face.

Sentimentele lui pentru Caroline îl orbiseră. Nu era chip să meargă mai departe cu ea. Era o nebunie să se tortureze cu posibilităţi excentrice.

Lawrence vorbi un pic mai tare.

— Contele nu îşi caută o soţie. Ci moştenitori.

— Aşa e, dar e mai bine să ţii pentru tine genul ăsta de observaţii. E în regulă să ştii un lucru. Dar să vorbeşti despre el nu e întotdeauna cel mai prudent fel de a acţiona. Mai ales când sunt atâtea urechi ciulite.

Bredon adusese vorba de domnişoara Braithwaite. Lawrence doar trăsese concluziile logice. Societatea londoneză şi ce era permis îl puneau serios în încurcătură.

— Nu înţeleg, Bredon. Tu zici că nu ar trebui să nu spun ce gândesc, dar altfel e în regulă ca o femeie tânără să fie vândută ca o vită astfel încât familia ei să pretindă că are un titlu. Lawrence clătină din cap şi îşi dori ca jacheta lui să nu fi fost aşa de strâmtă. Ar fi trebuit să rămână în Leicester Square. Devenea din ce în ce mai dificil să respire în salonul elegant al lui Lord Frampton. Cum suporţi toate regulile astea încurcate?

— Obişnuinţa e cheia. Am ştiut de la naştere ce mă aşteaptă. Viaţa e mai uşoară dacă te laşi dus de val.

Viaţa se aşteptase ca Lawrence să eşueze.

„Dar nu am făcut-o”, îşi spuse încăpăţânat.

Unchiul lui îi pusese obstacole la orice pas, dar el reuşise să le evite. Poate că nu fusese un candidat pentru

Oxford precum prietenul lui, Bredon, dar îşi luase examenele la Harrow cu note mai bune decât colegii lui. Unchiul său se aşteptase ca el să îşi găsească moartea în armată şi, într-adevăr, fusese suficient de aproape ca să dea mâna cu ea de mai multe ori, dar supravieţuise.

Şi iată-l acum în Londra! Acceptat de înalta societate. Poate mai mult datorită legăturii lui cu Bredon, dar, oricum, era un oaspete onorat al lui Lord Frampton.

Speranţa care mai înainte era ca o lumânare ce pâlpâia se înălţă din nou luminoasă în pieptul lui. Nu avea cum să renunţe.

Nu avea cum să eşueze tocmai acum. Trebuia să existe o cale pentru el şi Lady Caroline. Doar că încă nu o vedea.

Apoi bărbatul cu care ea dansa se întoarse cu faţa, iar Lawrence în sfârşit îl văzu.

„Rowley”.

În lunile pe care Lawrence le petrecuse în compania lui Bredon şi a lui Rowley, ajunsese să îl respecte pe unul şi să îl dispreţuiască pe celălalt. Lord Rowley era un desfrânat şi un leneş. Bea în exces. Un parior slab, renega datoriile de onoare şi se strecura din oraş înainte să dea creditorii peste el. O dată, biciuise o prostituată până când îi lăsase urme înainte ca Lawrence să îl găsească şi să îl oprească.

— Am plătit mult pentru fata asta, se plânsese Rowley, spunându-i lui Bredon să încerce şi el. Nimic nu îl face pe un bărbat să se simtă mai viu decât bătaia la fund a unei femei.

Dacă Lawrence ar fi ştiut cum era Rowley, l-ar fi lăsat să putrezească în închisoarea aia din Italia. După ce se împrieteniseră, Lawrence fusese bucuros când Bredon începuse să se îndepărteze de prietenul lui din copilărie.

— Bredon, ştii cum e Rowley, zise Lawrence cu o voce joasă, ameninţătoare. De ce îi permiţi să danseze cu sora ta?

— Dacă e vreo cobră în încăpere, prefer să o văd. Măcar ştiu unde e, zise Bredon cu fălcile încleştate. E doar un dans. Rowley nu îi poate face rău aici.

Peste ochii lui Lawrence se aşternu o ceaţă roşie. Nu fusese conştient când îşi strânsese pumnii, dar îi ardeau ochii. Dacă şi-ar fi dezlănţuit partea violentă pe care o ţinea bine ascunsă, ar fi fost bucuros să îl facă fărâme pe Rowley.

Nu era nicio exagerare. Odată ce şi-ar fi eliberat acea furie, nu s-ar fi putut opri înainte să îl dea cu capul de podeaua lucioasă a doamnei Frampton.

Dacă ucidea un lord pe pământ englezesc în faţa atâtor martori, sigur ar fi fost spânzurat. Dar hotărî că mai bine era spânzurat ca să ia mâinile murdare ale lui Rowley de pe Caroline.

Apoi, pentru prima oară de când începuse să o privească, ea îl văzu. Privirile li se încrucişară, iar ea îi zâmbi.

„Afurisitele ei zâmbete”. Îi mâncau sufletul.

Dar apoi pe chipul ei se citi îngrijorarea, ceea ce fu şi mai rău.

Capitolul 17

Astfel de lucruri nu li se întâmplă doamnelor din Zanzibar. Aş pune pariu pe cea mai bună pelerină a mea.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell, care îşi dorea să ajungă pe acele maluri exotice chiar în acea clipă

Caroline vedea o ameninţare în ochii negri ai lui Lawrence. Intenţia violentă i se putea vedea în ridul adânc dintre sprâncene şi în maxilarul încordat.

„Renunţ. În mod clar nu vreau să văd leul ieşit din cuşcă”.

Apoi privirea lui Lawrence se mută la Oliver, iar ea îşi dădu seama că mânia lui nu era îndreptată spre ea.

„Măcar nu sunt eu bucăţica leului”.

Felul în care îi bătea inima nu avea legătură cu efortul depus pentru a dansa.

Muzica încetini spre final, iar ea şi Rowley făcură mişcările de sfârşit. Oaspeţii lui Lord şi ai lui Lady Frampton izbucniră în aplauze înainte ca ultimele sunete ale cvartetului să se stingă. Apoi, înainte ca altcineva care ar fi vrut să o felicite pe ea şi pe Lord Rowley pentru menuetul lor bine executat, Lawrence îşi făcu apariţia dinaintea lor.

— Lady Caroline, spuse el simplu, în timp ce făcea o plecăciune curtenitoare.

Pentru că nu avea încredere în vocea ei, făcu o reverenţă vagă ca să-l salute. Îşi amintea detaliile sângeroase din povestea lui Bredon, cum Lawrence îi doborâse singur pe cei patru gardieni. Fusese incitant să şi-l imagineze cum îi lăsase laţi atâta vreme cât rezultatul încăierării fusese salvarea fratelui ei.

Lawrence nu avea cum să recurgă la genul acela de violenţă la un bal.

O dată, participase la o prelegere de antropologie în care vorbitorul susţinea că omul străvechi se lupta adesea pentru dreptul de a avea un partener. Imediat, îşi imaginase o pereche de masculi asudaţi şi hotărâţi, gata să-şi dea lovitura finală. Pe durata prelegerii, brutele ei imaginare o distraseră destul de bine. Dar, potrivit expertului, renunţaseră în cele din urmă la bâte în favoarea muncii pământului. Caroline se gândise atunci că era păcat. Ideea ca bărbaţii să se lupte pentru femei avea o oarecare atracţie.

Dar asta era doar în închipuirea ei. Acum se afla în salonul stilat al lui Lady Frampton. Nu i-ar fi plăcut deloc dacă Lawrence şi Oliver ar fi făcut o scenă, darămite să se lupte pentru ea.

Cu toate astea, imaginaţia o ademenea cu gândul că atât Lawrence, cât şi Oliver ar fi arătat mai mult decât intrigant îmbrăcaţi în piei de animale şi ameninţându-se cu bâte.

— Sinclair, pacoste bătrână! zise Rowley părând jovial, însă Caroline era îndeajuns de aproape de el şi îi văzu ticul din bărbie. Nu te-am mai văzut prin oraş de o vreme. Unde te-ai ascuns?

— Eu nu m-am ascuns, Rowley. Poate că tu ai făcut asta, se zbârli el. Cred că tu te-ai ascuns de creditori. Poate de asta nu am dat de tine.

— Nu e cazul să vorbeşti aşa, domnule.

Rowley făcu ochii mari la acea insultă, dar nu o negă şi se dădu un pas în spate. Caroline nu îl învinovăţea că se îndepărtase de braţul lui Lawrence. Privirea acestuia ar fi strivit o inimă mai cutezătoare decât a lui Oliver.

— Farmecul nu a fost niciodată punctul tău forte, Sinclair, dar ai grijă cum te porţi! Faţa asta încruntată s-ar putea să pună pe fugă doamnele.

— Nu mi se pare că aş fi speriat pe cineva.

Totuşi, Lawrence se strădui să-şi îmblânzească expresia fioroasă. Nu fu cine ştie ce îmbunătăţire, Caroline neputând spune că văzuse vreun zâmbet. Era ca şi cum îi arătase colţii lui Rowley.

Apoi Lawrence se întoarse spre ea. Corpul încă îi era tensionat, dar zâmbetul fals îi păli.

— Sper că nu te-am speriat, Lady Caroline. Nu asta am intenţionat, zise Lawrence de parcă Rowley nu stătea lângă ei, aruncând o privire care se întrecea cu încruntarea lui de mai devreme. Dacă aşa e, îmi cer iertare. Şi, în semn de iertare, poate o să-mi faci plăcerea următorului dans.

Tonul lui ferm suna mai mult a cerere decât a o întrebare. Ea vru să rostească un *nu* răsunător.

Şi Lawrence, şi Oliver se purtau ca nişte şcolari la vârsta adultă, iar ei tare i-ar fi plăcut să îi lase baltă pe amândoi! Dar, mulţumită credinţei doamnei Frampton că oaspeţii ar trebui să îşi completeze singuri carneţelele de dans, Caroline nu se mai putea sluji de scuza că următorul dans era deja promis. De fapt, carneţelul ei era încă gol. Dansase menuetul demonstrativ cu Rowley în timpul în care ceilalţi gentlemeni i-ar fi putut cere să danseze cu ei mai târziu.

Nu avea de ales. Trebuia să accepte invitaţia lui Lawrence.

— Da, o să dansez cu tine, domnule Sinclair, zise ea înţepată. Se pare că e cea mai bună cale să nu intri în

bucluc.

De data asta, el îi zâmbi cu tot cu ochii lui negri.

Zâmbetul acela adevărat avu efect. Ea se simţi mai bine în privinţa hotărârii ei de a dansa cu Lawrence când îşi dădu seama că probabil îl salvase pe Rowley de la o luptă în care mai mult ca sigur ar fi fost înfrânt. Un bărbat prefera să suporte nişte vânătăi decât să pară prost.

Maestrul de dans anunţă dansul country, iar cvartetul începu să cânte notele de început în timp ce dansatorii se reuneau. Lawrence îi oferi braţul, aruncându-i lui Rowley o ultimă privire în timp ce Caroline îşi odihnea uşor degetele pe mâneca lui.

Ea fu uşurată că se îndepărtau de Rowley. Şi fu şi mai recunoscătoare când el îşi aminti sfatul Fredericăi de a găsi un loc în capătul şirului care dansa. Asta îi permitea să mai reflecteze înainte să danseze. Şi avea şansa de a-şi aminti paşii uitându-se un pic la picioarele celorlalte cupluri.

Dar, pe când Lawrence părea să se relaxeze în timpul acelei aşteptări, Caroline se enervă mai tare. Cum putuse să o pună într-o situaţie aşa de stânjenitoare?

Profită de prilej să îi şoptească ceva când se apropiară.

— Ce crezi că faci?

— Dansez cu tine, îi şopti şi el înainte să se despartă şi să se întoarcă fiecare la locul lui.

„Bărbatul ăsta are darul de a spune lucruri evidente”. De-abia rezistă să nu îi servească un pufnet deloc potrivit unei doamne.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, rosti când înaintară din nou ca să facă un cerc unul în jurul celuilalt. De ce încercai să te lupţi cu Rowley?

— Dacă voiam să mă lupt cu el, acum ar fi fost pe podea, îi zise Lawrence îndeajuns de încet ca ea să audă în timp ce îşi continuau dansul. Doar l-am avertizat, atâta tot. Bărbatul ăsta nu are ce căuta pe ringul de dans cu o doamnă.

— Poate că o doamnă ar dori să hotărască singură asta, îi spuse ea când se apropiară din nou, cu voce mai

tare, dar încă bine acoperită de muzică. Simţea o furnicătură pe şira spinării. Era mai mult decât frustrant să poarte o conversaţie cu opt sau mai multe note muzicale între ei.

— Poate că o doamnă nu are îndeajuns de multe informaţii ca să ia o hotărâre corectă, răspunse el înainte să se întoarcă la locul lui, unde vorbele nu i se mai auzeau.

Ce neobrăzare! Nu se aştepta ca Lawrence să fie genul care credea că femeia nu poate lua o decizie singură. De-abia aştepta să ajungă în faţă ca să spună pe o un ton normal:

— Poate că un gentleman ar trebui să-i ofere unei doamne aceste informaţii şi să nu mai facă atâtea aluzii.

Ce se întâmplă în urma acestei remarci fu demn de o tragedie grecească.

Cvartetul de viori alese exact acea clipă să îşi ridice la unison arcuşurile pentru o pauză de o jumătate de notă. În acea linişte bruscă, Caroline încheie prin a spune:

— Sincer, Lawrence, eşti mai rău decât Lady Ackworth.

Cuvintele răsunară cu ecou şi stârniră tremurul cristalelor din candelabru, urmate de icnete colective din partea celorlalţi oaspeţi ai lui Lord Frampton.

Genunchii lui Caroline s-ar fi înmuiat dacă Lawrence nu ar fi strâns-o de mână şi nu i-ar fi şoptit:

— Încet.

Cvartetul reluă cântecul de unde rămăsese de parcă ea nu făcuse gafa deceniului.

— Concentrează-te pe paşi, o sfătui Lawrence în timp ce păşea în ritm de vals, mai mult sau mai puţin corect, înapoi la locul lui.

În ciuda aşteptărilor ei, dansul acela nefericit continuă.

„Probabil că mama are un atac de apoplexie”.

Dar Caroline nu îşi putea întoarce capul fără să atragă şi mai multă atenţia. Poate că mama ei se scuzase şi se retrăsese în camera doamnelor, făcându-se mică din cauza fetei ei cu purtare îndoielnică.

„Doamne, cât aş vrea să merg şi eu cu ea!”

Când îl întâlni pe Lawrence în mijlocul celor două rânduri, el întrebă:

— Cât ţine dansul ăsta?

— Douăzeci de minute.

Poate că ar fi trebuit să dea impresia că o ia cu leşin. Măcar nu ar mai fi rămas pe ringul de dans.

— Bun, spuse el. Oamenii o să uite până atunci ce cred că au auzit.

— Eşti nebun? Ei nu cred nimic. Au auzit şi nu o să mai uite. Cel puţin nu Lady Ackworth.

Şi din nou muzica se opri pentru o jumătate de notă exact, când Caroline rostea numele acelei bătrâne bârfitoare. Nu păru că se mai putea abţine din a rosti urmarea. Cuvintele îi curseră pe buze aşa cum avură ele chef în pauza de linişte.

— Femeia aia ţine ranchiuna până când scânceşte să îi dea drumul.

Cu faţa roşie, Caroline se simţi de parcă se uita la ea din afara corpului. Nu avea cum să se întâmple aşa ceva. Sau, dacă era aşa, nu i se întâmpla ei.

În timpul celei de-a doua figuri de dans, ea şi Lawrence trebuiau să îşi pună unul altuia o mână pe obraz în timp ce făceau cercuri. El reuşi chiar să îşi pună degetul mare peste gura ei.

— Pot sugera să te abţii din vorbit pe durata dansului?

Ea încuviinţa din cap. Da, asta trebuia să facă. De fapt, poate că nu avea să mai vorbească niciodată.

Ar fi trebuit să fie îndeajuns de simplu. Tot ce trebuia să facă era să îşi mişte picioarele în ritmul muzicii. Din păcate, sub cântecul irlandez al viorilor, auzi un sunet ca un bâzâit, de parcă ar fi ieşit un roi de albine. Când se uită prin încăpere, atentă să îşi mişte doar ochii, nu să-şi întoarcă şi capul, văzu că umbla vorba. Un dialog scurt sub un evantai aici, o şoaptă spre altcineva acolo, şi cuvintele rostite la timpul necuvenit ale lui Caroline se răspândeau prin sală.

Dacă Lady Ackworth nu auzise ea însăşi ce spusese Caroline, cu siguranţă avea să audă a doua sau a treia

versiune.

Nu mai era cale de întors. Când Lady Ackworth şi supuşii ei aveau să-şi încheie treaba, statutul social al lui Caroline urma să fie făcut praf. Citise despre oamenii nefericiţi din India care nu aparţineau nici unei caste şi nu aveau niciun loc în societate. Poate că ar fi trebuit să îşi revadă planurile de călătorie şi să includă şi acel subcontinent unde avea să se întâlnească persoane ca ea.

„Nu, tot Zanzibar e cântecul meu de sirenă”.

Următoarea dată când se apropie de Lawrence, nu se putu abţine să nu ofteze.

Şi să spună un cuvânt, două.

— Nu e niciodată o corabie către Zanzibar când ai nevoie, spuse ea melancolică şi îşi dădu seama imediat că vorbise din nou tare într-o pauză bruscă. Arcuşurile ridicate ale viorilor o prinseseră din nou. O, pentru numele lui Dumnezeu! Câte pauze sunt într-o melodie nenorocită!

După pauza scurtă, viorile începură din nou să răsune.

Nu mai avea rost să continue să danseze. Nu mai putea pretinde că nu fusese prinsă purtându-se din nou stupid.

Ampla uşă dublă din capătul îndepărtat al salonului fusese lăsată deschisă ca să intre aerul proaspăt al nopţii. Erau nişte uşi cât se poate de frumoase, de origine spaniolă, cu stâlpi de fier şi sculpturi reprezentând îngeri, lăute şi peri. În alt moment, Caroline ar fi fost fascinată de stranietatea masivă a acelui model.

Dar ea nu era atrasă de uşile de origine spaniolă. În schimb, o atrăgea gaura întunecată care se căsca între ele.

Nemaiaşteptând să se curme din nou muzica abrupt, Caroline se apucă de fustă ca să-şi ridice poalele. Mişcându-se cu repeziciune, dar încercând să nu se grăbească, îl abandonă pe Lawrence pe rândul lui de dans. Îşi făcu loc prin mulţimea care înconjura ringul de dans şi îşi croi drum cu câtă demnitate mai putea avea.

Doar în ultima secundă începu să fugă.

Capitolul 18

Nimeni dintre noi nu poate întoarce acele ceasului. Dar asta nu ne poate stăvili dorinţa de a şterge trecutul.

Lawrence Sinclair, care ar fi vrut să facă altfel anumite lucruri dacă ar fi avut o şansă

Lawrence îşi dorea atât de mult să fie singur cu ea, încât aproape că i se făcu greaţă. Îşi imaginase câteva circumstanţe în care ar fi putut-o lua pe Caroline din sala de bal în grădina scăldată în lumina lunii a lui Lady Frampton.

Dar asta nu era una dintre ele.

Părăsi ringul după ce ea plecă. Nu avea sens să rămână acolo; nu mai avea parteneră de dans. Nu simţi nicio împunsătură a bârfelor din preajmă. Caroline nu fugea de el. Fugea de lipsa ei de noroc. Îl irită puţin că nu putea să acopere urechile bârfitoare în numele lui Caroline, dar se stăpâni.

Dar nu o urmă în grădină imediat. Nu i-ar fi ajutat reputaţia dacă s-ar fi dus după ea ca un căţeluş. Aşa că mai întâi se opri la o masă alăturată unde se servea punci şi luă un pahar pentru ea. Apoi se îndreptă către uşa deschisă cât mai discret cu putinţă. Dacă mai atrăgea atenţia la ieşirea ei în pripă, Caroline nu i-ar fi mulţumit că i se alătura într-un exil cu miros de heliotrop.

Ultimul lucru de care ea avea nevoie era un scandal şi mai mare.

Odată ce ieşi pe uşă, se opri sub un portic şi scoase mica sticluţă de whisky pe care o ţinea în buzunarul vestei.

„Şi credeam *că eu o* să-mi înec amarul în seara asta”.

Luă o înghiţitură, apoi turnă cu generozitate în paharul de punci. După care începu să o caute pe Caroline prin întuneric. Luna se strecurase în spatele unui grup de nori, aşa că nu o putea zări. În schimb, o găsi orientându-se

după sunetul slab al plânsului.

Se ascunsese într-un colţ ferit din grădina tacticos aranjată a lui Lady Frampton. Sub o împletitură de viţă-de-vie care nu fusese ascunsă complet de iederă, aşezată pe o bancă de piatră, Caroline plângea cu sughiţuri.

— Haide, nu e cazul să plângi.

Îi întinse punciul. Înainte să apuce să o avertizeze că avea whisky, ea îl duse la buze şi îl bău pe tot. Apoi vorbi scuipând şi tuşind.

— Ce naiba era în punci? şuieră Caroline.

— Doar puţintică băutură, cum obişnuia să spună profesorul meu de scrimă. Trebuia să-ţi facă bine, dar nu dacă îl dai pe gât ca şi cum ar fi o limonadă de la Almack.

Lawrence se aşeză lângă ea şi o mângâie pe spate. Dacă ea ar fi fost bărbat, ar fi bătut-o pe spate ca să îşi revină. După o jumătate de minut, respiraţia îi reveni la normal şi se calmă.

— Gata. Te simţi mai bine?

Ea dădu din mână şi oftă.

— Nu. Sunt ruinată.

— Nu e aşa de rău. Nu mă pricep, dar cred că ruinarea implică mai mult decât a vorbi pe nepusă masă. Scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse.

Ea îşi suflă nasul ca o trompetă.

— Cum poţi să-mi iei în râs dizgraţia?

— Nu eşti în dizgraţie, spuse el. La urma urmei, nu a murit nimeni.

— Doar demnitatea mea. Caroline făcu ghem în mână batista murdară. Iar reputaţia mea o să moară odată ce Lady Ackworth se ocupă de asta.

Lawrence clătină din cap.

— Îi dai prea mult credit. În plus, era ceva neadevărat în ce ai zis?

— Nu. *Este* cea mai rea bârfitoare, rosti Caroline cu hotărâre. Apoi firea ei blândă, pe care el o iubea aşa de mult, ieşi la suprafaţă. Dar presupun că nu a fost frumos din partea mea să spun asta în public. Of, pentru numele lui Dumnezeu, mama a avut dreptate! Se lovi cu pumnul în

genunchi. De fiecare dată când vorbeşti de rău pe cineva, *chiar* e ca şi cum te-ai ruga la diavol.

Lawrence chicoti.

— Dacă este aşa, atunci bătrânul diavol trebuie să fie un tip tare ocupat.

— Evident că nu, i-o tăie ea. A răspuns imediat rugăciunii mele de persoană prost crescută.

Lawrence râse cu poftă.

— Ce drăguţ din partea ta să găseşti ceva amuzant în amărăciunea mea, spuse ea îmbufnată.

El se opri imediat.

— Nu râd de tine. Doar de întreaga situaţie.

Caroline îi aruncă o privire care ar fi putut să-l transforme într-o grămadă de cenuşă fumegândă.

— O situaţie care, dacă mă gândesc mai bine, nu e deloc amuzantă, se corectă el în grabă. Dar trebuie să admiţi că sincronizarea nu ar fi fost mai bună nici dacă noi şi cvartetul ăla repetam împreună înainte.

Ea pufni, dar îşi ridică imediat colţurile gurii.

— Să nu se spună niciodată că Lady Caroline Lovell face vreun lucru pe jumătate.

— Nimeni nu ar îndrăzni să spună aşa ceva, fu el de acord. Eşti o forţă a naturii.

Ea chicoti.

— O adevărată vijelie, asta sunt.

— În plus, nu ai vorbit doar despre Lady Ackworth. Ce a fost cu Zanzibarul?

— Doar un loc pe care sper să-l văd într-o bună zi, zise ea. De fapt, s-ar putea să merg acolo mai repede decât credeam ca să-mi ascund ruşinea.

După surâsul din vocea ei, el simţi că nu mai era chiar aşa de abătută ca în clipa în care o găsise pe banca de piatră.

— De ce vrei să vizitezi Zanzibarul? întrebă el.

— Pentru că mă cheamă. Ştiu că e acolo aşteptând şi trebuie să fie mai frumos decât îmi închipui. În plus, nu am fost niciodată nicăieri.

— Eu am călătorit mult, dar adevărul e că nu am

văzut niciodată ceva mai frumos decât stâncile din Dover. În comparaţie cu Anglia, *alte locuri* sunt lăudate în mod exagerat.

— Cum poţi să spui asta? Totul e aşa de diferit în Zanzibar, spuse ea. Flora şi fauna, mâncarea, oamenii – chiar *şi eu* aş fi o persoană diferită.

— Nu am fost în Zanzibar, zise el, dar nu mă aştept să fii cu mult diferită acolo.

— De ce?

— Pentru că, oriunde mergi, te iei cu tine. Nu putem fugi de noi înşine. Crede-mă, am încercat, admise el. În plus, încă nu e cazul să fugi din Londra. În lumea asta mare, păcatul pe care l-ai comis în seara asta e unul foarte mic, Caroline. Crede-mă, o să treacă!

— Ce ştii tu despre păcatele mele?

— Nimic, recunoscu el. Le ştiu doar pe ale mele şi mi-e de ajuns.

— Oh! Ştiu şi eu câte ceva despre păcatele tale, spuse ea, luminându-se la faţă. Teddy mi-a spus cum v-aţi întâlnit. Şi cum ai doborât gărzile de la închisoare ca să evadaţi cu toţii.

Ea voia să sune ca şi cum el se îndeletnicise cu ceva măreţ. Nu avea nicio idee că dezlănţuise o furie înăbuşită în închisoarea aceea din Italia; numai datorită graţiei lui Dumnezeu îi lăsase pe bărbaţii aceia doar inconştienţi.

— Ţi-a spus Bredon şi de ce am fost închis?

Ea clătină din cap.

Lawrence îşi imaginase cum îi încredinţa trecutul lui. Se părea că acum avea şansa să vadă dacă reacţia ei era aceeaşi pe care şi-o închipuise.

— Am omorât un bărbat.

Spre marea lui uşurare, ea nu alergă ţipând.

— Ai slujit în armată, Lawrence, spuse ea blând. Probabil că ai ucis mai mulţi bărbaţi. Dar în apărarea ta, şi ei încercau să te ucidă.

— Nu, spuse el. Asta s-a întâmplat după ce mi-am dat demisia din cavaleria grea şi mi-am vândut brevetul.

— Oh!

Se lăsă o tăcere între ei care păru să ţină secole. Apoi, în cele din urmă, ea spuse:

— Sunt sigură că ai avut un motiv.

Lawrence clătină din cap. Băuse prea mult într-o noapte, în Roma, iar când se întorsese unde era cazat, fusese oprit de un individ care îi făcuse o ofertă indecentă, ceea ce pe el îl înfuriase pe loc. Bărbatul avea doi copii pe care îi vindea la oră.

— *Ragazza o ragazzo?* Fată sau băiat, tu alegi, *signore,* spusese bărbatul şi amintise un preţ ridicol.

Cu ochii mari şi slăbuţ, băiatul care se ascundea în spatele acelui bărbat îi amintise lui Lawrence de vărul lui, Ralph.

Şi acum îşi amintea cum îl lovise prima oară pe acel bărbat. Îşi revenise doar după ce carabinierii îl smulseseră de pe acel proxenet. Lawrence nu îşi aducea aminte că îl lovise în repetate rânduri cu capul de caldarâm, dar sângele era îndeajuns de grăitor.

Copiii pe care sperase că îi salvase îşi luaseră tălpăşiţa, probabil ca să scape de englezul nebun. Nu mai era nici urmă de ei.

— Vrei să-mi spui de ce l-ai omorât? întrebă Caroline în şoaptă.

— Nu. Nu putea să-i spun lui Caroline ceva aşa de urât. Doar că trebuia să fie ucis, zise el. Iar eu a trebuit să o fac.

Ea rămase stană de piatră pentru câteva lungi clipe. Apoi se întinse spre el şi îşi puse palma peste a lui. Degetele ei sub mănuşa de dantelă se simţeau reci şi liniştitoare. Ca un balsam vindecător.

— Atunci, este tot ce trebuie să ştiu, zise ea. O să mai vorbim despre asta.

De-a lungul anilor, el îşi dorise adesea să îşi poată plânge faptele greşite, dar nu fusese niciodată în stare să stoarcă măcar o lacrimă. Nici măcar la înmormântarea lui Ralph. Tristeţea stătea cu dopul pus, fierbând şi agitându-se. Cu fiecare an ce trecea, alte păcate se adăugau acolo.

Îi spusese lui Caroline cea mai întunecată faptă a lui

şi, cu toate astea, ea nu îl respinsese. Ceva se frânse înăuntrul lui şi, fără să îşi dea seama ce se întâmplă, simţi că obrajii îi erau udaţi de lacrimi.

Caroline se apropie şi îi şterse lacrimile.

— Eşti un bărbat bun la suflet, Lawrence Sinclair, îi zise ea. Oricine are altă părere trebuie să îmi dea socoteală.

În acel moment, luna ieşi la iveală dintre nori, iar Lawrence văzu că obrajii lui Caroline erau şi ei scăldaţi în lacrimi.

— Iartă-mă! Te-am făcut să plângi, îi spuse el, cuprinzându-i obrajii cu palmele.

— Nu e din pricina ta, zise ea cu un zâmbet tremurător. Dacă plânge cineva lângă mine, nu mă pot abţine şi plâng şi eu. Dacă nu eram o lady şi nu mă pricepeam la altceva, aş fi făcut avere ca bocitoare profesionistă.

El clătină din cap uimit şi râse. Cum putea femeia asta să-l facă să zâmbească şi într-un moment cât se putea de serios? Era cel mai mare dar al ei.

— Nu te-aş face niciodată să boceşti. Niciodată. Îşi trecu uşurel degetul mare peste buza ei de sus. Ce trebuie să fac ca să fii din nou fericită?

Ea se uită în ochii lui cu ochi imenşi în lumina lunii.

— Sărută-mă!

*

În clipa aceea care îi tăie respiraţia, ea încă nu ştia dacă spusese acele cuvinte cu voce tare. Ştia doar că erau cât pe ce să-i ţâşnească din inimă.

Caroline nu fusese sărutată de niciunul dintre bărbaţii care o curtaseră în sezonul precedent. Nici nu încercaseră aşa de mulţi. Caroline găsise tot timpul mijloace prin care să evite o asemenea întâlnire, chiar dacă asta însemna că îşi lua tălpăşiţa. Pur şi simplu nu voia niciuna dintre acele guri blegi şi libidinoase lângă a ei. Sărutul era nefondat pentru că nu simţea nimic pentru niciunul dintre acei

gentlemeni. În plus, sigur era o treabă complicată.

Acum însă tânjea ca Lawrence să-i acopere buzele cu ale lui.

El se concentra intens asupra ei, dar ea nu se simţea înfricoşată. Nici nu ştia ce simţea. Felul în care îi vibra interiorul nu avea încă un nume cuvenit.

Mâinile lui, care încă îi cuprindeau obrajii, o ţinură nemişcată în timp ce se apropia de ea. Când se opri la distanţă de un deget de gura ei, Caroline aproape că suspină din nou. Apoi el se aplecă şi îi atinse buzele.

Erau calde şi nicidecum blegi. Apoi el o sărută de-a curmezişul peste buze şi gemu uşor. Sunetul acela adânc o făcu să-şi închidă ochii ca să simtă mai bine. Îşi dorea să-şi deschidă gura să îl cuprindă cumva înăuntru, deşi nu ştia de unde îi venise ideea aia sau ce s-ar fi întâmpla dacă ar fi făcut-o.

Lawrence avea un gust uşor de lichior, acela pe care i-l pusese în băutură. Nu îi plăcuse în pahar, dar pe gura lui gustul era îmbătător. Mirosul lui de lemn de santal cu o aromă de bergamotă o făcu să respire tot mai repede. Lumea începuse să se învârtă un pic, iar ea se întrebă dacă avea să leşine.

Simţea că se topea pe interior. Devenea parte din el. Aproape că îşi uitase numele.

— Caroline!

„Da, ăsta era”.

Dar nu îl rostise Lawrence. Ar fi recunoscut tonul acela frenetic oriunde. Se trase de lângă el şi alunecă pe lângă banca de piatră cât putu.

— E Horatia, spuse ea, punându-şi mâna pe obraz, recunoscătoare că nimeni nu putea vedea că se înroşise în acea grădină întunecată. Cred că mă caută.

— Putea fi mai rău, mormăi Lawrence. Ar fi putut fi Lady Ackworth.

Caroline fu uluită că putea să râdă aşa de repede după totala ei umilire. Lawrence avea un fel anume de a vedea lucrurile. Îşi trecu limba peste buza ei de jos.

Şi un fel de a rearanja lumea după bunul-plac.

El se ridică din umbră şi îi făcu semn cu mâna ca să-i atragă atenţia prietenei ei. Horatia o căutase printre hortensii, chiar călcase pe câteva în întunericul acela, dar acum venea spre spalierul cu viţă-de-vie şi spre banca lor.

— Oh, Caroline! zise Horatia, fluturând din mâini. Trebuie să vii degrabă!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Freddie! Nu o găsesc nicăieri. Se apropie valsul şi ştiu cât de nerăbdătoare era să danseze cu Lord Rowley. Horatia se mută de pe un picior pe altul, clar agitată. Nu îmi imaginez de ce a dispărut chiar acum.

— Rowley mai e în sala de bal?

Horatia clipi de câteva ori şi se gândi.

— Nu. Nu cred.

— Haide! spuse Lawrence, preluând controlul. O apucă pe Caroline de mână şi o ajută să se ridice. Nu avem timp de pierdut!

Capitolul 19

Vicarul nostru spune că suntem în stare să ne schimbăm, să fim mai mult decât suma părţilor noastre. Teoretic, înclin să-i dau dreptate. Totuşi, în practică, suntem noi pregătiţi să facem totul pentru o asemenea metamorfoză? Ah, asta e problema! Oricât nu mi-ar plăcea, trebuie să recunosc că Lawrence poate că are dreptate. Suntem ceea ce suntem. Puţini dintre noi au voinţa de a-şi schimba temperamentul. Iar asta înseamnă că o vizită în Zanzibar nu mi l-ar schimba pe al meu.

Din jurnalul lui Lady Caroline Lovell,
căreia i-ar plăcea să ajungă în Zanzibar

Valsul începuse când Lawrence şi Caroline o urmaseră pe Horatia înapoi în salon. Cuplurile pluteau pe ringul de dans într-un vals. Îşi dori să o fi putut trage pe Caroline pe

podeaua strălucitoare cu el. Nu s-ar fi comparat cu sărutul din grădină, dar măcar mai putea să o ţină în braţe.

Frederica îşi alesese cel mai prost moment să dispară.

— Dacă ne despărţim, putem să cercetăm prin mai multe locuri, spuse el.

— De acord. Caroline se ridică pe vârfuri, întinzându-şi gâtul să vadă dacă prietena ei era pe ringul de dans. Când văzu că nu dă de ea, reveni la loc pe pantofiorii ei fără toc. Eu şi Horatia o să mergem în camera doamnelor.

— Dar acolo am căutat deja, şopti Horatia ca o nebună.

— O să ne mai uităm o dată, nu cumva să o fi ratat pe Frederica prima oară. Dacă o găseşte unul dintre noi, să o ducem acolo imediat, îi aruncă lui Lawrence o privire cu subînţeles. Peste orice am da, nu trebuie să fie vreo... neplăcere.

El făcu semn din cap că aşa avea să facă, că înţelesese mesajul. Prea bine. Nu avea să-l bată pe Rowley exact unde îl găsea. Dar, dacă Oliver încerca să mai ruineze altă tânără, Lawrence avea să-i ceară socoteală chiar dacă asta se întâmpla altcândva şi altundeva.

După ce Caroline şi Horatia urcară la primul etaj pe scările lungi, Lawrence se îndreptă spre salonul de jocuri. Nu se aştepta să o găsească pe Frederica jucând pichet, dar orice era posibil.

Totuşi, îl văzu acolo pe unchiul lui şi se uitară unul la altul pentru câteva momente neplăcute. Lord Ware îl privi din capătul celălalt al camerei. Lawrence îi recunoscu expresia şi parcă se întorcea cu două decenii în urmă.

Ajunse la momentul în care Ralph căzuse primul, iar Lord Ware îi făcuse viaţa grea. Unchiul lui fusese înnebunit, jelind isteric când îngenunchease peste corpul frânt al fiului său, încercând degeaba să-i îndrepte membrele fără viaţă. Când Lord Ware se uitase la Lawrence, mânia şi ura din ochii lui erau aşa de vii, încât aproape că se îndoise sub privirea lui răuvoitoare. Acum, indiferent câţi ani trecuseră, contele tot îl acuza de accidentul lui Ralph. Acuzaţia dură ieşi din nou la suprafaţă între ei, dar de data asta Lawrence

nu se mai uită în altă parte.

Acceptase vinovăţia când fusese mai mic pentru că, dacă unchiul lui zicea, probabil că aşa era. Dar timpul şi distanţa îi permiseseră lui Lawrence să se gândească altfel la evenimentele din ziua aceea îngrozitoare. Acum ştia că vărul lui nu murise din pricina lui.

Dar perspectiva unchiului său asupra trecutului se părea că era neschimbată. Lawrence era responsabil că el rămăsese fără moştenitor.

Cu toate astea, nu avea timp să clarifice aceste chestiuni cu unchiul lui. Trebuia să îi găsească pe Rowley şi pe domnişoara Tilbury înainte ca altcineva să dea peste ei.

Rowley era în stare să o ruineze pe prietena lui Caroline. Folosea femeile de parcă nu însemnau nimic. O noapte, şi apoi găsea altă femeie. Dar Lawrence avea şi alt motiv să fie îngrijorat că Rowley avea s-o pună pe Frederica într-o situaţie compromiţătoare. De obicei, tânărul viconte nu prea avea bani, iar la White umbla vorba că Rowley era foarte îndatorat. Era chiar posibil să scrie o petiţie, astfel încât Curtea să-i permită să-şi vândă o parte din domeniu ca să îşi plătească datoriile. Era o fundătură din care prea puţini nobili îşi mai reveneau.

În ciuda acestor lucruri, mâna Fredericăi Tilbury venea cu o zestre princiară. Bărbaţi mai buni decât Rowley se căsătoriseră cu o avere cu picioare. Unii îşi onorau soţiile bogate folosind o parte din bani pentru a-şi plăti datoriile şi asigurându-şi moşiile.

Dar era tare tentant să cheltuieşti banii altcuiva pe frivolităţi şi un trai scandalos.

Lawrence nu îşi făcea iluzii în privinţa drumului pe care avea să-l aleagă Rowley. Zestrea domnişoarei Tilbury urma să fie făcută praf, iar ea s-ar fi ales cu un soţ afemeiat şi mijloace de trai reduse. Lawrence nu putea permite să i se întâmple aşa ceva prietenei lui Caroline.

După ce scotocise prin toate camerele de la parter fără vreun rezultat, folosi scara servitorilor şi merse în spatele casei ca să urce spre etajele superioare. Doar doamnele se aventurau pe scările principale spre

garderoba de deasupra. Probabil că Rowley o atrăsese pe domnişoara Tilbury pe scările din spate, către partea mai ferită a casei.

Când intră pe uşa simplă care despărţea scările servitorilor de partea mai populată a casei, fu întâmpinat de voci feminine care veneau dinspre holul lung. Garderoba doamnelor era în mod clar în salonul ale cărui ferestre dădeau înspre stradă. Dar erau mai multe uşi închise între el şi acea insulă a femeilor. Dacă Horatia şi Caroline cercetau pe acolo, probabil că avea să le întâlnească la mijloc.

Iar dacă nu o găseau pe Frederica nici la acest etaj, mai erau altele două mai sus.

„Acolo simt mai mult dormitoare”, se gândi abătut Lawrence.

Prima uşă peste care dădu era încuiată.

„Probabil e biroul lui Lord Frampton”.

Când ajunse la următoarea uşă, nici nu trebui să o deschidă ca să îşi dea seama că era camera de fumat a gazdei. Aroma dulce de tutun de pipă se revărsa pe sub uşă în hol.

Precum şi sunetul unui plâns înăbuşit.

Lawrence deschise larg uşa. Luminată de câţiva butuci care ardeau în micul şemineu, camera era mobilată cu mahon. Mobila era greoaie şi masculină. Pe lângă o masă cu ornamente din fildeş, stăteau scaune de piele cu braţe. Pe ea se afla o tablă de şah cu un joc început. De la capul împăiat al unui mistreţ de deasupra şemineului până la draperiile grele de damasc de la fereastră, spaţiul era imaginea culturii masculine.

Dar într-un colţ, lângă una dintre cele două ferestre înalte, Rowley o ţintuise pe domnişoara Tilbury de perete cu corpul lui. O săruta pasional şi, la fel de pasional, ea îl lovea în umeri cu pumnii ei în mănuşi.

— Las-o în pace!

Lawrence nu vorbise tare, dar în vocea lui se simţea ameninţarea, iar Rowley se desprinse imediat de ea şi se întoarse cu faţa spre el. Frederica se folosi de prilej ca să

evadeze.

— Oh, ce trebuie să crezi acum despre mine, domnule Sinclair! se repezi spre el Freddie. Rowley îi scosese agrafele din părul ei frumos şi blond şi, chiar şi pentru privirea lui Lawrence, coafura ei stilată era acum o încurcătură de nedescris. Nu asta am vrut… Adică nu am intenţionat să îl las… te rog, trebuie să mă crezi!

— Te cred.

— Lord Rowley mi-a vorbit despre o trecere secretă din casa asta şi despre nişte zvonuri legate de o comoară ascunsă… Cine poate rezista unei vânători de comori ascunse?

— Chiar aşa, cine? spuse el, nedezlipindu-şi ochii de la Rowley.

— Nu o să spui nimănui că ne-ai găsit aşa, nu? întrebă ea cu lacrimi tremurându-i în gene.

Când el clătină din cap că nu, se temu că Freddie o să leşine de uşurare. În clipa aceea, apărură Caroline cu Horatia în uşă. Freddie zbură spre ele şi se prăbuşi în braţele lor.

— Du-o într-un loc liniştit, unde îi putem aranja părul înainte să coborâm la cină, îi spus Caroline încet Horatiei. Dar nu la garderobă.

— Nu, normal. Sunt prea multe limbi ascuţite acolo. O să mă asigur că nu o vede nimeni înainte să o punem la punct. Hai, dragă! Punându-şi braţul în jurul Fredericăi, Horatia o însoţi afară din cameră.

Caroline nu merse cu ele, ci închise uşa în spatele lor.

— Explică, Oliver!

— Ce pot să spun, Caro? Sunt îndrăgostit de domnişoara Tilbury.

— O iubesc pe Freddie ca pe o soră, zise ea, dar mă îndoiesc că e adevărat.

Lawrence se bucură că începuse Caroline discuţia. El cu greu se abţinea să nu îl strângă de gât pe bărbatul acela.

— Dacă ţi-ar fi păsat de Freddie, continuă Caroline, nu ai fi pus-o într-o situaţie aşa de compromiţătoare. Reputaţia

ei ar fi fost distrusă dacă intra altcineva peste voi doi.

— Oh, salutare, ceainic! Aici e ceaşca, spuse Rowley cu un zâmbet slugarnic. Dar nu eraţi tu şi Sinclair la fel de singuri în grădina scăldată de lună a doamnei Frampton puţin mai devreme? L-am văzut cum venea după tine.

— Nu e acelaşi lucru, spuse ea roşind. Eram foarte supărată din cauza lucrurilor nepotrivite pe care le spusesem despre Lady Ackworth. După ce am ieşit din sala de bal, el doar a venit după mine să mă consoleze cu un pahar de punci.

Rowley pufni.

— Dacă zici tu…

— Nu eşti în postura de a pune la îndoială cuvântul unei doamne, Rowley, interveni Lawrence, strângându-şi pumnii şi făcând un pas către viconte.

Caroline ridică o mână şi îl opri.

— Eu şi domnul Sinclair eram în văzul oricărei persoane care s-ar fi plimbat printre flori. Nu se compară cu a te ascunde în spatele unei uşi, în camera de fumat a lui Lord Rowley.

Rowley îşi întinse mâinile în semn de rugăminte.

— Caro, nu îţi stă în fire să gândeşti la ce e mai rău despre cineva! Doar mă ştii.

Postura ei rigidă dădea de înţeles că nu era prea sigură de asta.

— Sincer, nu i-aş face rău domnişoarei Tilbury pentru nimic în lume, protestă Rowley. Iar dacă s-ar fi întâmplat să dea peste noi cineva, nu tu şi Sinclair, evident că aş fi făcut lucrul cuvenit şi m-aş fi căsătorit cu fata imediat. După cum am spus, sunt îndrăgostit de ea.

— Îndrăgostit de zestrea ei vrei să spui, completă Lawrence.

— Asta-i cam dur.

— Dar e adevărat. Şi iată încă un adevăr. De data asta, Lawrence nu o mai lăsă pe Caroline să îl oprească. Traversă camera până când dădu nas în nas cu Rowley. Ai devenit dintr-odată palid, prietene. Să nu cumva să te îmbolnăveşti. De fapt, chiar te rog să părăseşti această

casă imediat.

Rowley făcu un pas în spate, dar tot îi aruncă lui Lawrence o privire cu care îl înfrunta.

— Prostii, Sinclair. Mă simt bine.

— Sănătatea unui bărbat poate să se schimbe brusc când se aşteaptă mai puţin. Lawrence nu îşi clinti un muşchi până când Rowley nu îşi feri privirea. Iar după ce părăseşti această adunare, ar trebui să îţi faci planuri să pleci din Londra. O retragere la moşia ta de la ţară chiar ar fi nimerită – să zicem, până când se termină sezonul. Ţi-ar prii nişte odihnă.

— Dar nu am nevoie să mă ascund.

— Nu asculţi, vechi prieten.

Îi promisese lui Caroline că nu o să fie nicio bătaie, nu şi faptul că nu o să-l intimideze pe Rowley să i se supună. Până la urmă, Oliver ştia mai bine ca oricine cât de violent putea fi Lawrence.

— E periculos să ignori o boală neaşteptată. Nu mi-ar plăcea să te văd mort.

— Asta sună ca o ameninţare, zise Rowley, uitându-se la Caroline pentru susţinere, dar nici urmă de aşa ceva. Caro, nu îl poţi lăsa să îmi facă una ca asta!

— Ba cred că pot.

Lawrence nu o iubise niciodată aşa de mult. Nu numai că avusese încredere că se descurca în acea situaţie şi că se putea controla, dar nici nu îi era teamă de el.

— Aşa că hai să vorbim direct, zise Lawrence. Iată termenii recuperării tale din această boală *neaşteptată.* Nu o s-o mai cauţi niciodată pe domnişoara Tilbury. Ne-am înţeles?

Rowley încuviinţă din cap fără să îl privească.

— Şi dacă aflu că încerci să atragi altă domnişoară într-o mezalianţă, o să îţi fac o vizită când te aştepţi mai puţin. Boala ta o să fie bruscă şi devastatoare.

— Atunci mi-e dat să rămân burlac numai pentru că vrei tu, se plânse Rowley.

— Nu. Ţi-e dat să joci cinstit. Dacă vrei să curtezi onorabil pe o tânără şi îi anunţi familia de intenţiile tale, iar

ei sunt de acord, nu o să intervin, spuse Lawrence. Dar nu o să-ţi permit să mai ruinezi ori să profiţi de altă doamnă.

— Alta? întrebă Caroline şocată.

Lawrence era aşa de concentrat la Rowley, încât uitase pentru o clipă că ea era în cameră.

— Nu îl băga în seamă, îi spuse Rowley ca să o liniştească. Prietenul meu s-a supărat dintr-o nimica toată.

— Nu sunt prietenul tău. Pe Lawrence îl mânca palma să îi şteargă lui Rowley zâmbetul ăla mieros de pe faţă, însă doar îl luă de guler şi îl azvârli în perete. Îl ţintui acolo, iar degetele lui abia dacă mai atingeau pământul. Hoinăreala pe continent şi inimile frânte nu înseamnă nimic. Fata contelui de Vitelli nu a fost nimic. Iar când ea a intrat în mare cu pietre în buzunare pentru că tu i-ai abandonat pe ea şi pe copilul ei nu a fost nimic!

Caroline icni de uimire în spatele lui. El ştia că nu trebuie să vorbească despre asemenea lucruri când era prezentă o doamnă, dar Rowley părea că găsea tot timpul o cale să se ascundă după nişte fuste.

Nu şi de data asta.

Rowley se uită nervos spre Caroline.

— Sinclair, un pic de discreţie, te rog!

— Ce ironic! Regele indiscreţiilor are îndrăzneala să ceară una ca asta, rosti Lawrence în timp ce îl punea jos pe Rowley ca să stea singur în picioare. Apoi se dădu în spate şi se îndreptă spre uşă. Acum cere-ţi scuze de la gazdele noastre şi pleacă înainte să-ţi fac brânci pe scări şi să te dau afară!

O parte din el îşi dorea ca Rowley să îşi continue protestul ca să aibă o scuză să o facă. Dar vicontele scoase un pufnet şi începu să se târâie afară din cameră.

— Încă un lucru, strigă Lawrence înainte ca acesta să ajungă în pragul uşii.

Rowley se opri, dar nu se uită înapoi.

— Dacă aud fie şi o vorbuliţă de scandal despre domnişoara Tilbury, o să ştiu pe cine să dau vina. Şi pe cine să pedepsesc.

Rowley tresări uşor, apoi deschise uşa şi ieşi pe

coridorul slab întunecat.

Uşurat, Lawrence trase aer adânc în piept. În sfârşit, îşi relaxă pumnii. Dorinţa de a-l pocni pe Rowley fusese puternică, dar se controlase. Reuşea să se controleze şi nu mai rezolva lucrurile cu pumnii.

— Ei bine, zise Caroline venind spre el, oricât de ciudat ar părea, situaţia asta jalnică m-a făcut să mă simt mai bine.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Nu mai simt că vorbele mele necugetate au fost scandalul serii, spuse ea încet. Bineînţeles, nimeni nu o să afle vreodată despre Rowley şi biata femeie din Italia, aşa că numai prostiile mele se cunosc, dar măcar ştiu că nu am fost cea mai rea persoană de aici.

— Nu ai putea fi niciodată rea.

— Ah, dar aş putea fi tentată! Un cuvânt la urechea potrivită – şi acum mă gândesc la Lady Ackworth –, şi nicio familie de stare bună nu l-ar mai lăsa pe Oliver la douăzeci de metri de fiicele lor. Se înclină spre el şi îi puse palmele pe piept. Promite-mi, Lawrence! Înainte să îi faci rău lui Rowley, lasă-mă pe mine să o dezlănţui pe Lady Ackworth asupra lui.

— Dar asta ar fi mai rău, nu crezi?

— Desigur, răspunse ea râzând. Vânătăile dispar, dar bârfele durează la nesfârşit.

Lawrence râse.

— Cum faci asta?

— Ce anume?

— Să pui lucrurile într-o lumină mai bună. Îşi puse mâinile pe talia ei şi – *slavă Cerului!* – ea nu se trase înapoi. Oricât de complicată ar fi situaţia, tu mă convingi că lucrurile sunt mai bune decât în realitate.

— Da? Nu vreau să nu iau în serios evadarea la mustaţă a lui Freddie, evident. Ea îşi trecu degetele peste reverul lui. Dar, oricum, a scăpat, aşa că nu are rost să facem din ţânţar armăsar, nu?

Apropierea de ea îl făcu să o dorească. Totul îl făcea să o dorească, dar se abţinu. Rozul dulce al gurii ei era un

chin. Mica adâncitură de la mijlocul buzei de sus îl chema, implorându-l să îl apuce şi să-l sugă.

— Te-ai gândit cumva, spuse el răguşit, că şi tu ai avea nevoie să scapi, milady?

Ea îi zâmbi. Se simţea în siguranţă. Îl invita.

— Asta înseamnă că intenţionezi să mă pui într-o situaţie compromiţătoare?

Era la fel de rău ca Rowley. Nu o merita pe Caroline aşa cum, cu siguranţă, că nici Rowley nu merita pe cineva aşa de dulce şi cu o zestre mare precum Freddie. Oricine s-ar fi uitat din afară ar fi declarat că ambele perechi erau la fel de nefericite. Ambii bărbaţii voiau să ajungă la lună. Ambele doamne îşi coborau standardele pentru ei.

El îi poruncise lui Rowley să joace cinstit, să îşi declare intenţiile, dar el nu îi spusese lui Lord Chatham că vrea să o curteze pe fata lui. Era un ipocrit de primă mână. La fel de ticălos ca Rowley.

Singura diferenţă era că el o iubea pe Caroline.

Căldura corpului ei dulce aproape că îl făcu să-şi arunce toate gândurile pe fereastră.

— Asta e ultima ta şansă să evadezi.

— Nu plec nicăieri.

Iar Caroline se topi în braţele lui.

Gura ei era aşa de moale, de zemoasă şi de ascultătoare! El se strădui să nu i-o muşte. Chiar mai mult ca înainte, când rezistase impulsului de a-l bate măr pe Rowley, acum se luptă să nu îşi facă de cap. Ceea ce nu era uşor, căci ea se sprijinea de el cu întregul ei corp dulce.

Îşi dorea mai mult ca orice să o aibă pe femeia asta, să o simtă lângă el, sub el şi pe el. Să se împletească până când deveneau unul, să simtă aceeaşi dorinţă, să gândească aceleaşi lucruri, să aibă amândoi nevoie de eliberare. Dorinţa era tare puternică, la limita durerii.

Dar nu cuteză. Era inocentă. I se spusese că doamnele întotdeauna erau aşa. Ea nu avea idee că focul acesta tremurător era începutul a ceva mult mai întunecat şi mai strălucitor. Ceva sfânt şi profan în acelaşi timp.

Ceva ce voia să împartă cu ea.

Ea se lipi de reverul lui, iar buzele i se despărţiră. El nu avu nevoie să fie invitat de două ori. Îşi strecură limba în gura ei. Era cel mai bun moment din viaţa lui.

„Să mă ajute Domnul, trebuie să mă căsătoresc cu femeia asta, altfel mor!”

Capitolul 20

Viaţa ar fi mult mai uşoară dacă nu ar exista lucruri precum datoria. Gata cu bătăile de tobă care să cheme un bărbat pe câmpul de luptă în apărarea regelui, a ţării şi a tovarăşilor de arme! Gata cu presiunea de a-ţi onora obligaţiile! Gata cu datoria care obligă un bărbat să renunţe la ce are mai drag! Uşor? Da, posibil, dar, dacă ar fi trebuit să duc o asemenea viaţă, nu m-aş mai fi putut privi în ochi.

Lawrence Sinclair, care ştia prea bine ce trebuia să facă, dar sufletul tot protesta şi ţipa

O săruta pe Lady Caroline. Zeiţa lui. Iubirea lui.

Sărutul continuă şi tot continuă. Era o împletitură de respiraţii, o contopire a sufletelor. Întreaga lui lume cobora în spirală spre căldură şi nevoie puternică. Să o sărute pe Caroline era ca un cutremur, dar nu era de ajuns.

Trebuia să fie mai mult. Corpul lui i-o cerea. Judecând după felul în care se lipea în el, şi ea avea nevoie.

Dar apoi uşa se deschise brusc, iar Lord Ware dădu buzna în salonul de fumat. El şi Caroline se despărţiră imediat ca o pereche de pisici care fuseseră stropite cu o găleată de apă.

Lawrence păşi înaintea ei ca să o ascundă de unchiul lui. Nu o făcuse de ruşine. Nu încă. Dar ea putea să se simtă astfel acum, că fuseseră prinşi într-o situaţie compromiţătoare.

„Ai încredere că Lord Ware o să facă totul praf!”

— Ia te uită, nepoate! Încerci să îţi faci de cap, exact

aşa cum a spus Lord Rowley.

Ware făcu o plecăciune morocănoasă din cap spre Caroline care, în ciuda a ceea ce spera Lawrence, aruncă o privire pe furiş din spatele lui.

— Milady, poţi să pleci acum. Te asigur de discreţia mea totală. Nu aş permite niciodată nepotului meu bădăran să o prindă pe fiica lui Lord Chatham într-o mezalianţă aşa de dezastruoasă.

Caroline ieşi din spatele lui Lawrence, îşi netezi rochia şi îşi ridică bărbia.

— Nu asta se întâmplă aici, Lord Ware.

— Nu, Caroline, spuse încet Lawrence. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ea să îl apere. În plus, el ştia că unchiul lui avea dreptate. Ar trebui să pleci. Prietenele tale probabil că sunt deja îngrijorate că nu eşti şi tu acolo cu ele, iar…

— Dar…

— Eu şi unchiul meu avem ceva de lămurit, şi asta nu te priveşte pe tine.

Caroline deschise gura de parcă avea de gând să obiecteze, dar o închise imediat. Făcu o reverenţă scurtă spre unchiul lui şi se strecură din cameră, închizând uşa în spatele ei, dar nu de tot, căci ivărul nu scoase niciun zgomot. Lawrence era recunoscător dincolo de cuvinte că îl ascultase.

Cu siguranţă, asta nu urma să se întâmple prea des.

Nu avea nevoie ca ea să fie martoră la dezastrul complicat care era relaţia cu unchiul său. Nu avea cum să înţeleagă. Familia lui Caroline era ca un roi de nestăpânit, dar ea şi fraţii ei aveau sentimente calde unul pentru altul. Şi, chiar dacă ea nu urma calea pe care Lord şi Lady Chatham i-o aleseseră, îşi iubea părinţii, iar ei pe ea. Casa Lovell era legată prin iubire şi afecţiune.

Întreaga lui viaţă, Lawrence se întrebase cum se simţea asta. Dar curiozitatea nu avea să-i schimbe situaţia şi nici măcar lumina adusă de Caroline în viaţa lui, oricât de multă graţie ar fi avut ea, nu putea să repare totul.

Uneori, nici măcar adevărul nu te elibera.

— Aşadar, ai supravieţuit războiului.

Unchiul său strânse din buze.

— În ciuda a ceea ce sperai, domnule.

Lord Ware pufni.

— Ei bine, orice lipsuri ai fi avut la citit, măcar ştii să citeşti bine oamenii. Vrei să recunosc? Prea bine. Da, mi-am dorit să mori în bătălie, nepoate. Până la urmă, era cel mai bun lucru la care puteai spera.

Pe vremuri, limba otrăvită a unchiului său îl făcea să se simtă ca un vierme. Acum se îndreptă de spate.

— Mă aştept să îţi dovedesc din nou contrariul. Din experienţa mea, un bărbat poate obţine orice dacă vrea să se implice cu toată inima, zise Lawrence. Dar inima ta e prea uscată ca să mai fie întreagă. Acum citesc în tine, domnule, numai durere, amărăciune şi dorinţa disperată de a învinovăţi pe altcineva.

— Doamne, ce copil neruşinat! Unchiul lui făcu ochii mari, iar vena de pe frunte i se umflă mai tare. Eu sunt un nobil al acestui ţinut. Nu o să mi te adresezi în acest fel.

— Ba da, o s-o fac. Ar fi trebuit s-o fac demult. Lawrence îşi îndreptă umerii în timp ce îşi înfruntă unchiul. M-ai învinovăţit ani la rând, dar nu mai accept. Nu sunt responsabil de moartea lui Ralph!

Lord Ware înjură atât de vehement, încât fu un miracol că nu trecu niciun fulger prin acoperiş şi nu-l ardea pe loc.

Mânia care obişnuia să-l înspăimânte pe Lawrence acum doar îl întristă. Şi nu schimba lucrurile.

— Când eram mai mic, acceptam orice cuvânt pe care îl rosteai de parcă era din evanghelii, chiar dacă ştiam că nu e aşa, zise Lawrence. Poate că era doar un copil, dar nu l-ar fi încurajat niciodată pe vărul lui să călărească pe calul acela de curse care nu fusese testat. Ştia mai bine chiar şi decât unchiul lui că abilităţile de călărie ale lui Ralph erau limitate. M-ai învinovăţit aşa de des, încât am ajuns şi eu să cred că vărul meu a murit din vina mea!

— *A fost* vina ta. Tot timpul trebuia să îi arăţi ce poţi. De-asta a încercat ceva imposibil.

— Nu, domnule. Tu l-ai îmboldit pe Ralph să sară.

— Pe dracu'!

— Fiul tău avea rezultate excelente la învăţătură, dar nu îl lăudai niciodată. Ţi-ar fi lins cizmele doar pentru un „bravo". Apoi, în noaptea de dinainte de accident, l-ai mustrat că era un călăreţ de mâna a treia.

De fapt, la o cină la care Lord Ware avusese chef de harţă, îl făcuse cu ou şi cu oţet pe Ralph pentru că îl lăsa pe Lawrence, „neştiutorul ăla bleg", să îl întreacă la călărie. Săritura cu acel nou cal peste cel mai înalt gard de pe pajişte fusese singurul mod prin care Ralph simţise că îi putea câştiga favorurile tatălui său.

— Ar fi încercat orice numai să îţi demonstreze că te înşeli, continuă Lawrence.

— E o minciună. Nu am zis niciodată aşa ceva.

— Ba da, domnule. „Asta şi multe alte cuvinte otrăvitoare de-a lungul anilor".

Caroline avea dreptate. Vânătăile dispar. Dar cuvintele dure săpau în inima cuiva şi se înfigeau în suflet până când deveneau parte din acea persoană. Sugeau viaţa dintr-un corp.

— Tu l-ai *forţat* să facă acea săritură, spuse Ware, lovind cu pumnul în palmă.

Lawrence îşi uni mâinile la spate ca să se abţină să nu răspundă la gesturile de ameninţare ale unchiului său.

— E adevărat că Ralph a sărit cu mine de multe ori, dar nu mă aflam lângă grajd când a sărit cu calul ăla. Dacă aş fi fost acolo, l-aş fi oprit.

Cu cât Lawrence vorbea mai calm, cu atât mai agitat devenea unchiul lui. Părea ca un linx în cuşcă.

— Dacă te alină cumva, află că încă deplâng moartea lui Ralph. A fost mai mult decât un frate pentru mine.

— De parcă tu ai putea să alini pe cineva. Cu spatele ţeapăn şi eu cu sprâncenele lăsate, Lord Ware făcu un gest nepoliticos şi dispreţuitor. Presupun că acum, când ai schimbat trecutul în capul tău, crezi că eşti îndeajuns de bun ca să te căsătoreşti cu Lady Caroline.

— Ştiu cum stă treaba. Nimeni nu e îndeajuns de bun

pentru ea, zise Lawrence. Dar, dacă o să fie de acord, o să mă căsătoresc cu ea.

Lui Lawrence i se păru că aude un icnet slab în spatele lui, dar preferă să creadă că era doar vântul care bătea în şemineu.

Unchiul lui se opri şi se întoarse spre el.

— Şi te aştepţi ca Lord Chatham să fie de acord cu asta pentru că se presupune că ai fi moştenitorul meu?

— Sper ca ăsta să nu fie singurul argument. Trebuie să conteze şi iubirea pe care i-o port fiicei lui.

Lord Ware înjură din nou.

— Iubirea nu contează nici cât un scuipat. Şi să nu crezi că o să mă moşteneşti, băiat! Nici gând. Poate că m-ai lăsat fără moştenitor, dar nu o să mi-l iei pe următorul.

— Domnule?

Unchiul lui îşi încrucişă mâinile peste burta lui umflată.

— Mă căsătoresc cu domnişoara Penelope Braithwaite prin licenţă specială mâine-dimineaţă.

— E... prea brusc. Până şi pentru standardele căsătoriilor londoneze.

Tot ce auzise Lawrence era că îi făcea curte domnişoarei.

— E necesar, spuse Lord Ware cu un zâmbet neplăcut, dacă mă înţelegi.

Lawrence se uită la el încurcat.

— E însărcinată, netotule! Ware clătină din cap din pricina neînţelegerii lui Lawrence. Nu mai trebuie să te întrebi dacă bătrânul mai poate să facă un moştenitor ca să te înlocuiască, Lawrence. Deja am făcut-o.

Bineînţeles că odrasla avea să fie băiat. Ramurile arborelui genealogic al familiei Braithwaite trosneau de băieţi. Ea era singura fată într-un cârd de băieţi. Lawrence parcă vedea pariurile din registrul de la White. Ware avea să aibă un băiat în mai puţin de nouă luni.

— Aşa că, vezi tu, continuă Lord Ware, ai ajuns din moştenitorul posibil la nepotul pierde-vară fără o leţcaie. Deci ai face bine să nu mai legeni morcovul ăsta în faţa

aristocraţilor.

Pentru Lawrence nu contase aşa de mult rangul lui de moştenitor. Ştia cumva că nimic nu avea să iasă din asta.

„Dar uneori e al naibii de neplăcut să ai dreptate”.

— Imediat ce se poate, după nuntă, o să mă asigur că Lord Chatham şi restul înaltei societăţi află despre naşterea iminentă. Unchiul lui chicoti. Dacă aş fi în locul tău şi aş încerca să mă căsătoresc, mi-aş coborî standardele şi nu aş cuteza la fata unui conte.

— Nu am ascuns niciodată că e posibil să nu fiu moştenitor.

— Serios? Şi atunci ce făceai când încercai să o seduci pe Lady Caroline? Credeai că o s-o prinzi în cursă?

— Niciodată. Intenţiile mele au fost nobile. „Chiar dacă oarecum senzuale”, admise pentru sine. Intenţionez să mă căsătoresc cu ea pe căi cinstite.

— Serios? Lady Caroline e obişnuită cu lucruri deosebite – case, trăsuri, inele pe deget şi clopoţei la picioare, tot tacâmul. Ia spune-mi, doar ca să mă amuz şi eu, cum ai de gând să întreţii o doamnă ca ea?

„Chiar aşa, cum?”

Oferta colonelului Boyle de a conduce o cavalerie nou formată îi reveni în minte şi îl tentă. Când vechiul lui comandant amintise de asta mai devreme, Lawrence crezuse că trebuia să renunţe la Caroline ca să răspundă sunetului de tobe.

Dar ofiţerilor le era permis să se însoare cu permisiunea comandantului. Iar dacă el şi Caroline se căsătoreau înainte ca el să cumpere brevetul, nici nu mai avea nevoie de acordul lui Boyle. Nu ar fi trebuit să stea departe de ea.

Acum că Lawrence ştia că ea tânjea să călătorească, o putea lua cu el în India. Fiecare regiment avea propria aristocraţie. Nu era chiar aşa de măreaţă ca un sezon londonez, dar nu credea că ea ar fi avut chef de baluri, de ceaiuri şi de prietenii cu soţiile celorlalţi militari pe unde poposeau. Ca fiică a lui Lord Chatham, avea să fie cunoscută întotdeauna ca Lady Caroline, dar Lawrence îi

putea oferi şi statutul unei soţii de maior.

„Poate ne oprim şi în Zanzibar pe drum”.

Dacă îi îndeplinea fie şi o dorinţă, s-ar fi simţit că un zeu mai mic.

— Ei bine, băiete? Te-am întrebat ceva! tună contele, iar cererea lui îl smulse pe Lawrence din visare. Mai ai de gând să stai acolo visând la cai verzi pe pereţi?

— Nu, domnule. Lawrence porni spre uşă. Am de gând să îi cer mâna lui Lady Caroline.

Înainte să ajungă acolo, auzi un mic ropot de paşi pe podeaua de lemn, de cealaltă parte a uşii, care se stinse repede, căci oricine ar fi fost voia să se îndepărteze iute de salonul de fumat.

— Aşteaptă! strigă Ware. Poate vrei să vorbeşti cu mama ta înainte să iei decizia asta.

Cu mâna pe clanţă, Lawrence avu mustrări de conştiinţă. În graba lui de a-şi confrunta unchiul în privinţa morţii lui Ralph, nici măcar nu mai întrebase ce făcea mama lui. Nu îi purta pică pentru că nu îi răspunsese la scrisori. După cum îl ştia pe unchiul lui, probabil că nici nu le primise.

— Desigur, ar trebui să o prinzi într-o zi bună, continuă contele.

— Ce vrei să spui?

— Are tuberculoză. E în ultimul stadiu, mă tem, spuse bărbatul. Îi e greu să respire, aşa că mintea îi e înceţoşată din când în când. Ai fost atâta vreme plecat, încât mă îndoiesc că o să te mai recunoască.

Pentru că vântul nu mai bătea în pânzele lui, Lawrence se prăbuşi într-unul din scaunele cu braţe. Ce-i drept, mama lui nu îşi arătase niciodată deschis afecţiunea. Contele exercitase prea mult control ca să mai existe în casa lui o asemenea atmosferă sentimentală.

Dar mai fuseseră momente de bunăvoinţă. Mici zâmbete când Lord Ware nu se uita. O farfurie cu mâncare rece când contele îl trimitea în camera lui fără să-i mai permită să ia cina. În dimineaţa când plecase prima dată din Harrow, îl atinsese pe obraji şi îi spusese pe muteşte „te

iubesc”. Nimeni nu îi mai spusese asta înainte.

Uneori, se întreba dacă îşi imaginase.

Cu toate astea, era mama lui. Nu putea pleca în India cu Caroline fără să aibă grijă de femeia care îl născuse.

— O să plec la Ware cât mai curând.

— Bine, zise unchiul lui, ursuz. Şi dacă tot ajungi acolo, aranjează ca mama ta să fie mutată în casa pe care a moştenit-o. Când o să-mi aduc acasă noua contesă, nu am chef de o femeie bolnavă care să se târâie prin conac.

Casa moştenită era un edificiu nefolosit care cădea în ruină pe vremea când Lawrence era copil. Căsuţa părăsită avea şi atunci acoperişul căzut, coşurile înfundate şi podele strâmbe. Nici nu voia să ştie câtă putreziciune şi umezeală suferise de atunci.

Nu era locul unde să duci un invalid, doar dacă nu cumva voiai ca persoana bolnavă să nu o mai ducă mult. Lawrence nu putea permite ca mama lui să fie izgonită într-un asemenea loc.

Lord Ware se lumină la faţă şi rânji voios. Mai pusese un obstacol în calea lui Lawrence, ceea ce cu siguranţă îl satisfăcea. Părea să se bucure de nefericirea altora de parcă erau cele mai fine vinuri.

Dar Lawrence nu simţea o asemenea sete. Îşi controlă trăsăturile şi păru calm.

— Până când o s-o aduci pe noua ta mireasă la conacul Ware, nici mama şi nici eu nu o să mai fim acolo.

— Absenţa ta, spuse Lord Ware şi se strâmbă, e cel mai bun dar de nuntă pe care mi l-ai fi putut oferi.

— Atunci adio, unchiule, zise Lawrence. Nu cred că o să ne mai întâlnim vreodată.

— Nu dacă există un Dumnezeu în ceruri, fu de acord Ware cu un pufnet.

— Oh, există! Să nu te îndoieşti.

Lawrence ieşi din cameră. Îşi punea nădejdea în Cel care cântărea inimile că avea să clarifice lucrurile între el şi unchiul lui.

Însă nu credea că bunul Dumnezeu putea rezolva lucrurile atât de repede pentru el.

Capitolul 21

De ce lucrurile bune se lasă aşteptate, în timp ce lucrurile rele nu întârzie niciodată?

Lady Caroline Lovell,
pentru care răbdarea nu e o virtute

„Lawrence Sinclair e pe cale să îmi ceară mâna!”

Caroline abia dacă se putea abţine să nu cânte veştile, dar, pentru că nu era o cântăreaţă aşa de talentată, nu ar fi avut efectul dorit dacă punea cuvintele într-un cântec. Aşa că ţinu pentru ea ştirile. Strălucind ca o lumânare, se grăbi să se îndepărteze de salonul de fumat, unde trăsese cu urechea fără ruşine, şi se îndreptă spre hol în căutarea prietenelor sale.

Poate că nu era în stare să cânte, dar nu putea să ţină numai pentru ea o asemenea ştire.

Ce noroc că uşa nu se închisese bine! Caroline chiar o împinsese puţin ca să audă conversaţia lui Lawrence cu unchiul lui.

Înţelesese aşa de multe!

Acum că ştia ce se întâmplase de mult în viaţa familiei lui şi de ce se înstrăinase de la Lord Ware, îl înţelegea mai bine. Şi ţinea la el şi mai mult. Sentimentul de afecţiune care la început fusese firav îi umplea acum tot pieptul. Mai avea puţin şi exploda.

Caroline era tristă din pricina frânturilor pe care le auzise despre Ralph. Lawrence suferea mult din cauza morţii vărului său, iar vocea lui trădase emoţii înăbuşite şi multă amărăciune când amintea de el. Lord Ware părea doar furios şi nemulţumit de pierderea moştenitorului.

„Ei bine, lasă, că mai e unul pe drum”, se gândi Caroline punându-şi o mână la gură ca să tacă. Trebuia să îşi ţină gura, altfel putea vorbi în faţa prietenelor ei şi le-ar

fi spus acea informaţie siropoasă.

Urmau să afle la timpul cuvenit. În curând, domnişoara Braithwaite nu mai avea să încapă în rochiile care o supăraseră atât de mult pe Horatia.

Limbile bârfitoare îşi găseau tot timpul de lucru când o nouă mireasă năştea curând după căsătorie. Lady Ackworth şi clica ei aveau să numere lunile de după nuntă pe degetele lor osoase.

— Se pare că primul copil poate să vină oricând, auzise Caroline o dată. Dar cel de-al doilea vine tot timpul după nouă luni.

Supuşii ei aveau să se distreze cu această nouă informaţie şi apoi urmau să facă fărâme reputaţia altei mame.

Caroline nu voia să dea nimănui şansa de a-i mânji renumele domnişoarei Braithwaite. Lady Ackworth urma să aibă grijă de asta în cele din urmă.

În plus, căsătoria cu Lord Ware era o pedeapsă îndeajuns de mare pentru oricine.

Până când ajunse în salonul mare, cina se încheiase, iar oaspeţii formau rânduri ca să danseze mai multe dansuri populare. Le văzu pe Horatia şi pe Frederica acceptând să danseze cu fraţii ei Thomas şi Benjamin. Coafura lui Freddie era refăcută, iar zâmbetul ei era sincer când acceptă braţul lui Ben. Evident, nu părea afectată, în ciuda dezastrului care fusese cât pe ce să se dezlănţuie din cauza lui Rowley. Cu siguranţă, Freddie îşi scosese din minte întreaga tevatură.

„Uneori, o inimă simplă e o binecuvântare”.

Dacă i s-ar fi întâmplat Horatiei să treacă pe lângă un dezastru, ea ar fi făcut o obsesie din toată drama aceea şi le-ar fi plictisit de moarte pe prietenele ei, povestindu-le cum scăpase ca prin urechile acului de fiecare dată când ar fi fost singure.

Caroline era uşurată că nu îl vedea pe Oliver nicăieri. Lawrence nu s-ar mai fi putut abţine. Se întrebă dacă el i-ar fi putut cere un duel. Era ilegal, bineînţeles, dar se îndoia că s-ar fi simţit în vreun fel obligat de vreo lege să nu

protejeze onoarea unei doamne.

Dar oricât de mulţumită era că nu îl vedea pe Oliver, se simţea la fel de dezamăgită că Lawrence nu se întorsese la petrecere. Era sigură că dialogul cu Lord Ware se temperase după ce îşi anunţase intenţia de a-i cere mâna. Doar nu continuaseră să se certe!

Lawrence nu urma să coboare pe scara principală cum făcuse ea, aşa că se instală lângă un palmier în ghiveci, unde putea vedea bine uşa aproape invizibilă care dădea spre camerele servitorilor.

Se întrebă dacă avea să îi ceară mâna înainte să se termine balul. Poate la ultimul vals…

Vederea spre uşa pe care se aştepta să intre Lawrence fu dintr-odată blocată de silueta subţire a lui Lord Henley. Partener de dans vesel şi elegant, era unul dintre cei mai vechi prieteni ai tatălui său. Henley era un suflet amabil, care îşi făcuse un scop în viaţă din a salva orice fată care nu era invitată la dans.

Pentru ochiul blajin al lui Lord Henley, Caroline probabil că părea cât se poate de neinvitată la dans. Trebui să admită că încerca să se facă una cu acel arbust. Lord Henley nu avea cum să ştie că era fericită, dar nu putea să-i spună de ce se tot uita la uşa servitorilor ca un motan la gaura şoarecelui. Aşa că, pentru a treia oară în acea seară, regulile de politeţe o făcură să accepte invitaţia la dans.

În timp ce ea şi Lord Henley îşi ocupară locurile la capătul rândurilor, Caroline hotărî că Lawrence mai avea de aşteptat până la finalul dansului popular ca să-i ceară mâna. De fapt, o amânare poate că îi prindea bine.

Nu voia ca el să creadă că urma să i se arunce în braţe doar pentru că îi cerea asta, deşi exact aşa dorea să facă.

„Nu. Trebuie să fiu rezervată. Trebuie să îl fac să-mi dorească mâna din tot sufletul şi să se întrebe până în ultima clipă dacă binevoiesc să i-o ofer. Da, orice bărbat are nevoie de puţină aşteptare”.

În timp ce făcea primii paşi de dans cu Lord Henley, mai aruncă o privire spre uşă.

Dar *ea* putea să îndure aşteptarea? Ah! Asta era întrebarea.

*

Cvartetul de corzi se încălzise după pauza de la cină, iar acum umplea aerul cu o melodie săltăreaţă. Conversaţiile oaspeţilor care se uitau în loc să danseze se auzeau ca un murmur slab şi intermitent. Lui Lawrence i se păreau precum un cârd de raţe care flecăreau printre tonurile înalte ale viorilor. Toată lumea era atentă la dansatori, aşa că nu îl observă nimeni cum se strecoară prin spatele salonului.

Îl zări pe colonelul Boyle, care stătea lângă uşa deschisă ce dădea spre grădină. Vechiul lui ofiţer de comandă conversa cu o tânără doamnă îmbrăcată într-o rochie de culoarea lavandei, tivită cu negru. Cerceii ei lungi scânteiau întunecat, dar nu purta alte bijuterii.

Lawrence nu se pricepea la moda feminină, dar îşi dădu seama că era văduvă de mult. Pierderea se produsese de ceva vreme, astfel că femeia nu mai purta însemnele de doliu, dar încă era destul de recentă, pentru că purta doar culori pale.

Înaintă prin cameră până la colonel şi partenera lui.

Lawrence era pregătit să cumpere brevetul de maior chiar în acea seară. Până la urmă, nu îi putea cere mâna lui Caroline fără mijloacele de a o întreţine. Serviciul în armată era o profesie respectabilă. S-ar fi căsătorit mai prejos de rangul ei în ochii înaltei societăţi, dar ca ofiţer, ar fi fost considerat un gentleman. Acum, după ce aflase că dorea să călătorească, era sigur că aventura de a trăi pe un tărâm îndepărtat avea să o atragă. Era un fel romantic şi incitant de a-şi începe viaţa conjugală.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi surâdea mai tare.

— Aş putea să vorbesc puţin cu dumneavoastră, domnule? îi spuse Lawrence vechiului său comandant.

— Desigur, Sinclair. E un dans frumos în seara asta,

aşa e? Dar unde îmi sunt manierele? Permite-mi să ţi-o prezint pe doamna Smythe-Marten.

Căpitanul Boyle încheie prezentările cu înşirarea medaliilor cu care fusese recompensat Lawrence pentru curajul lui în timpul serviciului militar.

El se tot mută de pe un picior pe altul, incomodat de laudele colonelului. Nu simţise niciodată că meritase acele însemne când în majoritatea timpului nici nu îşi mai aducea aminte ce făcuse pe terenul de luptă. Când luptătorul din el ieşea la iveală, era împins mai departe doar de antrenament şi de instinct. Amintirea acelor evenimente era din ce în ce mai confuză, lucru pe care îl considera o binecuvântare dacă se gândea la întreg contextul. Uneori, până şi detaliile pe care şi le mai amintea i se păreau că i se întâmplaseră altcuiva.

— Încântat, îi spuse Lawrence doamnei Smythe-Marten după ce colonelul încheie cu laudele. Făcu o scurtă plecăciune peste mâna întinsă în semn de prietenie şi apoi se îndreptă de spate. Smythe-Marten? Numele acesta mi-e familiar.

— Aşa ar trebui să fie, spuse colonelul. Soţul doamnei Smythe-Marten a luptat sub comanda lui Macdonell. Acţiunile lui în timpul bătăliei de la Waterloo nu o să fie uitate niciodată.

Cu toate că Lawrence luptase şi el în acea bătălie, erau şi alte comandamente, iar el aflase ce se petrecuse cu acestea abia după ce se mai risipise fumul. Ducele de Wellington desemnase castelul de Hougoumont drept poziţie strategică de înaintare a armatei britanice. În timpul luptei, locotenentul colonel James Macdonell de Glengarry, cu numai o mie de gărzi, apărase castelul împotriva a opt sute de francezi. Căpitanul Smythe-Marten fusese comandantul companiei care păzise poarta cetăţii şi făcuse faţă de unul singur, dar în cele din urmă se ţinuse tare. Chiar şi Wellington spusese că rezultatul bătăliei depinsese de faptul că acel castel nu fusese cucerit.

Cu toate astea, căpitanul Smythe-Marten căzuse la datorie.

— Soţul dumitale a fost un gentleman galant şi un ofiţer strălucit, doamnă.

Lawrence rostise acele cuvinte ca să o aline. Asta se spunea familiei îndoliate când un bărbat cădea la datorie. Dar când se uită în ochii trişti ai văduvei căpitanului Smythe-Marten, văzu că soţul era mort, iar ea rămăsese singură pe lume.

Lawrence se uită prin încăpere şi o văzu pe Caroline dansând cu un gentleman mai în vârstă. Ochii îi scânteiau şi era aprinsă la faţă. Viitorul i se aşternea în faţă. Şi viaţa.

Pentru o clipă, şi-o imagină într-o rochie neagră.

Ce s-ar fi întâmplat dacă, după ce o trăgea după el până la un avanpost la poalele munţilor Himalaya, el murea într-o bătălie?

Ea avea să fie la celălalt capăt al lumii, departe de familie şi de prietenele ei.

Singură.

Visul unei vieţi cu Caroline alături începu să se destrame. Nici măcar promisiunea de a-i arăta Zanzibarul visurilor ei nu îl mai putea menţine.

— Ai zis că vrei să vorbeşti cu mine, Sinclair. Colonelul îi aruncă o privire vicleană. Pot să sper că asta înseamnă că ai hotărât să accepţi postul despre care am vorbit?

— Mi-ar plăcea să am şansa de a sluji din nou în armată împreună cu dumneata, domnule, dar sunt nişte chestiuni care necesită să fiu altundeva. Se uită iar la Caroline cu inima grea. Am hotărât să îţi dau de ştire înainte să plece corabia.

Capitolul 22

Era zeiţa mea, îngerul meu luminos. Iubirea ardea în mine ca un infern. Dar eu eram acelaşi, prea prevăzător ca să vorbesc şi să fac un pas greşit. O adoram fără cuvinte. O adoram fără speranţă. Acum doar un firicel de fum iese dintre dărâmături.

Oh, la naiba, ce prostie!

Lawrence Sinclair mototolind pagina şi aruncând-o în foc

— E totul împachetat? îl întrebă Lawrence pe valetul lui, uitându-se prin ultimele scrisori.

Odată ce toate depeşele erau trimise, totul avea să se încheie.

— Da, domnule, mormăi Dudley în timp ce strângea curelele de pe bagajul lui Lawrence. Mai e ceva?

— Trimite astea la White, croitorului meu şi proprietarei. Lawrence îi dădu scrisorile sigilate care conţineau diverse sume de bani. Apoi vârî mâna în buzunar pentru a scoate un pumn de monede. Dă-i astea băiatului şi trimite-l la han să cumpere trei bilete pentru Cumberland. Pleacă o trăsură într-acolo în după-amiaza asta, şi intenţionez să merg cu ea.

— Nu cumva ca Billy să plece cu banii, domnule.

— Nu cred. Băiatul nu a fost nicăieri. Nu o să reziste şansei de a merge la ţară.

Lawrence dădu să plece, dar Dudley nu sări imediat să îl ajute să-şi îmbrace vesta care se afla întinsă pe scaunul lui. Trebui chiar să caute prin dulap după pălărie.

„Ce bine că nu sunt obişnuit să am valet!”

Dudley nu era cel mai bun servitor. Acum era aproape inutil şi plângea după Alice pentru că urma să o părăsească.

— Nu ştiu de ce insişti să-l luaţi pe Billy cu noi, spuse Dudley morocănos. Băiatul nu face aproape nimic pe aici şi, în plus, probabil că are viermi după cât de mult mănâncă fără să se îngraşe câtuşi de puţin.

Lawrence bănuia că Billy nu mânca aşa de mult. Îl prinsese de mai multe ori cum îndesa în buzunarele lui încăpătoare chifle şi cârnaţi. Băiatul împărţea din belşugul lui cu prietenii care încă îşi făceau veacul pe străzi. Lawrence nu îi putea imputa asta.

— Am planuri pentru tânărul domn Două-Degete.

Lawrence spera să-l lase pe băiat ca ajutor de grăjdar la Ware. Aerul de ţară avea să-i facă bine. Şi pentru tine am planuri.

Încă nu îi zisese lui Dudley despre India. Valetul era îndeajuns de supărat că îşi lăsa iubita şi pleca la ţară, în Cumberland. Dudley urma să facă apoplexie când avea să afle de călătoria pe mare până la cel mai îndepărtat avanpost al Imperiului Britanic. Cu toate astea, Bredon insistase ca Lawrence să îl păstreze pe Dudley şi să continue el să-i plătească salariul; nu putea să-l trimită înapoi la casa Lovell. Ar fi părut nerecunoscător. Chiar dacă prietenul lui se descotorosise de acel servitor, Lawrence nu voia să îl concedieze pe Dudley cel nepriceput. Cu timpul, poate că avea să se descurce cu însărcinările lui. Dacă îl concedia, ar fi fost la mila Londrei în scurt timp.

Chiar şi când era mic, Lawrence nu rezista să nu ia acasă un câine de pe stradă.

— O să mă văd cu voi la han, spuse el pe un ton decisiv. Apoi Lawrence îşi părăsi camerele de pe Rathbone Street. Mai avea un singur lucru nerezolvat înainte să plece din Londra.

Mai degrabă s-ar fi confruntat cu o duzină de francezi înarmaţi decât să se achite de această datorie, dar nu avea încotro.

Îi datora lui Caroline un rămas-bun.

*

Caroline nu mai avea răbdare cu bărbaţii în general şi cu Lawrence Sinclair în special. Trecuseră trei zile de la balul lui Lord Frampton. Cum putea un bărbat să-şi anunţe unchiul că intenţiona să se însoare cu ea şi apoi să o ignore complet?

Plecase de la bal fără ca măcar să-şi ia rămas-bun.

În următoarea seară, îi întrebase într-o doară pe fraţii ei dacă nu cumva se văzuseră cu el la White. Evident, nu fusese la clubul exclusivist pentru că tot ce obţinu de la fraţii ei fură doar nişte mormăituri neştiutoare.

Sigur Lawrence avea să-i ceară tatălui ei binecuvântarea înainte să-i ceară mâna. Aşa era obiceiul, până la urmă. Aşa că îl întrebă dacă nu cumva domnul Sinclair venise pe acolo să discute ceva cu el.

— Nu a zis nimic?

Nici dacă lui Caroline i-ar fi apărut al doilea cap contele nu s-ar fi arătat mai surprins.

— Nu cred că eu şi domnul Sinclair avem ceva de împărţit, spuse tatăl ei, ridicând o sprânceană întrebătoare. E prietenul lui Bredon, nu al meu.

Fratele ei, Teddy, îşi studia farfuria absorbit. Chiar dacă ştia ceva de planurile lui Lawrence, nu scotea nicio vorbă.

Frederica şi Horatia nu erau nici ele de vreun ajutor. De la balul lui Lord Frampton, fuseseră la un recital de n-ai, la o cină la Lady Eastbrook şi la o prelegere despre frumuseţile mitologiei la Societatea pentru Prezervarea Moştenirii Culturale.

— Domnul Sinclair nu a fost nici la recital, nici la cină, îi spusese Frederica.

— Freddie a dormit aproape la toată prelegerea, aşa că nu l-ar fi observat nici pe Zeus dacă ar fi făcut paradă pe acolo, îi zise Horatia.

— Nu am dormit, insistă Frederica. Doar îmi odihneam ochii.

— Şi sforăiai puţin. Horatia o bătu pe braţ. Dacă domnul Sinclair ar fi fost acolo, Caro, jur că aş fi observat!

Nimeni nu îl văzuse pe misteriosul Lawrence Sinclair. Nervii lui Caroline erau mai întinşi decât pendula.

Aşa că, atunci când Price anunţă că domnul Sinclair avea să le facă o vizită, Caroline aproape că leşină. Cu pălăria în mână, Lawrence stătea în cadrul uşii salonului cu unica lui prezenţă masculină.

„Asta e. Calmează-te”, îşi spuse ea hotărâtă. Felul în care avea să se poarte acum dădea tonul întregii ei vieţi conjugale. „Începe aşa cum vrei să continui!”

— Lawrence, spuse ea imediat ce domnul Price părăsi salonul şi lăsă uşa deschisă ca să se asigure că eticheta era

respectată, bineînţeles.

„Mă bucur că te văd”, voise să spună, dar cuvintele îi rămaseră în gât.

Nu doar că se bucura să îl vadă. Nu îl vedea decât pe el. Restul lumii se topise în jurul lui ca o bucată de cretă care cu care se desena în ploaie.

„Ce înalt şi ce puternic e, dar cât de rănit e pe dinăuntru!”

Acum ea ştia ce-l durea şi era sigură că îl putea vindeca dacă el o lăsa.

— Caroline.

Nici el nu părea că putea vorbi.

Ea se cutremură pe dinăuntru.

— Să chem să ne aducă nişte ceai?

Dacă se îndeletnicea cu un ceainic, nu i-ar mai fi tremurat mâinile.

— Nu, mulţumesc, spuse el cu o politeţe distantă. Îşi trecu degetele peste borul pălăriei. Se părea că şi mâinile lui aveau nevoie să facă ceva. Nu cred că o să stau atât de mult ca să bem ceai.

— Atunci ar trebui să spui ce ai de spus, zise ea. În vocea ei se strecură neliniştea, dar se chinui să şi-o potolească. Avea să-şi aducă aminte de momentul acesta toată viaţa. Voia ca propunerea lui Lawrence să fie o amintire plăcută, nu una însoţită de un ghem de frustrare care acum o agita. Aşa că îi zâmbi şi îi spuse încet: Dacă nu te grăbeşti, o să cer să ni se aducă nişte gogoşi ca să ai ceva de făcut cu mâinile înainte să toceşti pălăria aia.

El se opri din a tot frământa pălăria cenuşie, dar nu îşi ridică privirea.

Aşteptarea făcea ca această clipă să dureze la nesfârşit, dar propunerea era o chestiune simplă. Ar fi putut încheia toată treaba cu cinci cuvinte.

„Mă iei în căsătorie?”

„Da”.

Desigur, orice fată voia inimioare şi flori, poezie şi un bărbat îngenuncheat, dar Lawrence nu era genul acesta. Nu pentru că nu ar fi avut sentimente adânci. Ea ştia că aşa

era. Propunerea lui urma să fie simplă. Probabil neconvenţională.

Dar era sigură că avea să fie făcută din inimă.

Odată ce ea ar fi fost de acord, aveau o grămadă de lucruri de făcut până la nuntă, aşa că nu o deranja că el nu putea să stea mult. Aveau toată viaţa înainte să bea ceai împreună.

Lawrence spuse în sfârşit:

— Plec din Londra. În după-amiaza asta, de fapt.

O bucăţică din inima ei se frânse.

— Unde pleci?

— Ştii unde, spuse el cu un zâmbet mic pe buze. Mă duc la Ware.

— Oh!

Ea îi zâmbi, amintindu-şi de confuzia dintre „unde” şi „Ware” care dusese la acea primă conversaţie chinuitoare în salonul în care se aflau.

— Mama… începu el.

— Oh, da, bineînţeles, îl întrerupse Caroline. Cum putuse să fie atât de egoistă? Lawrence nu o mai văzuse pe mama lui de când el şi Bredon se întorseseră pe continent. Evident, vrei să o asiguri că te-ai întors acasă şi eşti bine.

— Nu, nu e asta. Adică nu e doar asta, zise el, uitându-se în sfârşit în ochii ei. E… bolnavă. Are tuberculoză. După spusele unchiului meu, e în ultimele stadiu. De-abia am aflat.

Caroline se prăbuşi în scaunul alăturat.

— Oh, Lawrence, îmi pare aşa de rău! Te rog, aşază-te!

— Nu, sincer, nu pot rămâne.

— Dar poţi lua loc până când pleci, insistă ea. Sincer, de ce trebuie să fii aşa de dificil?

— Îmi cer scuze. Nu voiam să fiu o bătaie de cap. Am venit doar să-mi iau rămas-bun.

Ea se ridică şi se opri în faţa lui.

— Ai simţit că e important să îţi iei rămas-bun?

— Te asigur că aşa e, milady, zise el cu un alt zâmbet vag. Până la urmă, m-ai urmărit prin Londra ca să mă

muştruluieşti că nu mi-am luat la revedere.

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa e. Mă tem că nu mă port chiar ca o doamnă uneori.

— Ceea ce pare din vina mea, zise el, făcând un pas către ea. Poate că e mai bine că plec.

„Nu!” îi veni ei să ţipe. Cum putea să fie bine să se despartă? Acum trebuia să aştepte cererea aia până când el se asigura că mama lui era bine.

— Când te întorci?

— Nu cred că mă mai întorc. Sau o să stau până când urc pe o corabie din Wapping Dock, zise el. Colonelul Boyle mi-a oferit brevetul de maior.

Să urce pe o corabie? I-ar fi putut căsători căpitanul odată ce ajungeau pe mare. Cât de neobişnuit! Cât de romantic! Caroline nu ar fi putut aranja mai bine lucrurile.

— Unde ne-am… adică unde mergi?

— India.

— Splendidul Est! Ce minunat! Lui Caroline îi bătea inima tare. Iubirea unui bărbat bun, aventura, călătoria – se afla doar la câteva cuvinte depărtare de tot ce îşi dorise vreodată. Gândeşte-te, o să vezi lumea, Lawrence!

— Dar pe tine nu o să te văd.

Dacă asta era felul lui de a o cere în căsătorie, se descurca mizerabil. Trebuia să îi dea un ghiont.

— Ştii că poţi face lucrurile şi altfel.

— Ştiu, spuse el. Dacă vreodată îndrăznesc să sper că… poate tu…

„Hai odată!” Nu mai fusese nevoită să scoată cu cleştele vorbele de la ceilalţi pretendenţi. Lawrence era unic în multe feluri. Totuşi, îşi dorea ca de data asta să nu fie aşa.

— Eşti îndreptăţit să îndrăzneşti, îi spuse ea încet, pentru că întotdeauna putem spera.

— Nu, Caroline. Uneori nu putem. Crede-mă când îţi spun asta, aşa trebuie să stea lucrurile. Nu o să mă mai vezi. La revedere, iubi… Se opri. La revedere.

Lawrence se întoarse şi porni spre uşă.

Nu o cerea în căsătorie. O părăsea. Pentru totdeauna.

— La revedere? Asta e tot ce ai să-mi spui? întrebă ea cu o voce gâtuită.

Probabil că suspinul din vorbele ei îl făcu să se oprească, fiindcă se întoarse spre ea. În ochii lui negri se citea suferinţa.

— Nu mă iubeşti? Îi venea să plângă, iar în cele din urmă lacrimile îi curseră pe obraji. Nici măcar puţin?

Pe chipul lui se vedea ceva asemănător foamei. Apoi, brusc, el traversă camera cu câţiva paşi grăbiţi, o apucă şi o trase spre el aproape, atât de aproape, încât putu simţi cum îi creştea pieptul cu fiece respiraţie. O sărută pe gură, pe obraji, cu ochii închişi. Mâinile lui îi distruseră coafura, dar ei nu îi păsă. Nu atâta vreme cât o săruta.

În îmbrăţişarea lui, era doar un pic de tandreţe. De fapt, bănuia că avea să rămână cu mai mult de o vânătaie după felul strâns în care o ţinea, dar nu s-ar fi retras pentru nimic în lume.

Dorinţa din ea nu o lăsa. Se lipi de el fiindcă nevoia şi dorinţa se împleteau aşa de tare, că nu ştia care era mai puternică.

„Uneori, iubirea nu e blândă. Alteori, e fioroasă. Cine ar fi crezut?”

În cele din urmă, Lawrence fu cel care opri sărutul. Îi puse o mână pe ceafă, îi apăsă obrazul de reverul lui şi o ţinu acolo nemişcată. Furtuna trecuse. Acesta era calmul care urma când lumea era proaspătă, nouă, iar nebunia vijeliei trecuse.

Doar că ea încă se frământa pentru că inima lui îi tuna la ureche.

— Da, Caroline, da, spuse el încet în timp ce inima i se mai linişti. Te-am iubit.

Ei îi sări inima din piept, dar apoi îşi dădu seama că el spusese *te-am iubit.*

La trecut.

— Te-am iubit de când te-am văzut, continuă el, mângâindu-i părul în timp ce îi vorbea. Te-am adorat într-o tăcere lipsită de speranţă. Am invidiat orice zâmbet, orice

plecăciune, orice privire i-ai oferit altui bărbat. Mi-aş fi tăiat o venă dacă mi-ai fi cerut. Te-am iubit cu disperare.

Ea se trase puţin ca să îl vadă mai bine.

— Şi-atunci de ce nu mă întrebi pe mine ce e în inima ta? Vreau să mă întrebi. Cu disperare!

El îşi lăsă braţele în jos şi făcu un pas în spate.

— Pentru că nu te mai iubesc în felul ăla.

— Dar Lawrence…

— Nu, Caroline, te rog! Mi-am făcut iluzii şi te-am amăgit cu dragostea asta de adolescent. Acum ştiu asta. Trebuie să plec.

Se aplecă să îşi ia pălăria. Căzuse şi se rostogolise în timpul îmbrăţişării lor. Totul avea să fie diferit.

Aşa cum şi ea avea să fie.

Se îndreptă spre uşă fără să se mai uite în spate.

— Încearcă să nu mă urăşti, da?

— Cum aş putea să te urăsc? şopti ea. Te iubesc.

El nu se opri. După ce închise uşa în urma lui, Caroline se sprijini de ea, convinsă că altfel nu ar ţine-o picioarele.

— O să te iubesc toată viaţa, Lawrence Sinclair, se adresă ea camerei goale.

Apoi Lady Caroline Lovell – cea care frânsese atâtea inimi, debutanta sezonului care nu suportase niciodată nătângii, domnişoara cu mintea independentă, ale cărei planuri nu includeau un bărbat – se prăbuşi în genunchi şi plânse ca un copil pierdut.

De partea cealaltă a uşii, Lawrence rămase nemişcat, cu o mână pe clanţă. Picioarele lui nu voiau să se mişte. Ştia că trebuia să plece, dar inima lui încă era de cealaltă parte a uşii.

Ceea ce îi spusese era adevărat în ce-l privea. Nu o mai iubea ca un băiat sentimental şi care se gândea numai la sine.

O iubea ca un bărbat. Iar în calitate de bărbat, voia tot ce era mai bun pentru iubita lui. Chiar dacă asta însemna să renunţe la ea.

— La revedere, draga mea, şopti el. Încă te iubesc.

Capitolul 23

Nu am crezut niciodată că o să ajung la vorba unchiului meu, dar mi-a tot spus asta când eram mic. E singurul lucru care are sens acum. Când un bărbat nu ştie ce să facă, ar trebui să îşi facă datoria.

Lawrence Sinclair, în voia vântului,
fără ţintă şi cuprins de tristeţe

Districtul Lake era cunoscut pentru cât era de frumos – pădurile adânci, apele ca de cristal şi vârfurile impunătoare. Spre deosebire de Londra, care nu dormea niciodată, aici dimineaţa era aşa de liniştită, că îţi puteai auzi bătăile inimii. Pacea era întreruptă doar de cântecele păsărilor şi de mugetul unei vaci care era gata să fie mulsă. Locul ăsta te făcea să-i mulţumeşti lui Dumnezeu pentru că făcuse ceva de o frumuseţe plină de graţie.

Billy Două-Degete făcea ochii mari la fiecare privelişte şi îi absorbea noutatea şi sunetele. Copilul de pe stradă credea în mod clar că îl apucase pe Dumnezeu de un picior. Până şi mohorâtul Dudley găsea motive să zâmbească în timp ce trăsura lor mergea pe drumurile strâmte.

Lawrence însă nu se bucura de farmecul districtului Lake.

Trăia mecanic. Inspira. Respira. Mânca doar pentru că insista Dudley. Când făceau popas seara, se culca în patul deformat al vreunui han şi se uita în gol. Nu putea să doarmă. Gândurile i se roteau în cap ca un câine care îşi vâna coada. Retrăia fiecare moment pe care îl petrecuse cu Caroline, întrebându-se dacă ar fi putut face ceva diferit. Rezultatul era tot timpul acelaşi. Când, în sfârşit, îl copleşea oboseala, dormea superficial şi neliniştit.

De când se ştia, unchiul lui îi vârâse în cap sentimentul datoriei. Un Sinclair îşi onora datoriile. Îşi îndeplinea jurămintele. Făcea ceea ce se aştepta de la el.

Oarecum surprinzător, acele învăţături timpurii îl calmau. Datoria îi oferea o altă ancoră.

Lawrence se întorcea la Ware ca să se asigure că mama ei lui bolnavă primea alinare. Fusese la fel de oprimată de mâna grea a unchiului său. Poate şi mai mult, pentru că el măcar evadase la şcoală şi în armată, deşi atunci nu i se păruse că era aşa. Ci că fusese izgonit. Dar îşi găsise şi el un loc, atât la Harrow, cât şi în serviciul militar. Dacă nu ar fi fost boala mamei lui, ar fi luat deja brevetul pentru a servi sub comanda colonelului Boyle.

Şi asta era un fel de datorie.

Faptul că făcea exact ce se aştepta lumea de la el îl mâna mai departe. Se lupta să nu se gândească la Caroline în timpul zilei. Asta era calea către nebunie. Nopţile îl chinuiau destul.

Trăsura lor ajunse la capătul lungului drum şi se opri în faţa conacului Ware. Casa era o monstruozitate din piatră, ridicată de primul conte de Ware, în 1500. Turnurile aveau nişte ferestre cu storuri, iar arhitectura ei pătrăţoasă includea şi o curte îndeajuns de largă cât să încartiruiască un batalion de soldaţi.

Lawrence nu intră imediat. În schimb, îi trimise înainte pe Dudley şi pe Billy în reşedinţa impunătoare, ca să-i anunţe pe servitori că sosiseră. Lawrence merse de-a lungul pajiştii să verifice cum arăta căsuţa pe care o moşteniseră. Păstrată pentru văduvă, se ascundea sub un arbore impunător de lângă marginea pădurii.

Necesita multe reparaţii, aşa cum se aştepta. Acoperişul strâmb era găurit în mai multe locuri. Majoritatea podelelor şi a pereţilor interiori aveau nevoie de reparaţii. Câteva ferestre ieşiseră din rame.

Într-un fel ciudat, Lawrence era mulţumit. Renovarea casei avea să-l ţină ocupat. Organizarea muncitorilor şi planificarea reparaţiilor aveau să dureze mai multe zile. Nu era genul care să stea cu mâinile în sân în timp ce tâmplarul şi ajutoarele lui făceau toată munca. Bătăturile, ba chiar şi un deget lovit erau distracţii bine-venite. Lucrul cu mâinile avea să fie un balsam pentru inima lui rănită.

Poate că, dacă trupul lui îndura corvoada, mintea nu ar mai fi avut timp să-i tot spună că viaţa lui se sfârşise. Tot ce mai avea erau inspiraţia şi respiraţia.

Când se întoarse la conac, spre surpriza lui, servitorii se aliniaseră de o parte şi de alta a uşii ca să-l întâmpine. Era ceva ce nu ar fi făcut dacă Lord Ware ar fi fost acasă. După ce plecase pentru prima dată, când se întorcea, Lawrence era primit cu foarte puţin fast.

— Excelenţa Sa n-o să fie acasă, stăpâne Lawrence, şi nu o să se întoarcă o lună sau poate mai mult. De-abia am primit o scrisoare de la Lord Ware despre nunta lui, îi spuse Angus Holt, majordomul casei.

— Atunci, dacă tot e plecat unchiul meu, pare să fie un moment bun să reparăm căsuţa, zise Lawrence. Hai să începem cu un acoperiş nou!

Domnul Holt se lumină la faţă.

— I-am tot zis Excelenţei Sale că ar fi o prostie să nu menţinem căsuţa într-o stare mai bună. Da, băiete, ne apucăm de treabă. Adică domnule. Iertaţi-mă, stăpâne Lawrence, eu tot ca la un copil mă gândesc la dumneavoastră.

Lawrence zâmbi. Acel băiat nu mai era de multă vreme. Iar bărbatul care îi luase locul era doar o fantomă, dar domnul Holt nu trebuia să afle despre suferinţele lui.

— Unde e mama?

— În camera ei, interveni doamna Bythesee. Era o femeie rotunjoară, cu o faţă amabilă. Slujise la conacul Ware de când se ştia Lawrence şi avusese tot timpul o vorbă bună pentru băieţii cu genunchii juliţi. Hai să vă duc duc sus, zise femeia.

Lawrence o urmă pe doamna Bytheese în holul cu ipsos şi cu lambriuri de lemn şi apoi sus, pe scara strălucitoare. Chiar şi în lipsa lui Lord Ware, femeia de origine scoţiană făcea curăţenie lună în casă. Când ajunse la etajul unde se aflau camerele familiei, doamna Bytheese se opri în faţa uşii.

— Nu ştiu cât aţi aflat despre boala mamei, dar, dacă vă ajută cu ceva, pare să n-o doară.

Lawrence îi mulţumi şi se strecură în cameră. Mama lui nu era în pat şi fu recunoscător pentru asta. Camerele unde erau bolnavi îl stânjeneau. Cineva o ajutase să se îmbrace. Era cuibărită într-un scaun tapiţat şi îşi ţinea picioarele pe o pernuţă. Fereastra era deschisă, iar lumina soarelui cădea pe ea când norii se risipeau. Nu părea bolnavă. Ci doar că se odihnea.

Apoi Lawrence îi auzi respiraţia şuierătoare.

Probabil că îi simţise paşii uşori căci se întoarse cu faţa spre el.

Era mai slabă decât şi-o amintea. Mai palidă. Dar zâmbetul încă îi era dulce.

— Oh, Henry, ştiam că o să vii!

„Henry”. Credea că era tatăl lui. I se strânse inima.

— Nu, mamă, sunt Lawrence.

— Eşti sigur? Ea se încruntă şi respiră greoi. Semeni aşa de mult ca Henry al meu!

Lui Lawrence i se spusese că fusese favoritul tatălui său în copilărie. De obicei, i-o amintea Lord Ware, care îl lua peste picior pentru că semăna cu acel paria al familiei.

De parcă Lawrence avea vreun amestec în faţa pe care i-o dăduse Dumnezeu.

Mama lui întinse o mână subţire, iar el îngenunche lângă scaun.

— Oh, da! Acum văd. Chiar eşti Lawrence. Ea îi luă obrajii în mâini şi se aplecă să îl sărute moale pe frunte. Apoi se încruntă. Ce e în neregulă, fiule?

— Nimic, minţi el. Sunt bine, mamă.

— Nu, nu eşti. Era o afirmaţie, nu o acuzaţie. Văd… o durere adâncă în tine. Sper că nu e din pricina mea.

— Sunt trist că am fost plecat atâta vreme.

— Nu fi, zise ea încet. Ai viaţa ta acum. Eu am înţeles asta dintotdeauna.

— Nu mi-ai răspuns la scrisori, zise el.

Nici asta nu era o acuzaţie.

Mama lui ridică din umeri.

— Probabil că le-a pus Lord Ware pe undeva pentru că nu am primit niciuna.

— Nu e deloc frumos, zise Lawrence. Le-a ascuns de tine pentru că aşa a vrut.

— Presupun că din acelaşi motiv pentru care unchiul tău s-a asigurat să nu îmi petrec prea mult timp cu tine cât ai stat aici. Femeia se uită pe fereastră, dar Lawrence nu era sigur că vedea cu adevărat copacii şi coastele abrupte. Se uita tot înăuntrul ei. Lord Ware spunea că, dacă stau cu tine, o să ajungi ca tatăl tău.

— Tata a fost chiar aşa de rău?

Privirea îi deveni din nou pierdută, iar Lawrence îşi dădu seama că era adâncită în gânduri. În cele din urmă, spuse:

— Cei mai mulţi aşa ar spune, că Henry a fost rău. M-a rănit. De atâtea ori, încât am pierdut socoteala. Apoi, în mod inexplicabil, zâmbi. Dar mă făcea să râd. Iar oricând era cu mine, mă făcea să mă simt ca şi cum eram cea mai importantă persoană din lume. Îşi trecu degetele peste buza de sus. Din păcate, Henry nu era tot timpul cu mine. Dar adevărul e că, dacă ar intra acum pe uşa aia, l-aş ierta din nou. L-am iubit pe Henry Sinclair cel bun, cel rău şi tot ce a fost între ipostazele astea.

De obicei, Lawrence se gândea la tatăl lui ca la oaia neagră a familiei, aşa cum fusese învăţat să o facă. Acum Henry Sinclair părea cel mai norocos bărbat care trăise vreodată pe faţa pământului.

— Cum poţi ierta pe cineva ca el?

— Doar aşa ştiu eu să iubesc, fiule. Totul sau nimic, zise ea şi se strădui să respire. Deci spui că nu eşti trist din cauza mea. Mor, dar nu e nimic de făcut.

Moartea era un câine de vânătoare care îşi urmărea prada neîncetat. Fie că o găsea într-un conac în Cumberland, fie pe un câmp de luptă lângă Peshawar, moartea era întotdeauna victorioasă. Lawrence era prins într-o capcană circulară. O putea întreţine pe Caroline doar dacă intra din nou în armată, dar nu putea risca să o lase văduvă prin vreun avanpost necivilizat şi la capătul lumii.

— În privinţa tristeţii tale, fiule, e ceva de făcut?

— Nu, mamă. Unele lucruri nu pot fi schimbate.

El îi luă mâna, apoi petrecură aşa câteva minute, uitându-se împreună pe fereastră. După care ei îi căzu capul într-o parte, iar el îşi dădu seama că adormise.

Lawrence o ridică de pe scaun, ţinând-o în braţe de parcă ea era copilul, iar el părintele. I se rupse inima când simţi cât de uşoară era. Atât de fragilă. Ca o copilă.

Îl duru grumazul când o puse pe cuvertura de pe pat. Nu se trezi. Pieptul i se ridică şi cobora, respirând foarte slab. Lawrence se aplecă şi o sărută pe tâmplă exact în locul în care i se vedea o venă albăstruie prin pielea aproape transparentă.

După ce ieşi uşurel din cameră şi închise uşa, îşi dădu seama că unchiul lui se înşelase. O moarte pe câmpul de luptă nu era cel mai bun lucru pe care Lawrence l-ar fi împlinit în viaţa lui. Ci să se asigure că mama lui avea un sfârşit lin. Voia să se asigure că acea căsuţă moştenită era cât se putea de confortabilă şi de plăcută.

După asta, lui Lawrence nu îi mai păsa ce se întâmpla cu el.

Capitolul 24

Odată ce o doamnă hotărăşte să îşi ia viaţă în propriile mâini, nu ar trebui să se aştepte ca orice situaţie în care se află să îi aducă fericirea. Totuşi, vestea bună este că, dacă vrea, poate să schimbe situaţia.

Din cartea doamnei Hester Birdwhistle,
Sfaturi pentru fetele aventuroase care se trezesc în mlaştina disperării

În salonul casei Lovell, Caroline trase perdeaua diafană şi se uită cum treceau trăsurile zdrăngănind. Sezonul se apropia de final. Mai multe familii din St. James Square deja plecau din Londra. Fugeau de căldura care urma şi de mirosurile insalubre ce aveau în curând să se

răspândească din Tamisa pe timpul verii, preferând răcoarea confortabilă a caselor de la ţară.

„Doar eu nu pare că plec nicăieri”.

— Nu are cum. Frederica stătea la un capăt al canapelei, iar acum se aplecase spre Horatia, care era aşezată pe cealaltă. Îşi lungi gâtul ca să vadă mai bine pamfletul din mâinile prietenei sale. Eşti sigură că ai citit corect?

— Uită-te şi tu! Horatia urmări cuvintele cu degetul. Scrie aşa: „Dacă vrea, poate să schimbe situaţia”. Tu te dai în vânt după filosofia doamnei Birdwhistle, Caro. Cum comentezi?

— Scuze. Caroline lăsă perdeaua în jos şi se alătură din nou prietenelor sale. Nu eram atentă.

Frederica smulse pamfletul din mâinile Horatiei şi citi din nou fragmentul cu voce tare, pe un ton şcolăresc, monoton.

— Sună de parcă doamna Birdwhistle crede că putem schimba situaţia doar dacă vrem ca să fie diferită. Nu are cum să fie aşa, nu?

— Nu ştiu. Cam spre asta înclină. Horatia se bătu pe tâmple. Chiar duminica trecută, vicarul cita: „Bărbatul poate crede în inima lui, nu-i aşa?”

— Aici, cuvântul important e bărbatul, spuse Caroline sec. Când fac o cerere sau în orice altă situaţie din viaţa lor, bărbaţii au întotdeauna ultimul cuvânt. Un bărbat poate să îşi schimbe situaţia prin forţa voinţei, dar nu am dovezi că ar funcţiona şi pentru celălalt gen. Hai să vorbim despre altceva!

Caroline îşi încrucişă mâinile la piept, un semn clar că încheiase subiectul.

— În Londra se face prea cald ca să mai fie confortabil, nu crezi? Frederica îşi făcu vânt cu evantaiul, revenind la veşnica temă a vremii. Deja cei din familia Frampton au plecat la ţară. Familia Harewood pleacă şi ea, dar mai aşteaptă ca fetele lor să aibă ultimul recital de instrumente de suflat marţi.

Horatia îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, Doamne, fă ca familia mea să plece până atunci! Nu mai pot să aud alt oboi dezacordat. Sincer, bietul instrument al domnişoarei Harewood sună ca o gâscă pe care se stă în majoritatea timpului.

— Atunci, fagotul trebuie să fie un gâscan. Freddie chicoti. Oh, Doamne! Acum nu o să îmi mai găsesc pacea la ultimul recital şi o să mă tot gândesc la gâşte şi la raţe.

— Familia ta când pleacă, Caro? întrebă Horatia.

— Tata nu o să plece până când Camera Lorzilor nu cere o pauză.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămâi aici ca să mori de cald, zise Horatia. Nu ar fi drăguţ să mergem împreună la ţară?

— Adică la o petrecere la ţară? întrebă Caroline.

— Ce idee excelentă, Horatia! Am petrecut aproape fiecare zi împreună aici, în oraş. O să-mi fie dor să vă văd aşa de des, zise Frederica. Dar, dacă am şti că ne aşteaptă o petrecere, poate că o să suport despărţirea mai uşor.

— Ei bine, familia mea sigur nu poate să găzduiască una, zise Horatia mohorâtă. Tata spune că a cheltuit mult prea mult în sezonul ăsta şi că ne-ar prinde bine viaţa la ţară mai simplă.

Caroline ştia că asta ar face bine stării financiare a tatălui ei. Horatia încă făcea caz că nu îşi găsise un soţ pe durata săptămânilor pe care le petrecuse familia ei în Londra.

— Dacă economiseşti la ţară, poate că o să îţi dea mai mult pentru haine în următorul sezon.

— Poate, spuse Horatia, luminându-se un pic. Măcar nu o să mai fie nevoie să îmi fac griji pentru Penelope Braithwaite că o să apară purtând aceeaşi rochie ca mine.

— Oh! Asta îmi aminteşte de ceva. Frederica se îndreptă brusc, clătinându-se pe marginea canapelei. Ai auzit? În sfârşit, faptul că Lady Ackworth e curioasă a ajutat la ceva.

— Da’ de unde! zise Horatia aruncându-i o privire sceptică lui Freddie. Ea venea cu bârfele. Era îndeletnicirea ei.

— Lady Ackworth a descâlcit misterul rochiilor voastre identice.

Frederica zâmbi plină de sine. În mod limpede, faptul că i-o lua înainte Horatiei în privinţa bârfelor noi era un prilej de sărbătoare tăcută.

„Rochiile Horatiei nu erau chiar atât de identice cu ale domnişoarei Braithwaite. Erau mai degrabă nişte copii nereuşite”, se gândi Caroline, dar nu spuse cu voce tare. Ar fi fost o insultă gratuită. Horatia suferea destul din pricina rochiilor domnişoarei Braithwaite.

— Ce a descoperit Lady Ackworth?

— Ei bine, se pare că *madame* Fournier nu a mai creat rochii de ceva vreme. Costumele domnişoarei Braithwaite erau croite de ucenica ei, Mary Woodyard, spuse Freddie zglobie. Le cosea noaptea, după ce îşi încheia lucrul la stăpâna ei. Sincer, cred că fata asta nu a mai dormit deloc. Oricum, *madame* Fournier a prins-o, i-a luat banii pe care îi câştigase şi a hotărât să folosească modelele de rochii ale domnişoarei Braithwaite pentru cele pe care i le-a vândut Horatiei.

Era un mister cum dăduse Lady Ackworth peste informaţia asta neobişnuită. Dacă ar fi fost bărbat, Caroline nu se îndoia că ar fi ajuns în serviciul Coroanei. Dar niciuna dintre fete nu se îndoia de veridicitatea poveştii. Orice spunea Lady Ackworth, oricât de crud sau de tăios părea, era întotdeauna adevărat.

— Odată ce s-a clarificat chestiunea asta, *madame* Fournier a dat-o afară pe domnişoara Woodyard? întrebă Caroline.

— Nu, biata fată mai are un an de ucenicie, iar *madame* nu o să renunţe la ea mai devreme. O să-şi zdrelească degetele la ea încă un sezon cel puţin, spuse Frederica şi oftă.

— *Madame* Fournier ar merita ca domnişoara Woodyard să-şi deschidă un magazin exact lângă al ei după *ce se* eliberează, anunţă Horatia. Eu m-aş duce la ea.

„Dacă îţi permiţi”, se gândi Caroline, dar îşi ţinu gura. Balul lui Lord Frampton o învăţase să se concentreze mai

mult pe ce spunea, chiar dacă era în preajmă un cvartet de viori. În plus, nu era vina Horatiei că tatăl ei nu avea bani de cheltuit sau că nu voia să-i risipească pentru a o sprijini pe fiica lui pe piaţa de căsătorii.

„Iar fac bărbaţii regulile”, fumegă ea.

— Bănuiesc că multă lume o s-o sprijine pe domnişoara Woodyard să-şi deschidă un magazin, continuă Frederica. Nimănui nu îi plac hoţii. Şi s-ar putea spune că *madame* Fournier i-a furat ucenicei sale creaţiile. Mă îndoiesc că Mary Woodyard o să mai coasă ceva după ce îşi încheie obligaţiile la *madame* Fournier.

— De ce? întrebă Caroline.

— Se pare că domnişoara Woodward ajuta pe ascuns un grup de copii ai străzii, le cosea hainele jerpelite, le mai dădea ceva de mâncare, lucruri din astea. Dumnezeu ştie când mai găsea timp pentru asta! le lămuri Frederica. Oricum, Lady Ackworth şi clica ei au preluat cauza domnişoarei Woodyard şi strâng bani ca să iniţieze o şcoală publică pentru băieţii de pe stradă. O să fie învăţaţi să citească, să scrie, să calculeze, iar între timp o să aibă un acoperiş deasupra capului. După ce termină cu ucenicia, Mary Woodyard o să fie prima lor învăţătoare.

— Ei bine, nu credeam că o să spun una ca asta, dar bravo lui Lady Ackworth!

Caroline îşi înălţă ceaşca în cinstei femeii. Prietenele ei i se alăturară.

— Ştii, zise Horatia, cred că asta înseamnă că domnişoara Braithwaite are dreptate.

— Cum aşa? întrebă Caroline.

— Situaţia lui Mary Woodyard sigur o să se schimbe.

— Da, dar asta din pricina a ceea ce a făcut Lady Ackworth, punctă Caroline. Nu pentru că domnişoara Woodyard a vrut ca viaţa ei să fie diferită.

— Poate, dar Lady Ackworth nu ar fi dat peste domnişoara Woodyard şi cauza ei caritabilă dacă nu şi-ar fi băgat nasul în problema rochiilor domnişoarei Braithwaite, explică Horatia. Mary Woodyard a vrut ca viaţa ei să fie diferită şi s-a ocupat singură de acele lucruri mai întâi

ajutându-i pe băieţii de pe stradă şi apoi croind nişte rochii mai frumoase decât stăpâna ei. Voinţa a făcut-o să intre în acţiune, ceea ce a dus la schimbarea situaţiei.

— Cred că ai dreptate, Horatia, spuse Frederica. Sfatul doamnei Birdwhistle se dovedeşte din nou a fi corect.

Oare era aşa de simplu? Caroline tot vorbea despre a fi o femeie independentă în căutarea aventurii, dar nu făcea nimic altceva decât să aştepte. Nu trecuse la acţiune. Îi veni brusc o idee atât de şireată, dar strălucită, încât aproape că sări în picioare.

— Îmi pare rău că sunt o gazdă aşa de rea, le spuse prietenelor sale, dar brusc mi-am dat seama că am ceva urgent de făcut.

— Putem să ajutăm? întrebă Frederica.

— Nu. E ceva ce trebuie să fac singură.

Prietenele ei dădură dovadă de încredere şi nu o mai bătură la cap. Imediat ce Horatia şi Frederica plecară, Caroline aproape că dădu buzna pe scări spre camera ei.

Cu inima bătându-i puternic, scoase scrisoarea lui Lawrence către Teddy din jurnalul ei, unde era ascunsă. Citi din nou biletul simplu în care Lawrence mărturisise pentru prima oară că o iubea. Se încurajă.

Şi îşi căli voinţa.

Lawrence Sinclair încă o iubea. Era sigură. În ciuda faptului că negase, el nu se mişca în funcţie de cum bătea vântul şi nu se schimba la orice adiere. Era serios. Puteai să ai încredere în el. Nu îşi oferea inima cu una, cu două, dar ei i-o dăduse.

Nu credea că avea cum să nu o mai iubească.

Acum trebuia să-l convingă şi pe el.

Caroline scoase un teanc de foi albe şi peniţa. Părea ciudat să imite scrisul de mână al lui Lawrence, dar, cu puţină practică, era sigură că se descurca.

*

La câteva zile după aceea, Bredon anunţă la cină că primise o scrisoare de la prietenul lui, Lawrence Sinclair.

— Se pare că vrea să mergem la conacul Ware. Unchiul lui e plecat în luna de miere, iar Sinclair a hotărât să găzduiască o petrecere, spuse Teddy şi ridică din umeri.

— La ce te referi când spui noi? întrebă Lady Chatham, aruncând o privire curioasă spre primul ei născut printre lingurile de supă.

— Noi toţi, răspunse Teddy. Tu, tata, eu, Ben, Thomas şi Charles. Şi Caroline. E felul lui Sinclair de a ne răsplăti pentru ospitalitatea noastră câtă vreme a fost în Londra.

Lady Chatham scoase un ţâţâit.

— Lista asta de oaspeţi pare cam sărăcăcioasă. Cu toţi gentlemenii ăştia şi Caroline singură, doar cu mine, o să fie cam ciudat să ne aşezăm la masă.

Caroline se concentra să nu se uite în ochii mamei sale. Era sigură că femeia şi-ar fi dat seama de înşelătoria ei. Dar depindeau atâtea de planul ei, încât strânse şervetul pe sub masă cu un pumn de fier.

— În mod surprinzător, Lawrence s-a gândit şi la acest aspect, zise Teddy. Sinclair vrea să venim şi cu prietenele lui Caro, domnişoara Tilbury şi domnişoara Englewood.

— Ei, asta mai echilibrează cât de cât aşezarea la masă.

— Hm, fu tot ce spuse tatăl lui Caroline.

— A spus domnul Sinclair cum se simte mama lui? întrebă contesa. Din câte înţeleg, e bolnavă.

„Oh, nu!” Caroline uitase cu totul de mama lui Lawrence. „Cum am putut să fiu aşa de fără inimă? Atât de egoistă? Merit să merg în iad”.

Dar voia să meargă la Ware cu orice preţ.

— Acum că mă gândesc, nu a pomenit nimic despre ea în scrisoare, zise Teddy. Poate că starea ei de sănătate s-a îmbunătăţit de vreme ce el plănuieşte o petrecere.

— Ei, asta e o binecuvântare, nu? Ce crezi, dragul meu? îl întrebă Lady Chatham pe soţul ei. Să acceptăm?

— Nu pot pleca la Cumberland câtă vreme Camera Lorzilor încă ţine întâlniri, spuse Lord Chatham. Blestemaţii ăia de liberali o să…

— Limbajul, domnul meu, spuse Lady Chatham

uitându-se la Caroline, ale cărei urechi suave aveau nevoie de protecţie.

„De parcă nu l-am auzit pe tata vorbind şi mai urât despre liberali”.

Lord Chatham îşi drese glasul.

— Partidul Liberal ar vrea ca orice conservator să plece mai devreme din Londra ca să împingă pe agendă planurile lor de rebeliune. Chiar trebuie să rămân până la ultima sesiune.

— Atunci rămân şi eu, zise Lady Chatham oftând.

Se părea că mama lui Caroline era mai mult decât pregătită să plece din Londra pe timpul verii.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămânem şi noi, punctă Teddy.

— Nu, presupun că nu, răspunse femeia. Bineînţeles, Caroline o să vrea să rămână cât mai mult în Londra. Sezonul încă nu s-a terminat, iar surorile Harewood au ultimul lor recital în câteva zile.

Băieţii oftară la unison.

— Mamă, în ce mă priveşte, îmi convine ca sezonul ăsta să se termine, spuse Caroline.

— Eşti sigură, dragă?

Era limpede ce voia să spună. Era a treia oară când Caroline se prezentase pe piaţa căsătoriilor şi tot a treia oară când avea să părăsească oraşul fără să îşi fi găsit un bărbat. În ciuda faptului că arăta mai mult decât bine, a originii sale bune şi a zestrei ei generoase, Caroline avea să rămână pe dinafară, lipsită de speranţă.

— Sunt sigură, mamă.

— Dacă merge Caro, atunci trebuie să mergeţi cu ea şi tu, şi băieţii, îi spuse Lord Chatham soţiei.

— Dacă insişti, zise Lady Chatham. O să ne lipsească recitalul surorilor Harewood. O să le transmitem regretul nostru.

Toată lumea se bucură. Teddy propuse un toast pentru o vară fără instrumente de suflat. În ciuda atmosferei generale de veselie, mama lui Caroline îi zâmbi trist.

Era limpede că Lady Chatham se temea ca fiica ei să nu moară necăsătorită. Caroline fu cât pe ce să îi spună să nu îşi facă griji. Dacă doamna Birdwhistle avea dreptate, dacă o femeie îşi putea schimba situaţia doar prin voinţa proprie, singura fată a lui Lady Chatham nu ar fi ajuns niciodată o fată bătrână.

— Nu am fost la Cumberland, spuse Caroline, încercând să nu se arate victorioasă.

Nu se dăduse niciodată în vânt după jocurile de cărţi, dar acum se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-şi încerce norocul. Falsificarea unei invitaţii din partea lui Lawrence era un act pripit, dar era ultima carte pe care o putea juca. Fusese norocoasă. Curajul ei merita. Teddy era convins că scrisoarea era de la prietenul lui, aşa că nu avea cum să îşi dea seama că invitaţia fusese scrisă de ea. Jocul cu Lawrence Sinclair continua.

— Spune-mi, districtul Lake e aşa de frumos cum spune toată lumea?

Capitolul 25

Timpul pe care îl avem pe pământ este limitat. Binele pe care îl putem face pentru cei pe care îi iubim în acest scurt răstimp e infinit.

Lawrence Sinclair, care încearcă din răsputeri
să recupereze timpul pierdut

Lawrence se opri la capătul pajiştii să verifice reparaţiile la casa moştenită de văduvă. Tencuiala grinzilor pe jumătate negre strălucea de mortar proaspăt. Un nou acoperiş de stuf acoperea clădirea. Sticla licărea în toate ferestrele care fuseseră sparte. Storurile de lemn care atârnau la fiecare fereastră fuseseră reparate şi umbreau interiorul căsuţei de parcă ai fi privit cu ochii mijiţi. Hornul fusese reparat de zidarul casei şi de ucenicul lui. Odată ce

era curăţat frumos, avea să încălzească întreaga casă. Înăuntru, zidurile fuseseră tencuite şi ele, iar podelele de stejar, curăţate şi recondiţionate.

Un lucru şi mai bun, mama lui era acolo, aşezată lângă stratul de flori nou pus, bucurându-se de soare şi uitându-se cum trebăluiau muncitorii. Lawrence comandase să fie construit un scaun simplu, astfel ca mama lui să fie cărată de câţiva servitori şi să se bucure de aerul proaspăt. Nu era o soluţie perfectă, dar era potrivit până când ajungea în următoarea săptămână scaunul Bath, care avea patru roţi.

— Nu credeam că e posibil, stăpâne Lawrence, îi spuse doamna Bytheese când se apropie de el, dar mama dumneavoastră nu a arătat aşa de bine de luni întregi.

— Pare că a ajutat-o reţeta ta de suc de unguraş.

În urma dozelor regulate din licoarea doamnei Bytheese, mama lui tuşea mai rar şi mai slab. Când tuşea, se străduia să îşi ascundă batista însângerată, dar Lawrence era prea atent. În ciuda zâmbetelor sale curajoase, boala înainta. Tuberculoza îşi cucerea victimele lent, ca un val gentil şi neînduplecat.

— Dar ştiu că nu o s-o vindece.

— Poate că nu, fu de acord menajera, dar se simte mai bine, iar asta e o mare alinare. Fiecare zi e o binecuvântare. În plus, mamei dumneavoastră i-a făcut cel mai bine că aţi venit acasă. Cel puţin pentru moment.

Nu mai putea rămâne. Toată lumea ştia, chiar dacă nu vorbea despre asta. Odată ce Lord Ware şi noua lui soţie aveau să se întoarcă în Cumberland, Lawrence avea să fie invitat cordial să plece. Probabil pentru totdeauna de data asta. Dar, în răstimpul acela preţios, era hotărât să îi aranjeze mamei sale un viitor cât mai confortabil la Ware.

— A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră. Doamna Bytheese îi înmână o coală împăturită de multe ori. Micul sigiliu de ceară avea însemnele familiei Chatham. Scrisoarea avea timbru, un privilegiu al clasei nobile, aşa că doamna Bytheese nu fusese nevoită să plătească pentru primirea ei. Inima lui Lawrence începu să bată cu putere.

„O scrisoare de la casa Lovell. Caroline?”

Crezuse că nu mai avea speranţă, dar ea înflori din nou. Apoi, când deschise scrisoarea, recunoscu scrisul bărbătesc. Era de la Bredon.

Dragul meu Sinclair,

Se prea poate să ajungem înaintea acestei scrisori, dar, în cazul în care poşta vine mai repede sau ajungem noi mai târziu – o posibilitate reală când călătoreşti cu patru doamne! –, îţi scriu să te informez că ţi-am acceptat invitaţia de a participa la petrecere şi o să ajungem cât de curând.

— Ce invitaţie? murmură Lawrence fără să citească mai departe.

— Poftim? spuse doamna Bytheese. Aţi spus ceva, domnule? Lawrence clătină din cap şi citi uluit în continuare. Se părea că urma să fie o gazdă neanunţată.

— Cumva, prietenul meu Bredon are impresia greşită că dau o petrecere aici, la Ware.

— O petrecere? Ei, asta chiar că e ceva! zise doamna Bytheese, sărind peste cuvântul *greşită* din fraza lui Lawrence. Nu prea am avut parte de o asemenea distracţie în ultimii ani, asta-i clar. Câţi oaspeţi aşteptăm?

Lawrence clătină din cap. Nu mai fusese niciodată gazda unei petreceri. Nu avea nicio idee cum să facă una ca asta.

— E o greşeală. Trebuie să fie. Nu ştiu cum s-a întâmplat aşa ceva.

— Dacă i-o greşeală, atunci e una fericită, spuse doamna Bytheese veselă ca un greier. Invitaţii o să stea în conacul Ware. Câţi sunt?

Era clar că doamna Bytheese nu putea fi descurajată. Lawrence aruncă din nou o privire peste scrisoare.

Tata a insistat să rămână în Londra până când se încheie sesiunile Camerei Lorzilor, dar mama, sora mea şi

cele două prietene ale ei – sincer, mă mir că le-ai inclus pe Horatia şi Frederica; doi papagali ar vorbi mai puţini decât ele –, cei trei fraţi ai mei şi al tău prieten ne îndreptăm către tine.

Lawrence făcu repede socoteala.

— Avem loc pentru opt?

Doamna Bytheese râse.

— Avem loc pentru optzeci. O să aerisim camerele şi o să punem aşternuturi noi, bineînţeles. Unele au fost închise ani întregi. Să ne ajute Domnul, că avem mult de muncă. Începu să numere treburile pe degetele ei osoase. E un scripcar în sat. O să aveţi nevoie de el pentru dans?

— O să şi dansăm?

— Dacă sunt domni şi doamne, o să fie şi dans, zise doamna Bytheese. O să-l rog pe domnul Holt să pună ţinte pentru tragerea cu arcul. Probabil că unii o să-şi dorească să faceţi o competiţie. Aşa. Ce mai e?

— Presupun că o să-şi dorească să călărească.

Lawrence ştia că lui Caroline îi plăcea să călărească pe un cal din rasa Rotten Row când era vremea potrivită. Dacă avea să călărească la Ware, i-ar fi arătat cele mai frumoase locuri din ţinut, râul care cădea în cascadă de pe stânci sau panorama vastă a lacului Conniston. Lui Lawrence începu să-i placă ideea unei petreceri. Poate că era cea mai bună greşeală din viaţa lui.

— Da, o sugestie bună, domnule, răspunse doamna Bytheese. Ajutoarele grăjdarului o să se asigure că aveţi îndeajuns de multe şei şi cai, ca oaspeţii să călărească dimineaţa. Bucătăreasa o să fie încântată când o să-i spun că are de gătit bucate speciale în fiecare seară. Şi trebuie să mă asigur că avem destule provizii ca să-i ospătăm pe invitaţi aşa cum se cuvine.

Menajera se strâmbă şi se încruntă de parcă încerca să vadă în dulapurile din casă.

— Ar trebui să tăiem un viţel sau doi, să avem mai multe provizii. Şi cred că ar fi nimeriţi şi nişte pui.

— Nu aveam idee că sunt atâtea de făcut pentru o

petrecere.

— Bineînţeles că nu. Bărbaţii nu ştiu niciodată. Lăsaţi totul pe seama mea! O să mă descurc eu cu toate. O să ne facă tuturor bine să avem iar ceva de făcut, zise doamna Bytheese. Când ajung oaspeţii?

Scrisoarea fusese scrisă cu trei zile în urmă.

— În curând.

— Atunci nu e timp de pierdut. Menajera se întoarse şi plecă degrabă.

— Stai! Dar mama? spuse Lawrence. Nu o să fie deranjată de toată zarva atâtor oameni pe aici?

— Zarva e viaţă, stăpâne Lawrence. Mama dumneavoastră o să fie încântată să se bucure de un strop din ea. Luaţi aminte ce la ce spun, petrecerea asta ar putea chiar să îi aducă nişte culoare în obraji. Mai merse câţiva paşi spre conac, apoi se opri şi se întoarse spre el. Oh! Încă ceva. Cât timp o să stea oaspeţii?

— Lord Bredon nu a spus nimic despre asta.

— Nu se poate să nu fi amintit în invitaţie cât o să stea, domnule, sugeră ea de parcă era un şcolar care nu îşi făcuse temele şi trebuia să fie împins de la spate să dea răspunsul corect.

— Dar nu am… Oh, lasă, zise el.

Doamna Bytheese refuza să creadă că Lawrence nu trimisese acea invitaţie. El hotărî să nu o contrazică.

— Hai să zicem trei nopţi. Poate mai multe.

Până la urmă, era cale lungă din Londra până la Ware. Probabil că se aşteptau să stea o vreme.

Bredon îi juca o festă. Asta era tot.

Totuşi, o parte din inima lui stătea ascunsă, ca nu cumva să devină prea dureros să mai bată pentru speranţă.

„Caroline vine aici”.

*

Când familia Lovell împreună cu domnişoarele Tilbury şi Englewood ajunseră a doua zi pe la vremea ceaiului, Lawrence avu parte de o surpriză neplăcută.

Oliver Rowley li se alăturase şi el.

— Ne-am întâlnit cu Rowley in York, când s-a oprit trăsura să schimbe caii, îi explică Bredon când coborî. Pe chipul lui se vedea că îi părea rău, deşi bunele maniere îl opreau să o spună cu voce tare. Şi, pentru că Rowley nu avea treabă, a decis să vină cu noi.

Rowley stătea acolo cu o expresie îngâmfată, provocându-l pe Lawrence să fie obraznic cu el în faţa familiei Lovell şi a prietenelor lui Caroline.

— Nu e minunat? Am văzut splendorile capitalelor Europei, dar nu am fost niciodată în districtul Lake. Nimic nu se compară cu prezentul, nu-i aşa, Sinclair?

Lawrence nu avea de ales. Singurul lucru decent pe care îl putea face era să îi primească pe *toţi* oaspeţii. Până la urmă, nici măcar nu îi invitase.

În prima noapte, după ce gentlemenii îşi terminară paharul de Porto după cină, îl încolţi pe Rowley când restul bărbaţilor ieşiră să se alăture doamnelor în salon.

— Nu aşa de repede, spuse Lawrence, punându-şi mâna grea pe uşa pe care Rowley intenţiona să iasă după Bredon. De ce ai venit?

— Ţi-am urmat sfatul, Sinclair, spuse Rowley încet. Era genul de individ care nu se ruşina indiferent ar fi făcut. Nu mi-ai zis să plec din Londra pentru că mi-ar prinde bine aerul de la ţară?

— Mă aşteptam să te retragi pe propriul domeniu, nu să vii la unchiul meu.

— Ei bine, e o mică problemă cu întoarcerea mea în Rowley End. E primul loc unde o să mă caute creditorii.

Avu bunul-simţ de a-şi pleca privirea pentru o secundă sau două, dar expresia lui vicleană nu avea nicio legătură cu vinovăţia.

— Şi te aştepţi ca eu să îţi ofer un adăpost.

— Nu pentru multă vreme. Doar o lună sau…

— Nu e posibil. Lawrence îşi încrucişă braţele pe piept. Nici măcar lui nu îi era cu putinţă să rămână la Ware odată ce unchiul lui se întorcea.

— Hai, Sinclair, fii rezonabil, spuse Rowley! După ce

îmi aprobă Camera Lorzilor petiţia, o să pot vinde pădurile şi o să rezolv totul dintr-o lovitură.

„Până data viitoare când o să dai iar de bucluc”, se gândi Lawrence, dar nu rosti cu voce tare. Nu conta dacă Rowley ar fi deţinut o sută de mii de pogoane, o flotă de corăbii comerciale şi s-ar fi căsătorit cu o moştenitoare. Nu avea să deţină niciodată de ajuns ca să ţină pasul cu extravaganţele sale impulsive.

— Foarte bine; poţi să stai cât stă şi familia Lovell. Lawrence ridică o mână ca să-l oprească pe Rowley, care voia să-i mulţumească. Dar numai dacă te comporţi decent. Să nu te prind că o seduci din nou pe domnişoara Tilbury!

— Nici prin gând nu-mi trece.

— Să fii prins ori să o seduci?

Lawrence se gândi că era mai bine să îl pună la punct.

Rowley ridică o mână de parcă făcea un jurământ.

— Nu o s-o seduc pe domnişoara Tilbury.

— Sau pe altă doamnă.

— Ai cuvântul meu.

Lawrence pufni.

— Sau vreo servitoare.

— Fii serios, Sinclair!

— Sunt cât se poate de serios.

— Nu pot să fiu tras la răspundere dacă îi cad cu tronc vreunei servitoare. Rowley chicoti. În plus, ce alt scop are servitoarea?

— Să îşi vadă de treabă fără să fie agresată de cineva ca tine. Lawrence îl apucă de încheietură şi îi strânse mâna aşa de tare că aproape îi strivi oasele. Rowley ţipă de durere. Dacă te prind că pui un singur deget pe *orice* femeie din Ware – şi nu îmi pasă dacă e spălătoreasă sau fata care are grijă de gâşte –, o să te bat şi te trimit înapoi fedeleş. M-am făcut înţeles?

Muşcându-şi buza, Rowley încuviinţă din cap. Apoi, după ce Lawrence îi dădu drumul, se strecură alături de ceilalţi în salon.

Dar nu era cazul ca Lawrence să-şi facă griji că Rowley avea să o distrugă pe Freddie.

Nicio femeie nu rămânea singură, ceea ce însemna că nici el nu avea nicio şansă să discute cu Caroline. Nici în momentul acela în care lumea se oprise, ea coborâse din trăsură, iar pantofii ei atinseseră domeniul Ware pentru prima oară şi nici altcândva. O parte din farmecul unei petreceri la ţară era ca grupul să rămână împreună pentru o grămadă de activităţi, întrerupte de picnicuri nesfârşite, ceaiuri şi mese.

Lawrence ar fi fost o gazdă deplorabilă dacă doamna Bytheese nu ar fi planificat petrecerea. Apărea lângă el la momentul potrivit, şoptindu-i ce avea să urmeze.

Iar altă binecuvântare era că menajera avusese dreptate, iar mama lui se înzdrăvenise. Eleanor Sinclair se lumina la faţă pe zi ce trecea. Ea şi Lady Chatham se potriveau ca doi magneţi şi se bucurau că petreceau timp împreună. Tot timpul stăteau alături, ocupându-se de brodat sau citind absorbite din *Revista lui Bell despre societate şi modă.* Apoi, după ce veni scaunul Bath al lui Eleanor, fu de neoprit. Se alătură grupului când jucau cărţi sau când îl ascultau pe Ben cum cânta la vioară.

Mama lui se simţea bine la această petrecere neaşteptată, aşa cum îşi dorise Lawrence. Dar el nu se păcălea că această îmbunătăţire a stării ei avea să aducă o schimbare. Tuberculoza avea etape şi etape, iar deseori exista o perioadă mai bună, după care făcea ravagii în viaţa suferindului. Totuşi, era o pauză bine-venită, iar dacă Caroline nu ar fi fost la fel de greu accesibilă ca în Londra, Lawrence s-ar fi simţit în deplină pace cu lumea.

Încercă să o caute în timpul zilei, dar mereu erau lângă ea prietenele sau mama ei sau chiar mama *lui* – afurisit noroc! După cină, toată lumea se strângea în salonul mare pentru jocuri, muzică sau lecturi. Când tot grupul era reunit, Caroline abia dacă se uita la el. Chiar şi când scripcarul veni ca ei să danseze, Caroline îi luă ca parteneri pe fraţii ei. De fiecare dată când îşi făcea curaj să se apropie de ea, era deja la braţul altcuiva. Când violonistul începu un vals, Lawrence tânji să o ia în braţe, dar nu ştia dacă merita.

Nu după ce o lăsase plângând în Londra.

După o săptămână, Lawrence tot nu ştia de ce familia Lovell venise la o petrecere la Ware. Dar îşi dădu seama de ce era acolo Caroline.

„A venit să mă tortureze”.

Capitolul 26

Lumea ar fi un loc mai bun dacă o femeie ar putea să determine un bărbat să-şi rostească vorbele. Dumnezeu ştie că eu nu mi le găsesc. Nici dacă aş avea o hartă şi un compas.

Lawrence Sinclair, după o seară deosebit de grea, în care nu şi-a găsit curajul să îi ceară să danseze cu el nici măcar o dată!

Merita torturat. Era mai rău ca un ticălos. O făcuse pe iubirea vieţii lui să plângă în salonul din casa Lovell şi nu îi oferise nicio alinare.

Sigur, nu putea fi învinovăţit, pentru că nici el nu se simţea bine. Nu se schimbase nimic. Nu putea să se însoare cu ea, să o ia departe şi să rişte ca ea să devină văduvă în avanpostul acela uitat de lume.

Chiar şi aşa, dacă nu reuşea să discute cu ea singur în curând, nu putea garanta că nu se trezea noaptea din pat să o caute. Lawrence ştia prea bine ce cameră îi alesese doamna Bytheese. Se afla la etajul unde locuia familia, acolo unde rândul de ferestre dădea spre pajişte şi spre drumul şerpuitor. Dincolo de păduri, se înălţau dealurile Scoţiei.

Ar fi jurat că doamna Bytheese ştia ce simţea el pentru Caroline. Îi dăduse cea mai bună cameră de la Ware.

La adăpostul nopţii, Lawrence putea găsi camera ei şi fără lumânare.

„Un comportament nepotrivit, Sinclair. Pretinzi că o

iubeşti, dar te gândeşti numai la cât de uşor ar fi să o pui într-o situaţie compromiţătoare”.

Se abţinu să nu meargă la ea în cameră noaptea, dar când reuşea în sfârşit să adoarmă, visele îi erau agitate şi ciudate.

În noaptea fantomatică, ceaţa se ridică în acele ţinuturi şi apoi, încet, dădu la iveală un cal şi călăreţul lui. Îl recunoscu pe vărul lui mort. De pe calul de pe care căzuse, Ralph îl strigă pe Lawrence.

— Vino şi călăreşte cu mine!

Apoi, Ralph din vis îşi struni calul şi goni pe câmp, ţinând ferm ritmul.

Exact ca în viaţă.

— Nu, Ralph, opreşte-te! ţipă Lawrence.

Deşi nu avea nicio speranţă să îi ajungă din urmă calul, încercă să fugă după ei. Pământul de sub picioarele lui deveni mocirlos, şi cizmele i se înfundară imediat.

Îl cuprinse o stare de rău şi îşi simţi pielea lipicioasă. Era inutil. Ralph avea să moară, iar el nu putea face nimic în privinţa asta.

Apoi, spre uimirea lui, Ralph şi armăsarul pe care îl călărea făcură cu uşurinţă acea săritură care îi ucisese pe amândoi.

— Nu te teme să încerci, Lawrence! Dacă o faci, o să pierzi totul.

Se trezi brusc din somn şi se ridică în fund. Visul fusese aşa de real! De la sunetul vocii vărului său până la pistruii de pe nasul lui Ralph, visul fusese mai veridic decât amintirile.

Dar mesajul lui Ralph era greşit. În viaţă, încercase şi eşuase. Murise. Nu crescuse, nu găsise pe cineva de care să se îndrăgostească şi nici nu se bucurase de rangul lui. Încercase şi, prin urmare, ratase totul.

Sau nu?

Când Ralph sărise peste acel obstacol, înainte de căzătura dezastruoasă, Lawrence îşi amintea că vărul lui chiuise în semn de victorie. Nu mai fusese aşa de fericit în toată viaţa lui.

Meritase acel moment de bucurie trecătoare? Contase mai mult un mâine ratat decât clipa de azi?

„Sau ziua asta, clipa asta, respiraţia asta sunt tot ce avem?”

Lawrence se tot gândi la acel vis.

Când soarele străluci deasupra celui mai înalt turn de pe conacul Ware, era treaz şi se îndrepta spre grajduri. Îşi spuse că nu îi căuta umbra lui Ralph prin acele ţinuturi. Nu era genul care să creadă în spirite. Doar avea nevoie să călărească şi să-şi limpezească mintea.

Apoi, după o oră chinuitoare sau chiar mai mult, se hotărî să i se destăinuie lui Caroline chiar dacă avea să dea peste ea singură sau nu.

Apoi, când coti pe drumul care ducea spre pădure, zări silueta altui călăreţ în ceaţa din zori. Un pumn invizibil îi strânse inima.

„Caroline”.

Purta un costum de călărie verde-închis şi o pălărie elegantă, înclinată pe părul ei negru. Făcu semn spre el şi apoi o luă la galop în direcţia opusă. Călărea pe o şa laterală, dar tot îşi mâna calul într-un ritm periculos de rapid. Lawrence se aplecă în şa şi îşi zori armăsarul.

Când ieşiră din pădure şi goniră peste câmp, Lawrence în sfârşit o prinse. Râzând bucuroasă, era ca o regină în şa. Calul dansa sub ea, încă pregătit să fugă.

— A fost chiar minunat, spuse ea răsuflând greu. Ochii îi străluceau, iar un strat subţire de transpiraţie îi lucea pe sprâncene. Pălăria nu îi fusese prinsă şi îi atârna de spate. Panglica subţire legată la gâtul ei era singura care nu o lăsase să zboare în timpul galopului. Şi părul îi era liber, înconjurându-i chipul cu bucle nărăvaşe.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată şi o dorea mai mult decât următorul suflu. Descălecă, veni repede spre ea şi o ajută să coboare. Corpul ei alunecă pe lângă al lui.

Era insuportabil de moale faţă de cât era el de aspru. Odată ce picioarele ei atinseră solul, rămase cu mâinile pe talia ei subţire. Sânii i se ridicau şi coborau în ritmul

respiraţiei sacadate.

Aştepta ca el să spună ceva.

Avea inima lui plină, dar era gâtuit. Nu îi veni niciun cuvânt pe buze. Lawrence şi-ar fi dat braţul stâng numai să poată fi şi el o dată fermecător şi vorbăreţ ca Rowley. Afurisitul ăla ştia tot timpul ce să spună ca o fată să se simtă preţuită şi specială, chiar dacă nici măcar nu o iubea.

— Sinclair, ţi-a mâncat pisica limba? îi spuse ea încet.

Voia să vorbească, să îi spună tot ce simţea, tot ce îşi dorea, dar niciun limbaj nu putea să exprime aşa ceva. Nimic nu putea explica adânca, înălţătoarea, diafana, nestrunita şi dureroasa lui iubire pentru ea.

Ea se încruntă, mâhnită.

— Am avut neînţelegeri în trecut, dar sigur putem avea măcar o conversaţie civilizată.

— Nu, nu putem, spuse el cu vocea răguşită de emoţie. Ce vreau eu de la tine nu e deloc civilizat.

Poate că nu era în stare să spună ce avea pe inimă, dar putea să îi arate. Aşa că, fără nicio avertizare, îi acoperi gura.

Nu era un sărut tandru. Îşi dorea să fi fost, dar nu era capabil să fie tandru în acel moment. O voia. O luase.

Iar ea i se oferi.

„Slavă Domnului!”

Când în sfârşit îi dădu drumul, ea nu se desprinse de el. Cu buzele umflate din pricina sărutului, ea flutură din gene.

— Ai rezistat tu cât ai rezistat…

— Nu ai idee!

Asta o făcu să râdă. Râse şi el.

— Mulţumesc Domnului pentru umorul tău, îi şopti el. Alungi întunericul din mine.

O sărută din nou, de data asta mai puţin sălbatic.

„Dumnezeule, cât e de dulce!”

— Te iubesc, Caroline. Smulse acele cuvinte între sărutări. Îţi iubesc inima, gura, părul…

Îşi vârî degetele în părul ei şi îl trase cât de uşor putu ca să-i dea capul puţin pe spate şi să-i descopere gâtul. O

sărută în jos pe gât până la reverul costumului de călărie şi înapoi.

— Doamne, mirosul tău…

Limba lui se strecură printre dinţii ei şi apoi a ei o urmă pe a lui. Reuşi să îngaime:

— Îţi iubesc limba.

— Adică iubeşti ce spun cu ea sau ce fac cu ea? îl întrebă când îi mai oferi o secundă să respire.

— Şi una, şi alta! Iubesc totul la tine, Caroline Lovell!

Ea îl sărută de-a lungul bărbiei – atingerea ei era ca un fulg ce îl furnică. Apoi se dădu un pic pe spate ca îl privească.

— M-ai mai iubi dacă ţi-aş spune că ţi-am falsificat scrisul de mână şi te-ai pomenit cu noi aici?

— Te-aş iubi şi mai mult.

Ea râse din nou.

Brusc, nu mai ştia cum, alunecară şi se îmbrăţişară pe iarba bogată. Corpul ei dulce era sub al lui, dar, în loc să se chinuie să iasă, îşi împingea uşor pelvisul într-al lui.

— Căsătoreşte-te cu mine, Caroline!

Avea nevoie de un răspuns, altfel o lua razna. Dar ea nu i-l putea da pentru că o sărută din nou. Îi mângâie pieptul. Era aşa de moale! Mirosea a caprifoi, a cal fierbinte şi a catifea.

— O să iau un brevet sub comanda colonelului Boyle şi mergem împreună în India. Jur că o să-ţi fac toate poftele!

Apoi el îşi strecură mâna pe dedesubtul costumului să îi ia sânul în căuşul palmei. „Atât de moale, şi totuşi cu un sfârc mic şi aşa de tare”.

Ea puse palmele pe pieptul lui şi îl împinse. Lawrence îşi trase mâna, dar palma încă îl furnica.

— Ce s-a schimbat? întrebă ea.

El se uită în ochii ei.

— Ce vrei să spui?

— M-ai părăsit în Londra. Îi veni să plângă, dar se abţinu. Voiai să mă ceri în căsătorie acolo.

Probabil că ai ei fuseseră paşii pe care îi auzise pe hol

când îşi confruntase unchiul în salonul de fumat al lui Lord Frampton.

— Nu o să te întreb cum de ştii asta.

Ea roşi.

— Poate e mai bine dacă nu afli.

— E clar că un bărbat nu poate să ţină un secret faţă de tine.

Ea îi luă obrajii în palme.

— Din nou, e mai bine să nu ştii.

— Atunci, iată adevărul! Mi-a fost frică să încerc, Caroline. Nu ţi-am cerut mâna pentru că viaţa de soldat e nesigură. Mă temeam că o să mor în Peshawar. Dacă te las văduvă acolo?

Ea îl împinse din nou în piept, iar de data asta el se dădu la o parte. Caroline se ridică şi se uită în jos la el.

— Şi voiai să mă laşi în Londra?

— Am crezut că aşa e mai bine. Dar acum ştiu că nu pot trăi din ce *ar fi dacă.* O trase peste el, iar ea acceptă. Bucuria clipei prezente merită tristeţea celei care urmează.

— Dar o să încerci din răsputeri să nu mă întristezi, da?

— Din greu, îi promise el. Caroline, dacă nu apucăm zdravăn clipa de acum, o să ratăm *totul.*

— De acord. Îl sărută uşor, iar părul i se răsfiră ca un val întunecat. Apoi se ridică puţin. Dar data viitoare când o să iei o decizie care o să ne afecteze pe amândoi, mi-ai putea cere şi mie părerea.

— Deci crezi că o să mai fie o dată viitoare.

— O grămadă. Intenţionez să fiu doamna Sinclair multă vreme.

„E de acord! Slavă Domnului!” El îi duse încheieturile degetelor la buze şi le sărută de parcă erau bijuteriile Coroanei. Nu cred că mai am răbdare până ce se publică jurnalul de căsătorii.

— Sigur că nu, fu ea de acord. Mai sunt săptămâni bune până atunci. Căpitanul corăbiei ne poate căsători odată ce plecăm în India.

Lawrence clătină din cap.

— Nu pot să aştept nici corabia. Gretna Green e la doar câţiva kilometri de aici. Putem să spunem câteva cuvinte peste o nicovală[3] şi să ne căsătorim pe loc.

— Ei bine, nu e chiar nunta la care visează o fată, îi zâmbi viclean Caroline. Dar nici eu nu sunt orice fată. De fapt, nici nu îmi închipuiam că o să mă mărit.

— Nici eu nu am îndrăznit să îmi imaginez, dar, Caroline, dacă ai milă, hai să mergem în nord! Acum că acceptase, trebuia să se însoare cu ea imediat, ca nu cumva să se răzgândească. Haide!

— Imediat, Lawrence. Când se aşeză la loc pe iarbă, ochii ei străluciră slab şi enigmatic. Nu prea mă simt miloasă acum.

Ea ridică un braţ în semn de invitaţie.

El se aplecă şi îi acoperi corpul cu al lui. Apoi, într-o vânzoleală de haine scoase rapid, cu sărutări fierbinţi şi cereri urgente, începu *totul.*

Un nasture sărit colo. O mână dincolo. Întreaga lume deveni caldă, dulce şi proaspătă. Îl cuprinse un soi de nebunie.

Dar Lawrence îşi păstră controlul. Era hotărât ca acest moment să nu ajungă o partidă de amor iraţională. Când avea să fie a lui, voia să aibă dreptul acesta, ca întoarcerea acasă, când în sfârşit se întâlneau două jumătăţi.

Cu toată voinţa pe care o mai avea, se forţă să se dea de jos de pe ea şi să se ridice în picioare. Răsufla întretăiat.

— Eşti pe cale să devii soţia mea, spuse el, cu o voce mai puţin sigură decât îşi dorea.

— Exact. Se ridică şi ea, încruntându-se de frustrare. Îţi dai seama că altfel nu mi-aş permite asemenea libertăţi.

— Sigur că da. Şi de asta nu o să te am acum. Suntem atât de aproape de graniţă, atât de aproape să devenim soţ şi soţie, că nu o să te dezonorez şi nu o să mă port cu tine de parcă ai fi o lăptăreasă gata să se tăvălească prin fân.

Ea îi aruncă o privire vicleană şi îşi trecu limba ei roz

---

3 Gretna Green era un sat din Scoţia unde se încheiau căsătorii numai cu doi martori. Fierarii care oficiau căsătoriile şi-au câştigat numele de „preoţi de nicovală", (n.tr.)

peste buza de sus.

— Dar dacă *vreau* să mă tăvălesc prin fân?

„Vrea să mă omoare?” El începu să numere invers de la o sută. În latină. Dar pantalonii lui erau în continuare aşa de umflaţi, că se temea să nu se facă de râs.

El îi întinse o mână, rugându-se ca ea să accepte să o ridice în picioare.

— Caroline, după ce ne căsătorim, o să te tăvălesc oricând şi oriunde vrei, dar, te rog, ajută-mă ca mai întâi să te duc în siguranţă în Scoţia!

Capitolul 27

Chiar dacă doamna Birdwhistle a fost odată căsătoriă, s-a simţit liberă să dea sfaturi şi despre cum să îţi duci viaţa fără un bărbat. Dar de ce nu a scris niciun tratat despre cum să trăieşti cu unul?

Din jurnalul lui Lady Caroline

Călăritul era o tortură. Caroline simţi dorinţa până la graniţă. Nu mai simţise niciodată aşa de tare dorinţa, deşi nu era sigură unde avea să ducă. Era încrezătoare că Lawrence ştia să domolească acea nevoie şi urma să aibă grijă de senzaţiile confuze care îi traversau corpul.

„Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta pentru devotamentul lui exagerat pentru ce e corect!”

Dar apoi, când corpul începu să i se mai liniştească, rememoră ce se întâmplase. Îşi dădu seama că trebuia să îi fie recunoscătoare lui Lawrence pentru simţul onoarei. Asta arăta că jurământul lui de loialitate avea să fie valoros.

Până când urma să îşi spună jurămintele la prima fierărie pe care o întâlneau în cale după graniţă, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Lawrence Sinclair. Acest bărbat bun urma să aibă mereu grijă de ea, să o protejeze şi să îi pună pe primul loc nevoile. Sufletul lui calm şi hotărât era marea

în care ea avea să se avânte.

Nu mai era nimeni ca el.

„Şi, chiar dacă nu o să ajung în Zanzibar, o să mor ca o simplă femeie fericită pentru că l-am iubit pe bărbatul ăsta”.

Odată ce ceremonia se încheie, Lawrence îl plăti pe fierar şi îl întrebă dacă era vreun han în preajmă.

— Cel mai apropiat e la şapte kilometri înspre nord, în următoarea vâlcea, spuse fierarul şi rânji. Apoi se uită la elegantul costum de călărie al lui Caroline, care era murdar de iarbă. Totuşi, nu pot să garantez că e curat.

Lawrence se uită pe cer ca să vadă unde era soarele.

— Nu are cum să fie mai mult de ora prânzului. Putem să ne întoarcem la Ware la timp pentru cină.

Caroline îşi ascunse dezamăgirea, dar fu de acord că era cel mai bun plan. Mama ei s-ar fi alertat dacă nu se întorceau până la apus. Bredon probabil că ar fi organizat o echipă de căutare. Ar fi mers pe dealuri cu nişte câini de vânătoare şi ar fi angajat orice sătean disponibil să caute prin tufişuri.

Merseră spre sud la pas. După ce trecură de borna de piatră care marca colţul nordic al domeniului Ware, Lawrence îi arătă câteva peisaje. Cumpărase o plăcintă cu carne de la soţia fierarului ca să aibă ce mânca pe drum. Amândoi săriseră peste micul dejun, aşa că se opriră lângă un pârâu, îşi legară caii şi întinseră un picnic.

— Să nu cumva să se spună că aş neglija pofta de mâncare a soţiei mele, spuse el în timp ce folosea cuţitul din cizmă să taie plăcinta.

— Ce fel de carne e asta? întrebă Caroline, uitându-se suspicioasă la plăcintă.

Lawrence ridică din umeri.

— Vine din locul în care s-a inventat plăcinta din măruntaie, aşa că e mai bine dacă nu ne gândim prea mult la ingrediente.

Dar, din orice ar fi fost făcută, plăcinta era delicioasă. Crusta era uşoară şi avea mai multe straturi, iar umplutura era fină şi bine condimentată.

— Poate că vorbeşte foamea din mine, zise Caroline în timp ce îşi lingea degetele, dar cred că e cea mai bună plăcintă de carne pe care am mâncat-o vreodată.

Lawrence îi luă o mână şi o duse la gură. Apoi supse un pic de plăcintă rămasă pe degetul ei mic. Cu o privire intensă, se uită la ea în timp ce îi sugea degetul. Dorinţa din vintrele ei se trezi din nou.

— Mai e şi alt fel de foame, zise el.

— Să nu se spună că neglijez apetitul soţului meu, spuse ea. Apoi, dintr-odată serioasă, se aplecă spre el şi îl sărută pe gât, gustându-i pielea sărată şi caldă. Dar nu ştiu ce să fac. Te rog, Lawrence, arată-mi cum să te iubesc!

— Fii doar tu, dulce ca de obicei.

O luă în braţe, iar ea se topi în ele. Mâinile lui o mângâiară fără să se grăbească. Trecu cu degetele peste încheieturile tensionate ale degetelor ei goale. Caroline se cutremură.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre pelerina ei, o ajută să îşi scoată jacheta şi corsajul, până când rămase doar în cămăşuţă şi corset. Ea îi imită mişcările şi îi dezvălui alte părţi misterioase în timp ce îl mai dezbrăca de o haină. Făcu cercuri pe umerii lui şi apoi în jos, spre piept. Iubea să îl simtă aşa de puternic şi de fierbinte.

El îi găsi gura şi se avântă într-un sărut în timp ce îi desfăcea panglicile corsetului. După ce îşi desfăcu fusta lungă şi voluminoasă, el o întinse pe pământ. Metrii de material erau o pătură minunată. Se rostogoliră pe ea, iar el o sărută din nou, de data asta mai intens, îl ajută să îşi scoată cămaşa fină, smulgându-se din greu din sărutări doar pentru scurtul răstimp în care îi scotea cămăşuţă. Apoi îi dădu jos rapid pantalonaşii.

Era dintr-odată goală ca Eva. Şi, cu toate astea, nu simţea nicio ruşine.

Se uită intens la ea, din creştet până la degetele ei curbate de la picioare. Avea tot dreptul. Până la urmă, era a lui.

— Mă bucur că am aşteptat.

— Dar nu ştiu cât mai pot să aştept, admise el. În ochi

îi scânteia iubirea. Vreau să te simţi bine.

— Sunt cu soţul meu. Cum aş putea să mă simt altfel?

El îi mângâie sânii goi cu mâinile lui calde şi puternice. Caroline se simţi de parcă înghiţise o rază de soare. Prin vene îi curgea cald sângele. Dorinţa din vintre deveni o bătaie de tobă vibrantă.

Ea îi trase în jos pantalonii şi îi dezveli coapsele dure.

Caroline ştia cum arătau bărbaţii. Cu Freddie şi Horatia, se strecurasem de sub ochiul vigilent al Annei Creassy şi merseseră o dată la o expoziţie de statui greceşti. Dar nimic din ce văzuse sculptat în marmură nu o pregătise pentru realitate.

Lawrence era pregătit pentru ea, dar, când îl atinse, se cutremură şi îi dădu mâna la o parte.

— Nu încă.

Vocea lui răguşită îi dădu de înţeles că se chinuia să se controleze. Apoi se rostogoli, iar ea se trezi că era dincolo de pătura din fusta ei. Spatele ei gol era acum cuibărit în iarbă. Se simţea rece şi moale pe piele, iar firele lungi o gâdilau. Îşi ridică mâinile în semn de abandon.

Lawrence începu să îi exploreze gura, apoi coborî pe gât, strecurându-se pe lângă claviculă şi, în cele din urmă, începu să o soarbă.

Ea se arcui sub gura lui. Era a lui în întregime. Orice voia el, ea îi dădea.

Dar, când el îşi înălţă privirea să se uite în ochii ei, Caroline înţelese că soţul ei nu intenţiona să ia. Ci dorea să îi ofere.

Şi asta făcu.

Plăcerea o covârşi în timp ce el o atingea şi se juca în cele mai surprinzătoare locuri. Îşi frecă nasul de buricul ei. Se plimbă cu limba peste pliurile moi ale genunchilor şi coatelor. Mâinile lui îi explorară micile coline ale spatelui. Lawrence îi stârnea un val necontenit de plăcere chinuitoare.

— Ce vrei să fac? îl întrebă ea, icnind când el îşi înfipse uşurel dinţii.

— Îţi arăt mai târziu, spuse el răguşit. Acum e rândul

tău.

El coborî şi mai mult.

Caroline gemu şi îi rosti numele. Se zvârcoli sub el. Îl prinse de umeri. Îl imploră să se oprească.

De fapt, se temea ca nu cumva să se oprească.

Când el se înduplecă şi o pătrunse, ţipă uşurată.

Lawrence îşi muşcă buza, străduindu-se să se abţină, dar ea îl rugă să continue cu mici sunete incoerente. Nu s-ar fi trezit în simţiri nici dacă raiul depindea de ea. Apoi o pătrunse dintr-odată cu totul. O cuprinse durerea.

Nu îi păsa.

Lawrence era fierbinte, tare şi puternic. Minunea de a-l avea înăuntrul ei era un extaz care imediat alungă durerea. Îi curse o lacrimă pe obraz.

El o văzu şi rămase neclintit.

— Eşti bine?

— Sunt mai mult decât bine. Sunt a ta. Sunt lacrimi de fericire.

El începu să se mişte, iar ea îi răspunse. Inimă pe inimă, piele pe piele, deveneau o fiinţă unică. La început mai lent, apoi din ce în ce mai rapid, se strânseră unul în altul şi se contopiră. Plăcerea şi durerea se amestecară, dar tot ce conta era că se unise cu acest bărbat, acest frustrant de cinstit, acest enigmatic om liniştit, acest unic bărbat care acum era soţul ei.

Caroline avu senzaţia că stătea pe marginea unui hău. Apoi, deodată, sări peste el. Toate simţurile se avântară într-o bucurie vibrantă.

Ea şi Lawrence creaseră ceva nou. Orice s-ar fi întâmplat în viitor, oriunde s-ar fi dus, urma să aibă întotdeauna o părticică din sufletul lui în ea, iar el ar fi purtat-o pe ea în inimă.

„Ce gând ciudat!” Caroline se întrebă dacă nu cumva înnebunise un pic.

Apoi nebunia păru că scădea în intensitate. Lawrence reveni pe spate şi trase fusta ca s-o acopere, apoi se cuibări lângă ea.

— Cu riscul de a începe căsătoria asta pe picior greşit,

trebuie să îţi spun, bărbate, că ai avut dreptate.

— Da?

— Da. Pentru că am aşteptat să ne spunem mai întâi jurămintele, ce s-a întâmplat acum nu a fost deloc ciudat.

Freddie şi Horatia nu ar fi ghicit nici într-un milion de ani ce se petrecea între un bărbat şi o femeie. Nu că ea avea de gând să le lămurească. Asta era doar pentru ea şi Lawrence. Deşi trebuie să admit că unele părţi au fost chiar surprinzătoare.

— Sper că asta înseamnă că ţi-a plăcut, spuse el, şi chicoti.

— Oh, da. Şi nu numai mie. Şi lui Dumnezeu i-a plăcut. Asta e inclusă în povestea creaţiei, iar după cum spune Biblia, creaţia e considerată bună de către Dumnezeu.

— Nu aveam idee că te dai în vânt după teologie, spuse Lawrence. Hm, a trecut ceva vreme de când am fost într-o biserică, dar parcă îmi amintesc că Dumnezeu a considerat-o *foarte* bună.

Ea îl trase de părul de pe piept.

— Aşa vânezi tu un compliment?

— Nu. El rânji maliţios. Doar o nouă partidă.

Capitolul 28

Spaniolii pretind că Dumnezeu i-a spus bărbatului să ia ce vrea şi apoi să plătească pentru asta. Atâta vreme cât Caroline e lângă mine, am orice şi-ar dori un bărbat. Încă nu am primit factura, dar, când o să vină, o s-o plătesc bucuros, având în vedere că merită cu vârf şi îndesat.

Lawrence Sinclair, care se simţea mai darnic
decât fusese întreaga lui viaţă

Soarele coborâse deja sub crestele vestice, iar cerul era scăldat într-un cenuşiu perlat când Lawrence şi Caroline

se întoarseră călare la conacul Ware. El spera că aveau să treacă neobservaţi, dar, evident, erau aşteptaţi.

Billy Două-Degete era în grajd, unde locuia de când venise la Ware. După ce dusese o viaţă grea pe străzile Londrei, nu se mai simţea bine într-una din camerele servitorilor, sub acoperişul casei. Şura de fân, în schimb, îi convenea de minune şi se dovedise folositor dând mâncare şi apă animalelor şi având grijă de ele. Acum se repezi să ia frâiele cailor lui Lawrence şi Caroline.

Dar, înainte să descalece, îl văzură pe Dudley cum venea sprinten spre grajd. Era clar că îi aşteptase.

— O, slavă Cerului că v-aţi întors, domnule. Amândoi. Cu bine. Valetul fugise aşa de repede, că trebuia să inspire după fiecare cuvânt. Lady Chatham şi-a ieşit din fire, iar Lord Bredon… Ei bine, el e…

— Supărat? îl ajută Lawrence.

— Oh, cel puţin supărat.

Dudley se uită agitat la ei.

Lawrence îşi dădu seama că aveau un aspect cam răvăşit, şi nu neapărat din pricina călătoriei. El şi Caroline erau de-a dreptul ciufuliţi. Se aplecă şi culese un fir de mohor de lângă urechea lui Caroline.

— Fratele meu o să-şi schimbe atitudinea după ce o să audă veştile, spuse frumoasa lui soţie, ridicându-şi bărbia. Poate că fuseseră prinşi, dar era hotărâtă să înfrunte asta cu îndrăzneală. Să mergem să le spunem, domnule Sinclair?

El îşi scoase pălăria.

— Cu plăcere, doamnă Sinclair.

Dudley scoase un sunet de uimire când Lawrence îi oferi lui Caroline braţul lui.

— Asta înseamnă că eu şi Alice o să stăm din nou în aceeaşi casă, nu-i aşa?

— Atâta vreme cât Alice e un bun marinar.

Lawrence îşi dădu seama brusc că mariajul îl făcea să mai adauge un servitor în mica lui casă. Nici acum nu credea că Dudley era de vreun mare folos, dar nu mai scăpa de el, mai ales că Alice avea să vină cu Caroline.

Bineînţeles că soţia lui avea nevoie de o servitoare. Trebuia să se gândească la asta. Dar nu luase în calcul că trebuia să îi plătească şi lui Alice călătoria în India, precum şi salariul şi cazarea. Cheltuielile cu noua soţie erau probabil mai mari decât îşi imaginase. Salariul de maior devenea din ce în ce mai mic.

Nu conta. Nu ar fi făcut altfel nici într-o mie de ani.

El şi Caroline se plimbară de-a lungul curţii de parcă urmau să se prezinte dinaintea regelui.

Întregul grup se strânsese în salon, iar când Lawrence şi Caroline intrară pe uşă, se dezlănţui iadul. Toţi începură să vorbească unii peste alţii. Mama lui şi Lady Chatham mulţumeau Cerului că se întorseseră cu bine, strângându-i mâna unui gentleman cu guler de vicar pe care Lawrence nu îl cunoştea. Fraţii lui Caroline cerură să ştie unde fuseseră. Rowley aproape că îi asaltă şi tot spunea că Lawrence e cel mai rău soi de bărbat. Frederica şi Horatia aproape că o făcură pe Caroline să cadă în graba lor de a o îmbrăţişa.

Doar Bredon stătea tăcut lângă şemineu. Îi aruncă lui Lawrence o privire ucigaşă. Când agitaţia generală se mai domoli, spuse pe o voce joasă, dar nu mai puţin ameninţătoare:

— Am crezut că eşti prietenul meu, Sinclair. Cum ai putut să o dezonorezi pe sora mea?

— Nu aş face una ca asta. Din acest motiv m-am căsătorit cu ea.

Larma reîncepu. Lawrence ridică mâinile să îi liniştească.

— Ne-am căsătorit în Scoţia de dimineaţă. Acum suntem împreună. Şi mai e ceva. Intenţionez să iau brevetul de maior, iar eu şi soţia mea o să plecăm în India peste câteva săptămâni.

— Nu prea cred, spuse Bredon, iar încruntarea lui deveni acum un zâmbet enigmatic.

Lawrence scrâşni.

— Nu ne poţi opri!

Apoi bărbatul cu guler de vicar îşi drese glasul cu

putere.

— Cred că eu pot.

Ben puse o mână pe umărul bărbatului.

— Acesta e Philip Exeter, un vechi coleg de clasă de la Oxford. S-a instalat de curând în parohia din satul de aici. Când a căutat prin biroul fostului vicar, a găsit ceva care te-ar putea interesa.

— Ei bine, uite, asta e!

Vicarul Exeter îi întinse o coală împăturită, îngălbenită de vreme. Un fragment de ceară încă atârna de ea. Pe sigiliu erau destule însemne ale blazonului Ware cât să-i indice originea. Cine o scrisese avea acces la sigiliul oficial al contelui.

— Ce este? întrebă Lawrence.

— O scrisoare de la mama tatălui tău. E adresată, dacă te iei după însemne, Excelenţei Sale, spuse reverendul Exeter. Se pare că i-a fost dată predecesorului meu să o ţină. Nu am rupt sigiliul. Asta s-a întâmplat de mult. Dar trebuie să recunosc că am citit-o.

— E în regulă, Philip, îi spuse Ben prietenului său. Mă îndoiesc că Domnul se supără.

Lawrence luă scrisoarea şi o desfăcu.

— Nu am cunoscut-o pe bunica mea.

— Poate că nu, dar ea se gândea dacă nu la tine, măcar la binele strămoşilor ei în general. Lady Ware a scris asta cu puţin timp înainte de a muri. Aş spune că e ultima ei confesiune.

— Ce a avut de mărturisit?

— Chiar multe, de fapt, zise vicarul. Înţeleg că tatăl tău şi unchiul tău au fost fraţi gemeni.

— Da. Lawrence se uită în jos la misivă, dar nu putea să se concentreze la scrisul mic şi subţire. Nu prea s-au plăcut ei, dar au împărţit o zi de naştere.

— Şi acesta e motivul scrisorii. Se pare că bunica ta a convins-o pe moaşă să ascundă adevărul despre fiul care s-a născut primul.

Îl descrie pe Henry, tatăl tău, ca pe un copil cuminte, cu capul plin de păr negru şi care plângea mult. Harcourt,

unchiul tău, era ca un purceluş de-abia fătat – cuvintele ei, nu ale mele – şi roşcovan, ca familia ei. Copilul mai mic părea aşa de fragil, aşa de slab, încât a vrut să-i asigure un loc pe lume dacă ajungea adult, lucru de care se îndoia. Aşa că bunica ta a pus-o pe moaşă să jure că Harcourt era moştenitorul, deşi Henry a fost de fapt primul ei născut.

Lawrence înghiţi în sec.

— Deci tata ar fi trebuit să fie contele.

— Nu ar fi trebuit, zise Bredon. Chiar era. Doar că nu ştia nimeni.

— Şi de ce predecesorul dumneavoastră nu a scos la lumină scrisoarea asta mai devreme? îl întrebă Caroline pe vicarul Exeter.

Vicarul se uită la ea.

— Dumnezeu ştie. Poate că bunica l-a făcut şi pe el să jure.

— Sau a încercat să dezvăluie situaţia, iar unchiul tău l-a plătit să o tăinuiască, zise Ben.

Lawrence credea şi el acelaşi lucru. Asta explica multe. Nu era de mirare că unchiul lui îl urâse de când era mic.

— Mi-e greu să cred că un preot poate fi cumpărat în acest fel, dar lăcomia atinge pe oricine. E posibil, spuse vicarul. Dar ce contează este că acum ştim adevărul. Henry Sinclair a fost de drept contele de Ware.

Lawrence luă o gură mare de aer. Era moştenitorul tatălui său.

— Ce-i de făcut?

— Îi arătăm scrisoarea unchiului tău şi îl convingem să facă ce trebuie.

— Şi dacă nu o s-o facă? întrebă Caroline.

— Atunci îl târâm în faţa Camerei Lorzilor cu dovada asta şi tot acolo ajungem. Bredon arătă spre scrisoare. Ai încredere în mine, Sinclair. Am un interes legitim să te văd ridicat la rangul de conte. Aş prefera ca sora mea să fie contesă, decât soţia unui maior.

Caroline îşi vârî mâna în îndoitura braţului lui Lawrence.

— Nu contează ce sunt atâta vreme cât sunt a lui.

El îşi puse mâna pe a ei. „Chiar când credeam că nu o pot iubi mai mult”.

*

Cina se transformă în sărbătoare. Restul serii continuă cu muzică, dansuri şi distracţii fireşti în cinstea proaspăt căsătoriţilor, menite să-i stânjenească. Lawrence şi Caroline fură trimişi la culcare, considerându-se că era pentru prima oară, iar familiile lor îi lăsară în pace să-şi consume uniunea.

— Chiar satisfăcător, milord, spuse Caroline după ce rămaseră întinşi şi respirând din greu pe cearşafurile proaspete.

— Doar satisfăcător? M-aş putea descurca mai bine de atât.

— Dacă poţi, o să fiu o femeie moartă.

Caroline nu muri. Dar o făcu să ţipe îndeajuns de tare încât Bredon să-l tachineze a doua zi la micul dejun, înainte ca doamnele să li se alăture. Fraţii Lovell îl bătură pe spate şi îi dădură câte o palmă pe cap când trecură prin spatele lui. Acum nu avea doar o nouă soţie, ci şi o întreagă încrengătură de rude care intenţionau să îl ia în familia lor mare şi gălăgioasă.

Lawrence nu mai simţise o asemenea acceptare de când murise Ralph. Ben, Charles, Thomas şi mai ales Bredon erau fraţii lui acum. Lipsea doar un bărbat de la masă.

— Unde e Rowley?

Lawrence luă din farfuria cu vârf ouă fierte moi şi scrumbie afumată. Bucătăreasa se întrecuse pe sine cu acele rulade uşoare şi pufoase. Lawrence luă trei.

Viaţa de om însurat îi făcea foame.

— Probabil că e încă în pat, zise Bredon. Dacă poate, derbedeul ăla nu se trezeşte înainte de prânz.

— Nu şi azi, domnule, spuse Dudley în timp ce îi încălzea ceaiul lui Bredon. Din pricina faptului că la Ware nu

veneau aşa de mulţi oaspeţi, Dudley ajunsese din nou valet. Lawrence spera doar să nu verse apă fiartă pe Bredon. Aşteptase de multă vreme să aibă un frate. Ar fi fost păcat să păţească ceva acum. L-am văzut pe Lord Rowley din întâmplare că se îndrepta spre grajd la răsăritul soarelui.

Bredon se încruntă.

— Rareori dă dovadă de o asemenea hărnicie.

— Doar dacă nu cumva…

Lawrence îşi părăsi micul dejun şi se grăbi spre biroul contelui. Biroul *lui,* îşi aduse aminte.

Bredon intră şi el imediat după acesta.

— Unde ai pus scrisoarea aia?

Se temeau de acelaşi lucru.

— Am încuiat-o în biroul contelui.

„Biroul meu”.

Când deschise uşa biroului, era limpede că locul fusese răscolit. Fiecare sertar fusese deschis, iar câteva registre erau deschise pe podea. Cel mai rău era că sertarul încuiat din biroul uriaş de mahon fusese desfăcut cu forţa.

Scrisoarea nu mai era acolo.

Capitolul 29

Oare un răsărit în Zanzibar poate să fie mai frumos decât cele de la Ware? Chiar dacă nu o să-mi dau seama din experienţă, o să cred întotdeauna că nu are cum să fie.

Din jurnalul doamnei Lawrence Sinclair

Caroline stătea lângă fereastră, bucurându-se de dealurile verzi şi de vârfurile albăstrui din spatele lor. Vibra datorită frumuseţii lor. Acum că văzuse cum era la Ware, cum mai putea să plece de acolo? Mai ales că, legal, totul îi aparţinea soţului ei. Trecuse o săptămână de când Lord Rowley dispăruse cu scrisoarea. Lawrence şi fraţii ei

plecaseră imediat pe urmele lui, dar nu dăduseră de el pe drumul principal. După câteva zile, descoperiseră că plecase la Mayport şi se îmbarcase pe o corabie. Tot ce puteau face era să aştepte să vadă ce se mai întâmpla.

— E limpede ce a făcut, zise Horatia de pe canapeaua pe care stătea. Pusese nişte fire de lână pe mâinile întinse ale Fredericăi şi acum făcea un ghem strâns, dar dezordonat. Lord Rowley i-a dus scrisoarea lui Lord Ware.

— Adică unchiului lui Lord Ware, nu? o corectă Frederica. Domnul Sinclair e chiar contele, nu-i aşa?

— Da, da, bineînţeles. Nu zăpăci lucrurile. Vorbesc despre Lord Rowley, îi explică Horatia cu o răbdare exagerată. Sincer, Freddie, când te gândeşti că era cât pe ce să-i oferi un vals la balul dat de Lord şi Lady Frampton!

— Dar, în cele din urmă, nu am făcut-o. Cred că tot ce contează e cum se încheie lucrurile. Nu-i aşa, Caro?

— Da, Freddie, spuse ea fără să îşi părăsească locul de la fereastră. Uneori, credea că avea să-şi petreacă aproape toată viaţa uitându-se pe fereastră şi aşteptând ceva, orice care să anunţe o schimbare în viaţa ei. Contează ce se petrece la final.

Dar de ce nu se întâmpla lucrul cuvenit?

Lawrence era contele de drept. Trebuia să fi crescut privilegiat şi să fie mândru de asta. În schimb, fusese tratat ca o rudă săracă, iar familia lui nobilă îi purtase duşmănie. O durea sufletul când se gândea că fusese privat de dreptul lui prin naştere de care încă nu se bucura.

Nu că lui Caroline îi păsa aşa de mult de titluri. Nu era orbită de posibilitatea de a deveni contesă. Nu însemna nimic, pentru că, prin naştere, ea avea să fie întotdeauna Lady Caroline indiferent cu cine s-ar fi căsătorit. Dar Lawrence fusese aşa de fericit când aflase despre adevărata lui moştenire!

Asta conta.

Apoi zări o trăsură apropiindu-se pe drumul lung şi sinuos. Nu avea niciun blazon, dar ea ştiu cumva că era bătrânul Lord Ware, care venea să îşi revendice titlul. Probabil că şi Lawrence îl văzuse, pentru că îl zări afară,

stând cu pumnii încleştaţi şi aşteptând să ajungă trăsura.

Fără să le dea vreo explicaţie prietenelor sale, Caroline o zbughi din salon în holul mare şi pe uşile duble ca să stea lângă soţul ei. Până când ajunse acolo, unchiul lui Lawrence coborâse deja din trăsură şi o ajuta pe noua lui soţie să se dea jos. Lui Caroline i se făcu milă o clipă de Penelope Braithwaite, care era cam verde la faţă.

Prăfuit, extrem de călduros şi cu hurducături, drumul cu trăsura nu era pentru oricine. În special pentru o femeie însărcinată în câteva luni.

Rowley coborî după ei cu un rânjet răutăcios pe chipul lui arătos.

Caroline nu se mai putu abţine.

— Oliver, cum ai putut face aşa ceva?

— Chiar lejer, după cum s-a văzut. Înainte să plec din Londra, am auzit din întâmplare că Lord Ware şi mireasa lui erau în luna de miere în Bath. L-am găsit imediat după nişte întrebări ici-colo şi o scurtă călătorie la Mayfair şi…

— Nu, îl întrerupse Caroline. Cum ai putut să ne trădezi aşa de uşor?

— Din nou, destul de lejer, spuse Rowley. Dar prefer să nu consider asta o trădare. E mai mult o investiţie. Am dreptate, Lord Ware?

— Te asigur, Rowley, spuse unchiul lui, ursuz, că o să fii răsplătit.

— Deci ai scrisoarea, zise Lawrence.

— O am, confirmă unchiul său. Fără ea nu poţi pretinde că ai dreptul la titlul de conte.

Avea dreptate. Chiar dacă familia şi prietenele ei şi Lawrence jurau pe Biblie că văzuseră scrisoarea şi citiseră descoperirile cutremurătoare din ea, fără dovada palpabilă a confesiunii fostei Lady Ware, nicio curte din regat nu ar fi fost împotriva lui Harcourt Sinclair.

Lawrence şi unchiul său se priviră. Proaspătul ei soţ îi mărturisise că avea porniri violente, iar ea îl văzuse trecând la acţiune în salonul de fumat al lui Lord Frampton. Doar nu avea să sară acum asupra unchiului său! Dacă îşi pierdea controlul luptătorului din interior, aşa cum îl numea, nu

avea să şi-o ierte pentru că ataca un bărbat mult mai în vârstă.

— Nu, nepoate, nu ai niciun drept fără scrisoarea aia, spuse Harcourt Sinclair. Dar ai un unchi care crede în datorie. Întâi de toate, în cele din urmă şi întotdeauna. Iar datoria cea mai de preţ a unui bărbat e adevărul.

Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase hârtia veche. Apoi i-o dădu lui Lawrence.

— Ia-o şi păstrează Ware, mormăi unchiul lui. Ţi-l dau, e un domeniu puternic şi stabil. Încearcă să îl păstrezi aşa cum e acum.

Uluit, Lawrence luă scrisoarea din mâna lui Harcourt.

— Nu ştiu ce să zic.

— Hm. Nu te-ai făcut încă bărbat? Unele lucruri nu se schimbă. Dar, chiar şi aşa, mă aştept să te ocupi mai bine decât ar fi făcut-o risipitorul tău tată. Dădu să plece. Mireasa lui obosită îl urmă.

— Stai. Unde te duci, unchiule?

Fostul conte se răsti la el.

— Ce îţi pasă? Te-am trimis în lume să ai singur grijă de tine. Nu mă aştept să faci altceva pentru mine.

— Dar eu nu sunt ca tine. Vreau să am respect pentru datorie, spuse Lawrence. În calitate de conte de Ware, e sarcina mea să am grijă ca rudele mele să trăiască în confort. Nu ne-am înţeles în nicio privinţă, unchiule, dar îţi place sau nu, avem acelaşi sânge. Suntem… o familie.

— Nu vreau să îţi fie milă de mine.

— Nici nu ţi-aş oferi aşa ceva.

Harcourt Sinclair nu mai avea nimic. Lawrence hotărî să îi ofere ajutor bătrânului fără să îi lezeze mândria.

— Dar o să am nevoie de un sfătuitor când o să-mi iau rolul de conte. Doar tu eşti în stare să mă ajuţi.

Unchiul lui se uită chiorâş la el.

— Da, sunt. Dar ne-am urât atâta vreme, încât nu ştiu cum am putea să petrecem acum timp împreună.

— La început, poate mai puţin. Am fost supărat, unchiule. E adevărat, recunoscu Lawrence. Dar nu te-am urât niciodată.

Pe obrazul unchiului său zvâcni un muşchi.

— Nu te aştepta să mă mut în conac şi să trăiesc sub comanda ta zi şi noapte.

— Nu. Mă gândeam mai degrabă ca tu şi soţia ta să vă mutaţi în casa moştenită de văduvă.

Harcourt pufni.

— Acum înţeleg ce plănuieşti. Ţi-ar plăcea să trăiesc într-o dărăpănătură, nu?

— De fapt, Lawrence a renovat complet căsuţa pentru că ai zis că mama lui ar trebui să se mute acolo. Am vrea ca ea să locuiască în conac cu noi, iar căsuţa să îţi rămână ţie. Caroline îi oferi cel mai luminos zâmbet acelui bătrân zgârcit. Ai încredere în mine, domnule! E un loc încântător pentru că a fost renovat cu iubire.

Şi poate că, în timp şi cu iubire, relaţia cu unchiul său avea să se repare.

Harcourt se uită la mireasa lui, care îi zâmbea slab. Îi întinse o mână lui Lawrence.

— Foarte bine. Accept oferta ta, nepoate.

Bărbaţii îşi strânseră mâna.

— Stai puţin. Şi eu? se căină Rowley. Mi s-a promis o recompensă.

Harcourt îi aruncă o privire scârbită şi apoi se întoarse spre Lawrence.

— Aş vrea să ofer primul meu sfat.

— Ascult.

— Rowley aşteaptă o recompensă. Dă-i prostovanului ăstuia ce merită.

— Cu plăcere!

Lawrence îi dădu lui Rowley un pumn în falcă, doborându-l pe pietriş. Se ridică scuipând sânge şi un dinte. Pierderea asta avea să-i strice aspectul pe viaţă.

— M-ai distrus, Sinclair, se jelui.

— Tu singur te-ai distrus, Rowley. Acum pleacă de pe pământul meu!

Rowley îşi luă tălpăşiţa.

Apoi Lawrence se întoarse spre Caroline, luându-i mâinile în ale lui.

— Acum nu o să mai iau brevetul ăla.

— Nici eu nu cred că ar fi bine.

— Dar vreau să te duc în Zanzibar.

— Cândva, iubire. Sunt atâtea de făcut aici!

Se adunase o grămadă de lume, căci atât fraţii lui Caroline, cât şi mama ei, mama lui şi prietenele ei se strânseră în jurul lor. Dar, în ciuda atâtor martori, el o luă în braţe şi se aplecă să o sărute pe frunte.

— Călătoria în Zanzibar e visul tău, spuse el încet. Vreau să îţi îndeplinesc toate visurile.

— Aşa ai făcut şi aşa faci şi acum. În plus, Zanzibar e o insulă, un loc fix pe o hartă, nu?

— Da.

— Atunci o să rămână acolo până când o să fim pregătiţi. Acum e o aventură îndeajuns de mare pentru mine să fiu soţia ta şi să trăiesc aici, la Ware.

— Să îmi spui dacă se schimbă ceva.

— Aş putea, zise Caroline zâmbind. Era o morişcă de vânt, până la urmă. Să nu fii surprins dacă într-o bună zi te trezeşti cu bagajele în hol!

El o sărută lung şi apăsat.

— Nu e o problemă atâta vreme cât îmi faci şi mie bagajul.

Sfârşit